XX. évfolyam 28. szám

Ára: 1 forint

1964. július 9

Ludas Matyi

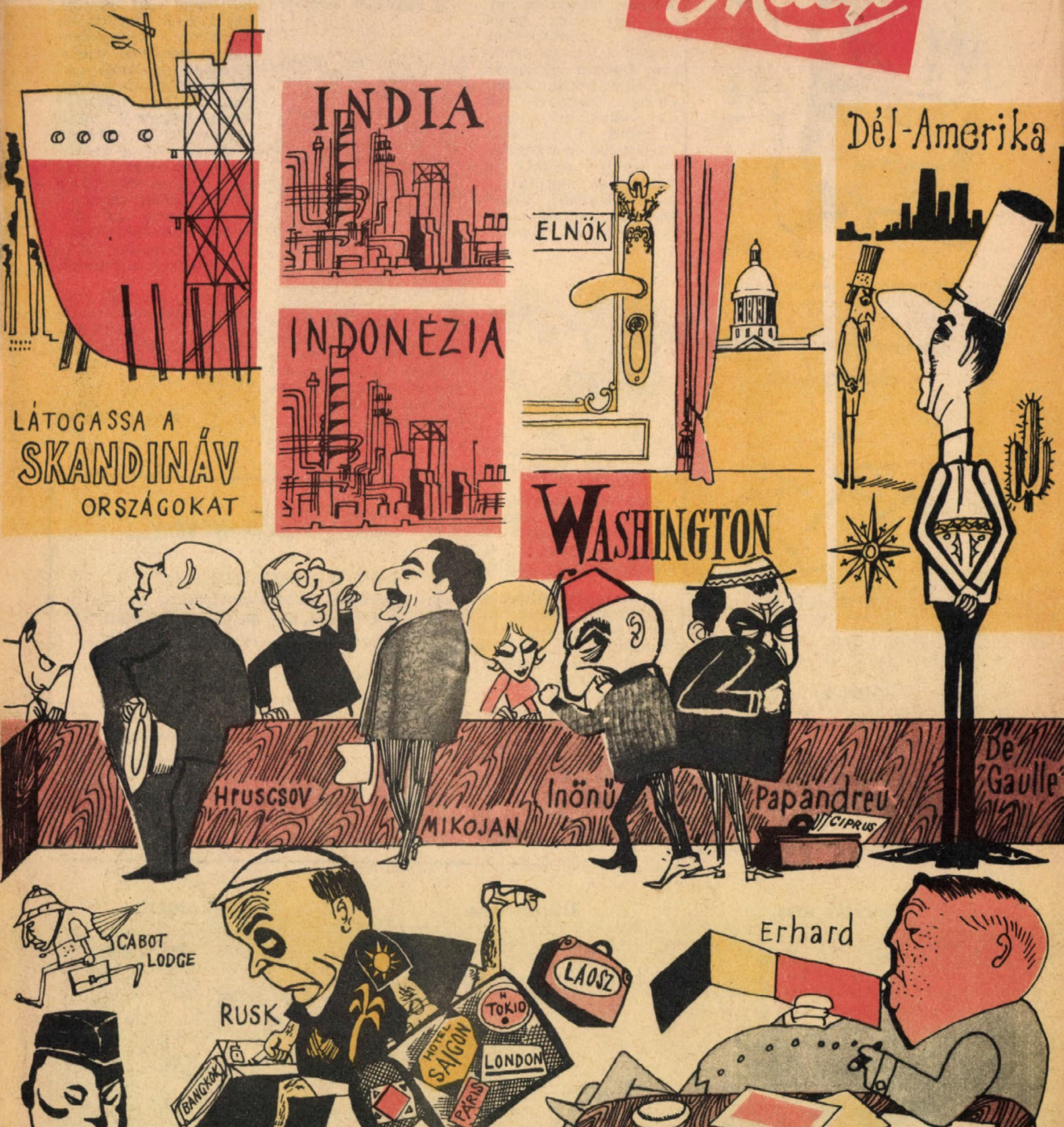
LÁTOGASSA A
SKANDINÁV
ORSZÁGOKAT
INDIA
INDONÉZIA
ELNÖK
WASHINGTON
Dél-Amerika
Hruscsov
MIKOJAN
Inönü
Papandreu
CIPRUS
De Gaulle
CABOT LODGE
RUSK
BANGKOK
HOTEL SAIGON
H TOKIO
LONDON
PÁRIS
LAOSZ
Erhard
SUKARNO
SZ

Szűr-Szabó József rajza

VILÁGJELENSÉG AZ UTAZÁSI KEDV...

Szakértő mama

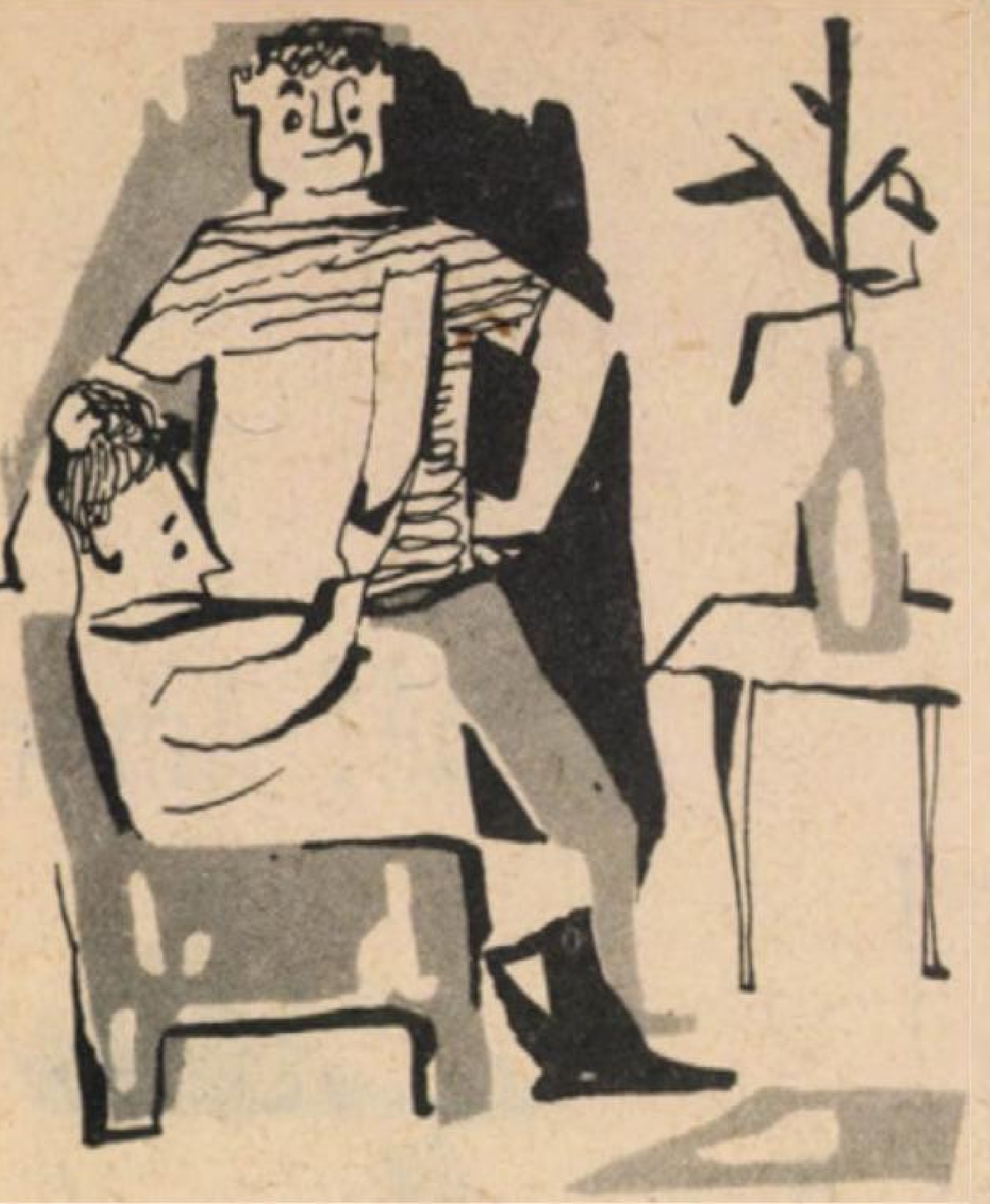

– Gyönyörűek az olaszországi felvételeid, kisfiam! A helyszínen csináltad őket, vagy itthon, emlékezetből?...

Csúcsforgalom

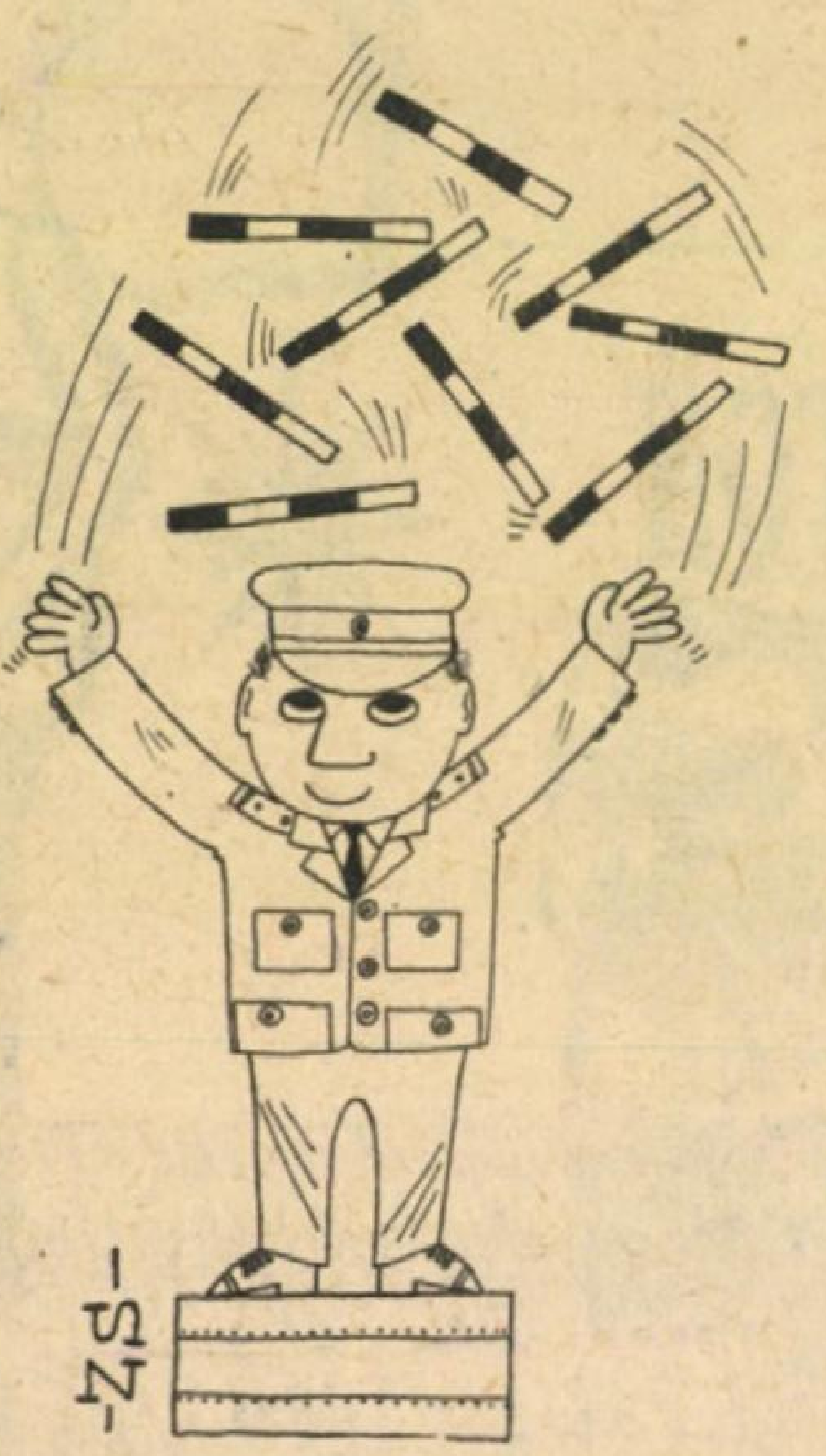

KELLÉK

Kedves és tehetséges színésznő ismerősömet többször láttam csau színű, csodálatos mohair kardigánjában, a Fészekben. Hosszasan és lelkesen dicsértem, milyen szép holmi. Annál jobban csodálkoztam, amikor a legutóbbi magyar filmben ugyanezt a kardigánt hordta a művésznő. Hogyan? Hát úgy tudtam, már régen kiirtottuk a kapitalizmusnak azt az átkos maradványát, amikor a színésznek magának, a saját pénzéből kellett színpadi ruháról gondoskodnie! S pláne a filmgyárban, ahol minden produkció milliókba kerül! Csak kardigánra nem telik?

Beavatott színésznő ismerősöm (egy másik) fölényesen legyintett csodálkozásomra, és megmagyarázta a helyzetet:

— Te csacsi! Hiszen a kardigánért, kellék címén és egészen más „rubrikából", legalább kétszer annyit kapott, mint amennyi a filmgyári gázsija.

Aztán tovább mesélt:

— Ismered X-et, a fiatal színészt? A múltkor kihívták a filmgyárba egy kis szerepre. Egy napja volt. (színészek ti. napokban számítják filmszerepléseiket. Nem azt kérdik: mit játszol az új filmben? hanem ezt: hány napod van benne? Ugyanis: ahány forgatási nap, annyiszor X. forint a gázsi.) Nos, a rendezőnek annyira megtetszett ifjú színészbarátunk vadonatúj, eredeti antilopzakója, hogy azt is „játszatta". Mégpedig nem is a barátunk kosztümje lett, hanem a férfi főszereplőé. X barátunk külön ben 450, vagy 500 forintot kapott egynapi filmalakításáért. Antilop zakójának kölcsönzéséért viszont — ennek az összegnek legalább a háromszorosát!

Ez megmozgatta a fantáziámat! Tulajdonképpen régen kacérkodom én már a filmmel. De hát színészi képességem egyáltalán nincs, küllemem sem versenyképes a Bardotéval, és általában a világszínvonallal. Rendezés, operatőrösködés? Attól tartok, egyiket sem tudnám csinálni. Forgatókönyv? Íráskészségemről megoszlanak a vélemények.

Hanem ez a kellékdolog, ez tetszik! Talán így lehetne bejutni a filmhez. Most vettem a feleségemnek egy gyönyörű orkánkabátot, bizonyosra veszem, hogy a Krencseynek is remekül állna.

Tessék, jöhetnek, kölcsönvehetik, és máris fáradok a pénztárhoz. Mennyivel jobb ez, mint a filmnovella, vagy a forgatókönyv!

Barabás Tamás

Házi epigrammáimból

Érdek, számítás mindig járta,
De akadt emberség, felváltva.
S kétkedve bár, de jó volt hinnem:
Azért tán még a pénz nem minden.

Látván ma kül- és belforgalmat:
Csak üzlet jár, humánum hallgat.
Tévedtem hát stiláris szinten?
S úgy igaz, hogy: a pénznem minden?

(S. Z.)

Nyaralás után

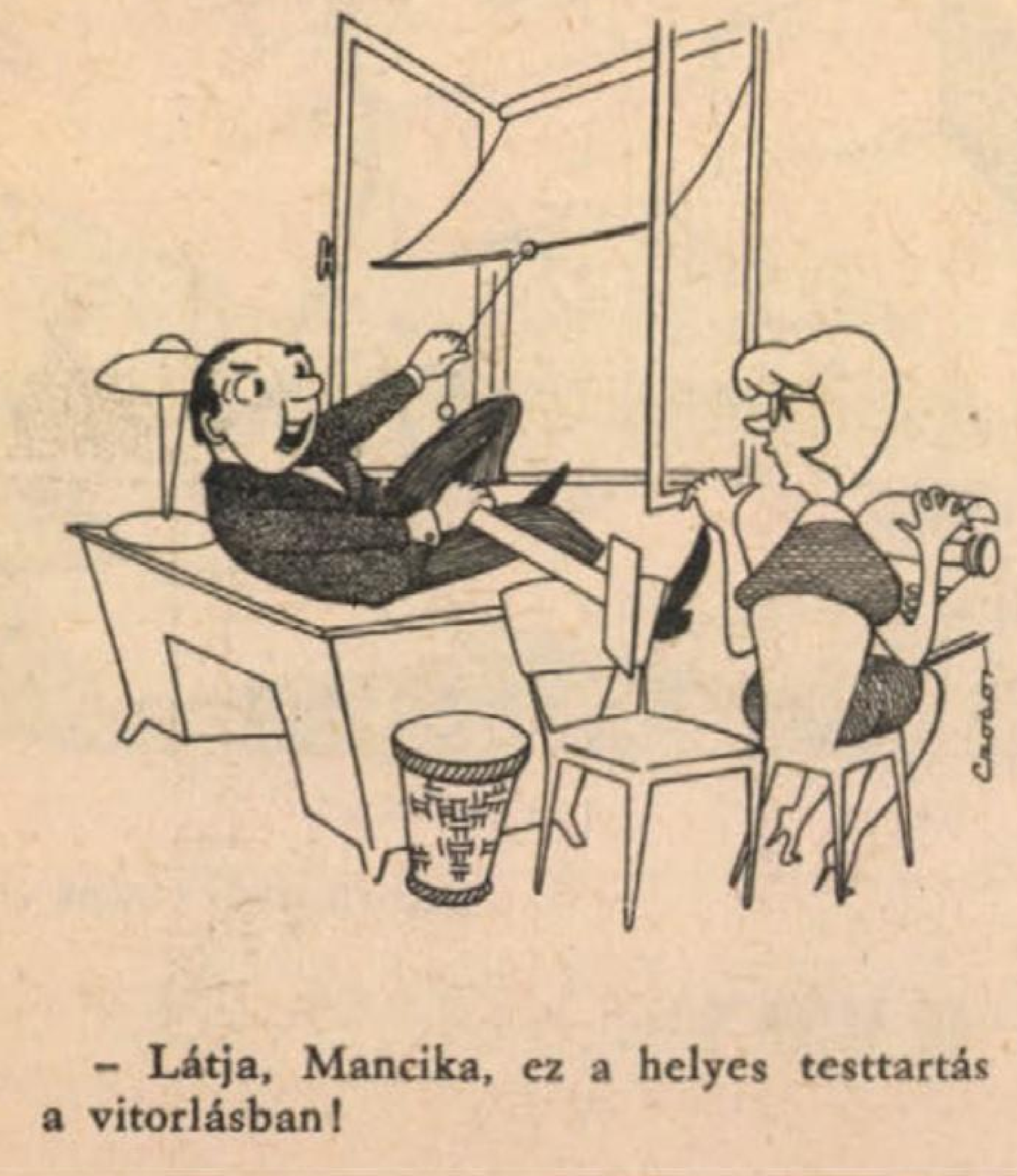

– Látja, Mancika, ez a helyes testtartás a vitorlásban!

Bürokrácia

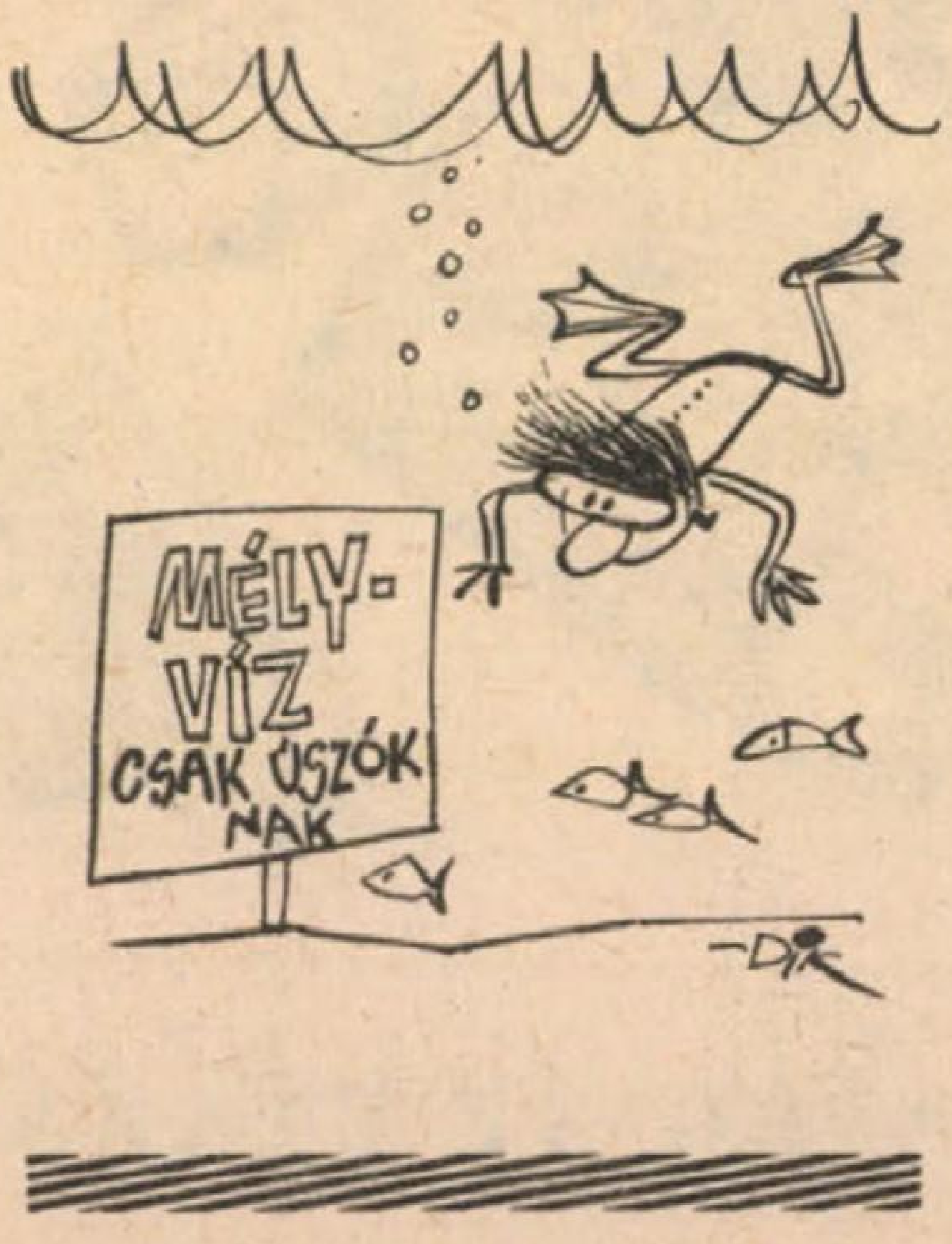

Jégkorszak

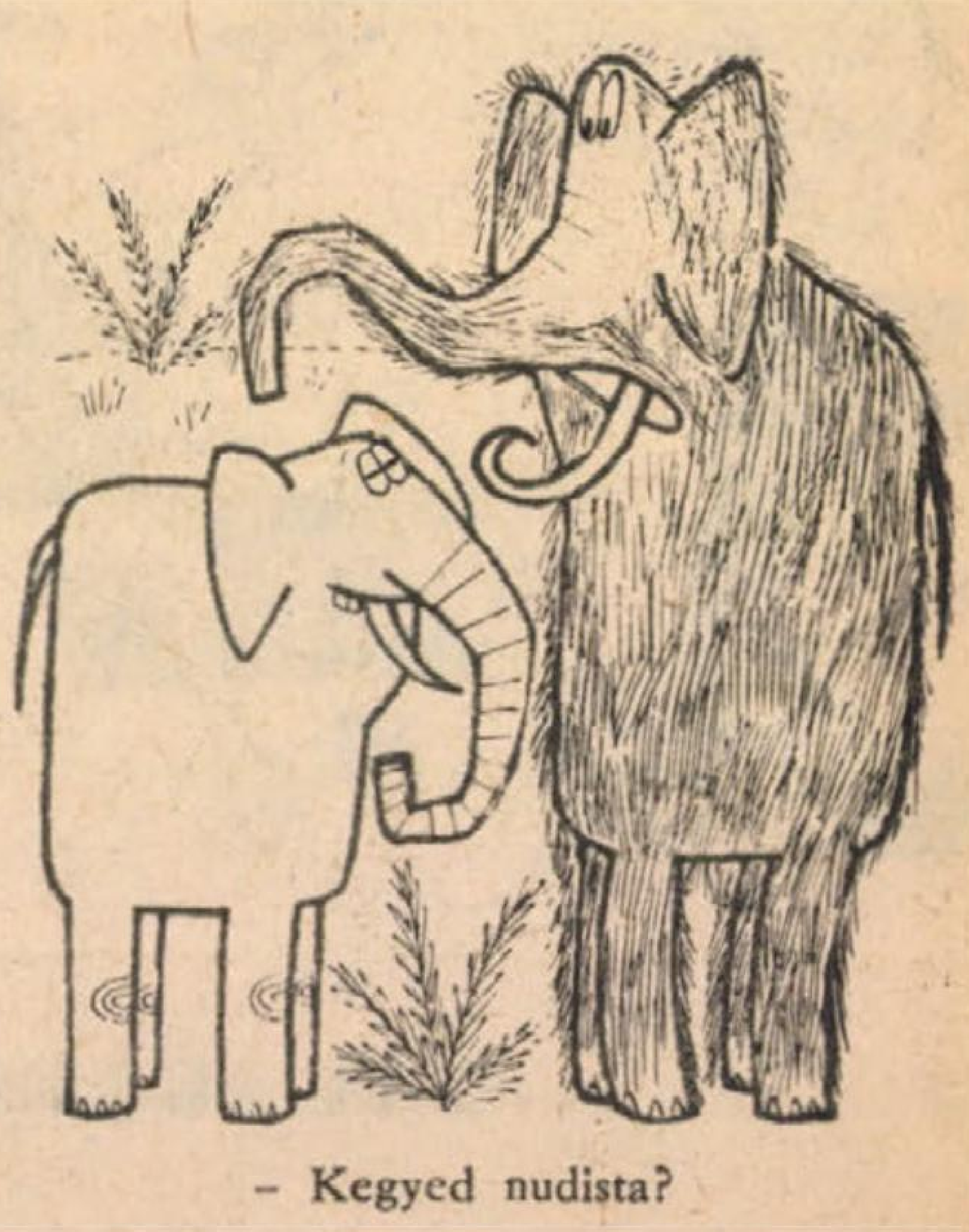

– Kegyed nudista?

Bergengóciában

– Ön magyar? – kérdezte elcsukló hangon egy idős, őszhajú, jól öltözött férfi, amikor éppen negyedkiló pattogatott, lekváros smruholárét vásároltam. A smruholáré nemzeti eledel Bergengóciában, főve is eszik, de úgy nem olyan rossz, mint pattogtatva.

– Az vagyok – feleltem. – Ön is az?

Nem kaptam választ. Az illető csak nézett rám könnyes szemmel, és tekintetével végigsimította az arcomat.

– Ön is magyar? – ismételte meg a kérdést. Abban a pillanatban az idős férfi sírni kezdett, ráborult a vállamra, megszagolta akác illatú magyar válltömőmet, és zokogott, zokogott, alig tudtam lecsillapítani.

– Régen hagyta el hazánkat?

– Ide kérdezzen, a fülembe! – kiáltott fel Bergengóciába szakadt hazánkfia. – Már olyan rég hallottam magyar szót ...

– Mikor vándorolt ki?

– Hét éve ... A nevem Kovács ... Kovács János ... – nem folytatta tovább, újra ríni kezdett. Szívszaggató látvány volt, majdnem én is bőgni kezdtem.

Kovács megragadta a kabátomat és könnytől maszatos arcát egészen közel dugta az arcomhoz.

– Nem hozott egy kis magyar földet?

Mondtam, hogy mindig hordok magamnál egy kis édes anyaföldet, de most elfelejtettem.

– Elfelejtette? – nézett rám szemrehányó arccal és szája ismét sírásra görbült. – Hogyan lehet ilyesmit elfelejteni? Akkor legalább beszéljen, beszéljen, akármit, csak mondjon valamit magyarul! ...

– Mit ... mit mondjak?

– Mindegy ...

– Hát ha mindegy ... Hivatkozással folyó hó nyolcadikán érkezett levelére ...

– Lassabban ... Lassabban ... – könyörgött szipogva Kovács, és átkarolta a vállamat.

– Hivatkozással folyó hó nyolcadikán ...

– Jaj de szép!

– ... érkezett levelére ...

– Istenem, be gyönyörű! A lelkemet tépi szét ez a néhány originál magyar szó ...

– ... levelére közöljük ...

– Közöljük! – sikított fel a gyönyörűségtől Kovács. – Közöljük!

– ... hogy ebben a negyedévben ...

– Negyedév! Csodálatos!! – hörögte hazánkfia mámorosan, és szinte itta ajkamról a magyar szavakat.

– ... nem áll módunkban teljesíteni a kérését ...

– Elég! – ordított Kovács. – Nem bírom tovább! Megszakad a szívem! Hivatkozással folyó hó nyolcadikán ...

– Miért nem megy haza, ha ekkora honvágya van? Talán nincs elég pénze?

– Gazdag vagyok ... Jólmenő üzletem van – felelte Kovács úr, miközben szakadatlanul potyogtak a könnyei.

– Hát akkor?

– Megőrült? Csak nem vagyok bolond itt hagyni egy jólmenő üzletet?! – mondta felháborodva, és faképnél hagyott. Még a smruholárémat is elvitte, amely nemzeti eledel Bergengóciában.

Mikes György

Női dolgok

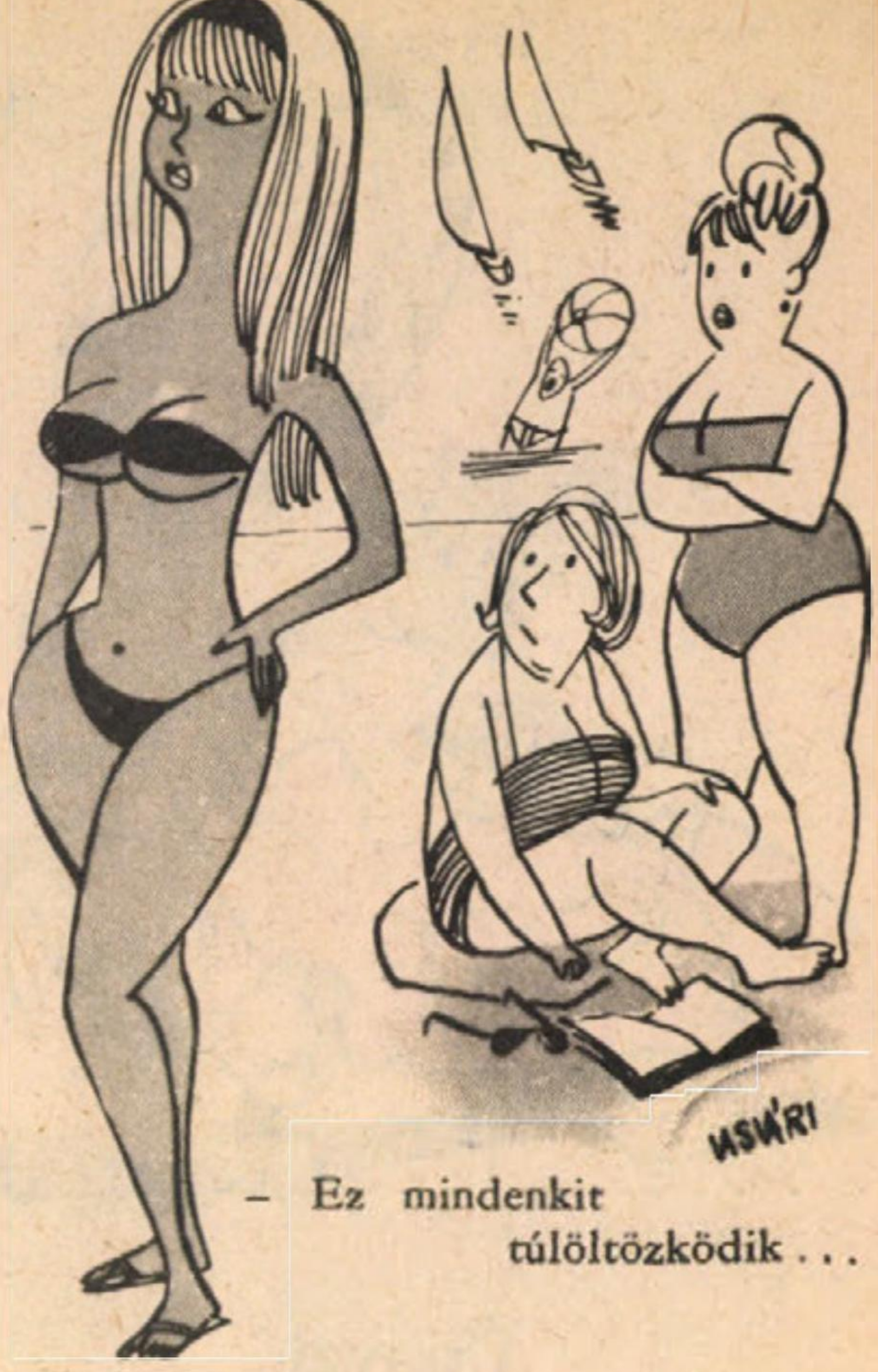

– Ez mindenkit túlöltözködik ...

Itt a jeges!

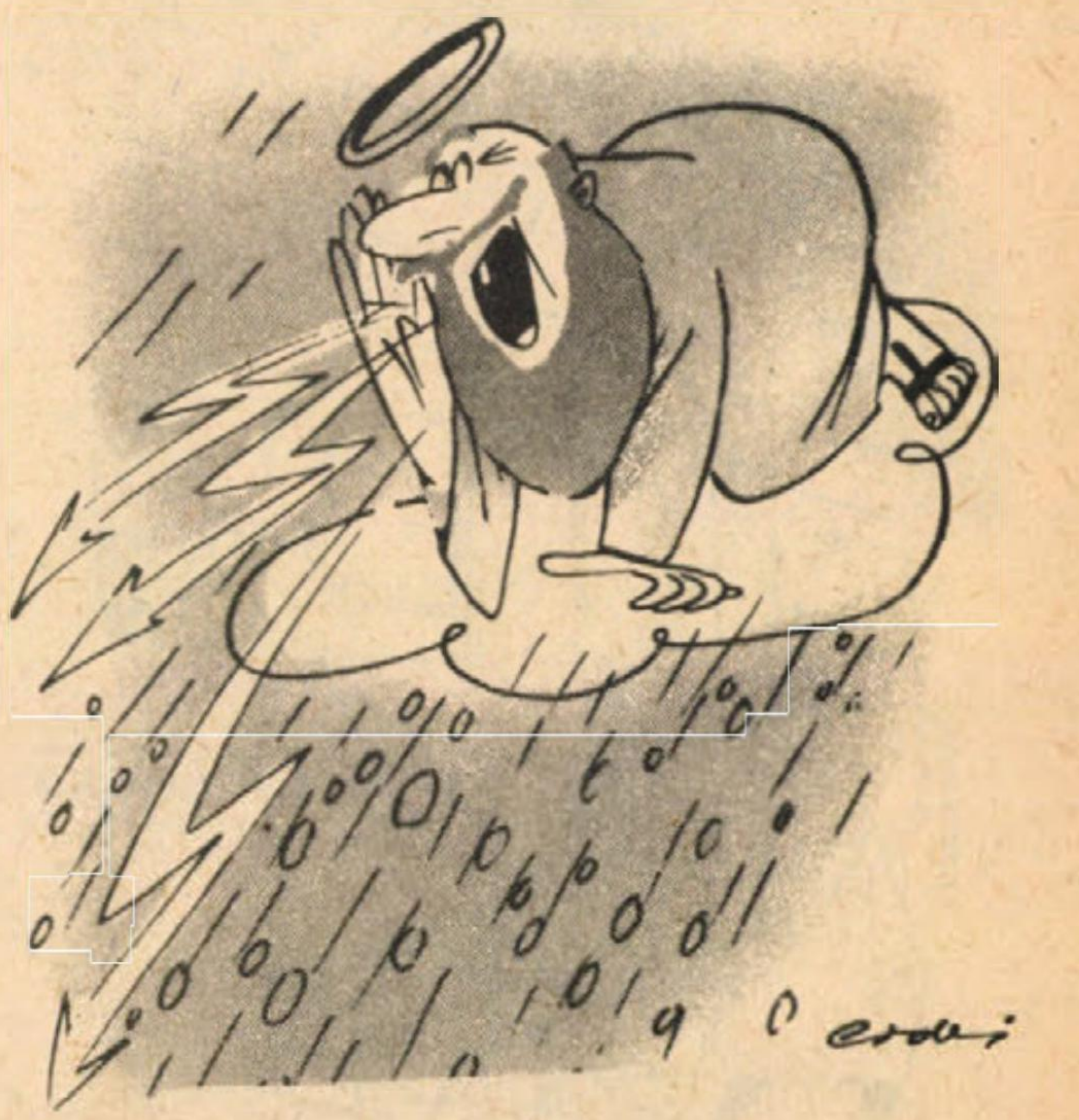

Tanulékony gyermek

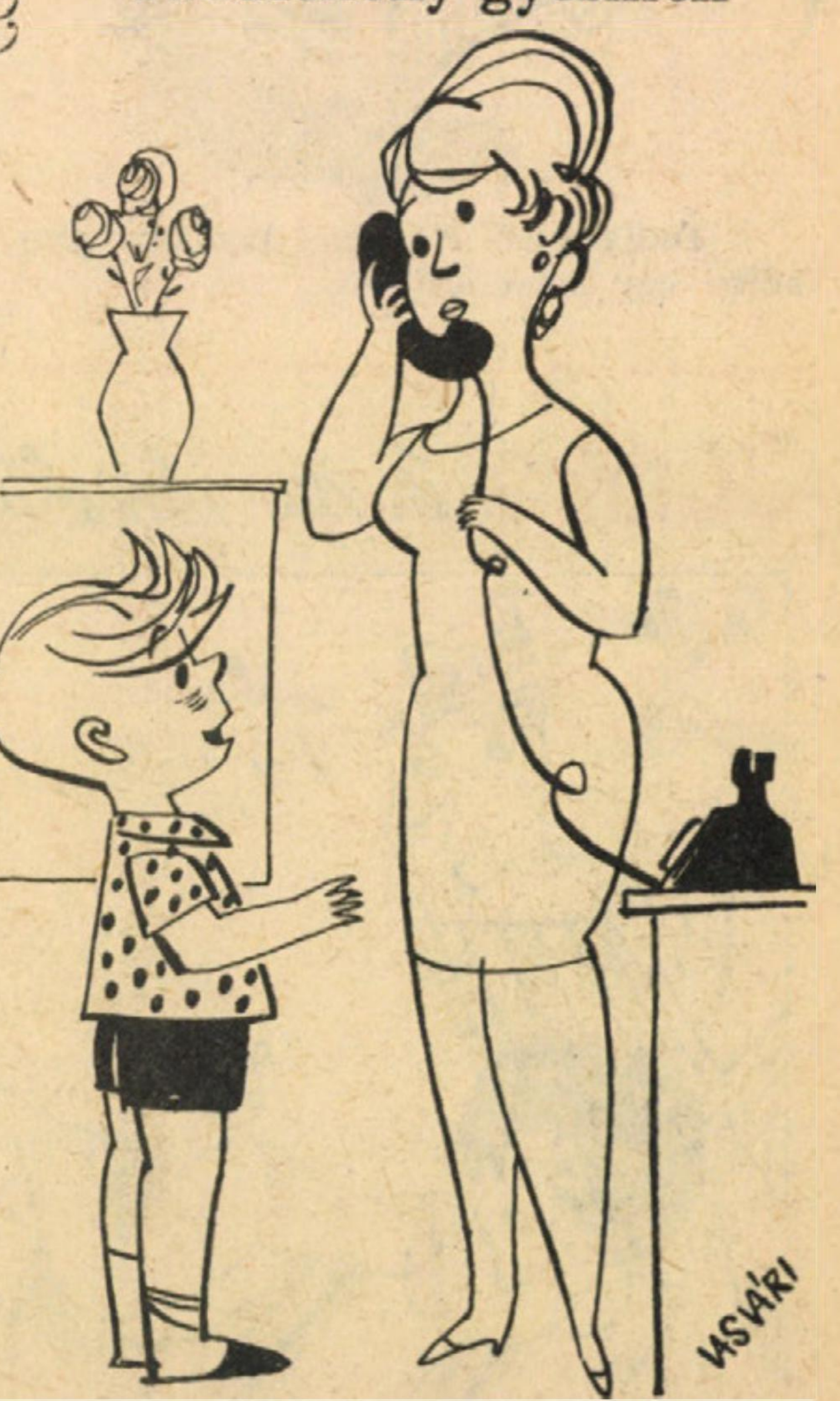

– Mondd, hogy nem vagyok itthon ...

Példázat a hathatós segítségről

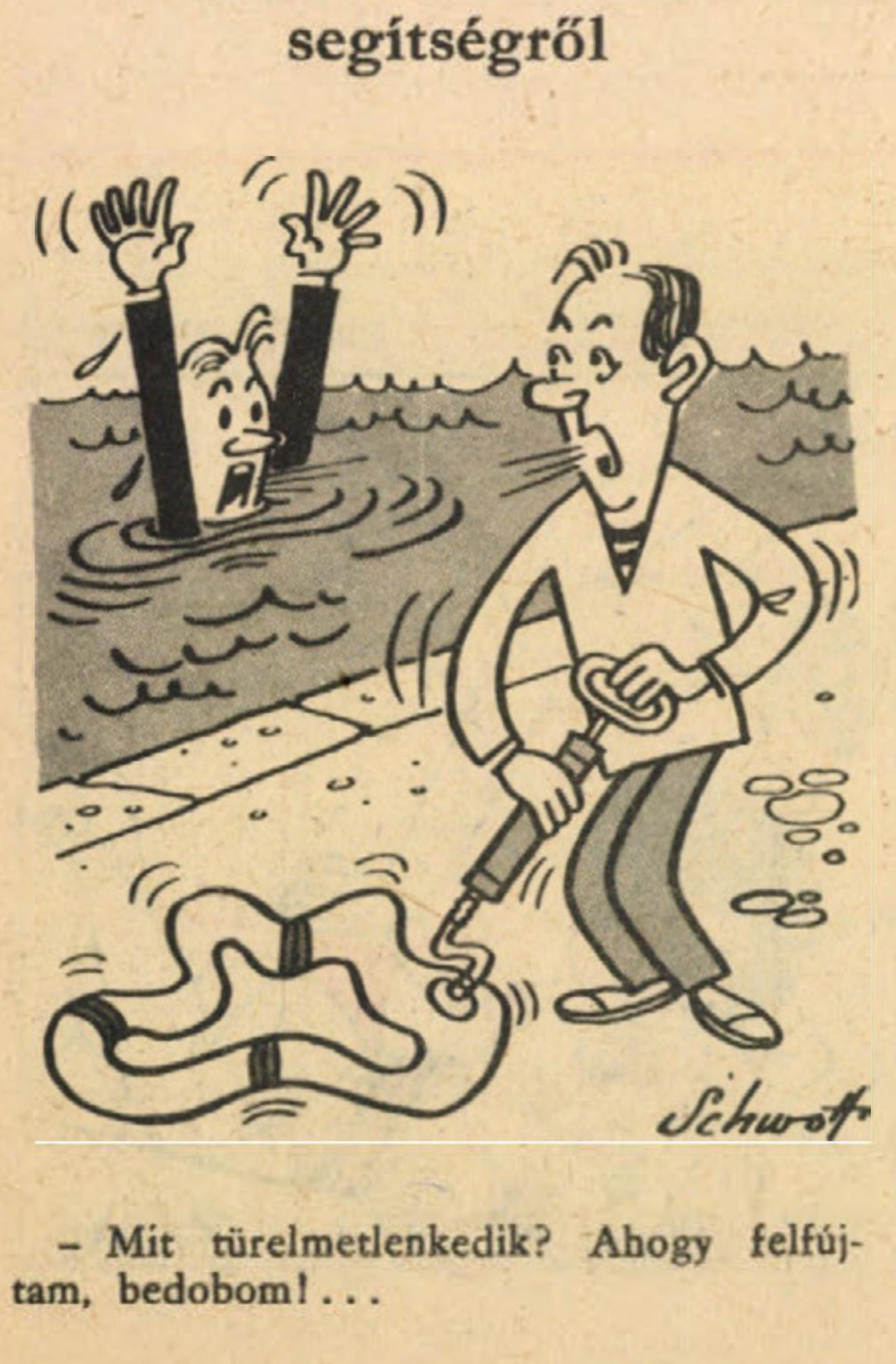

– Mit türelmetlenkedik? Ahogy felfújtam, bedobom! ...

A kutya-olimpia győztesei

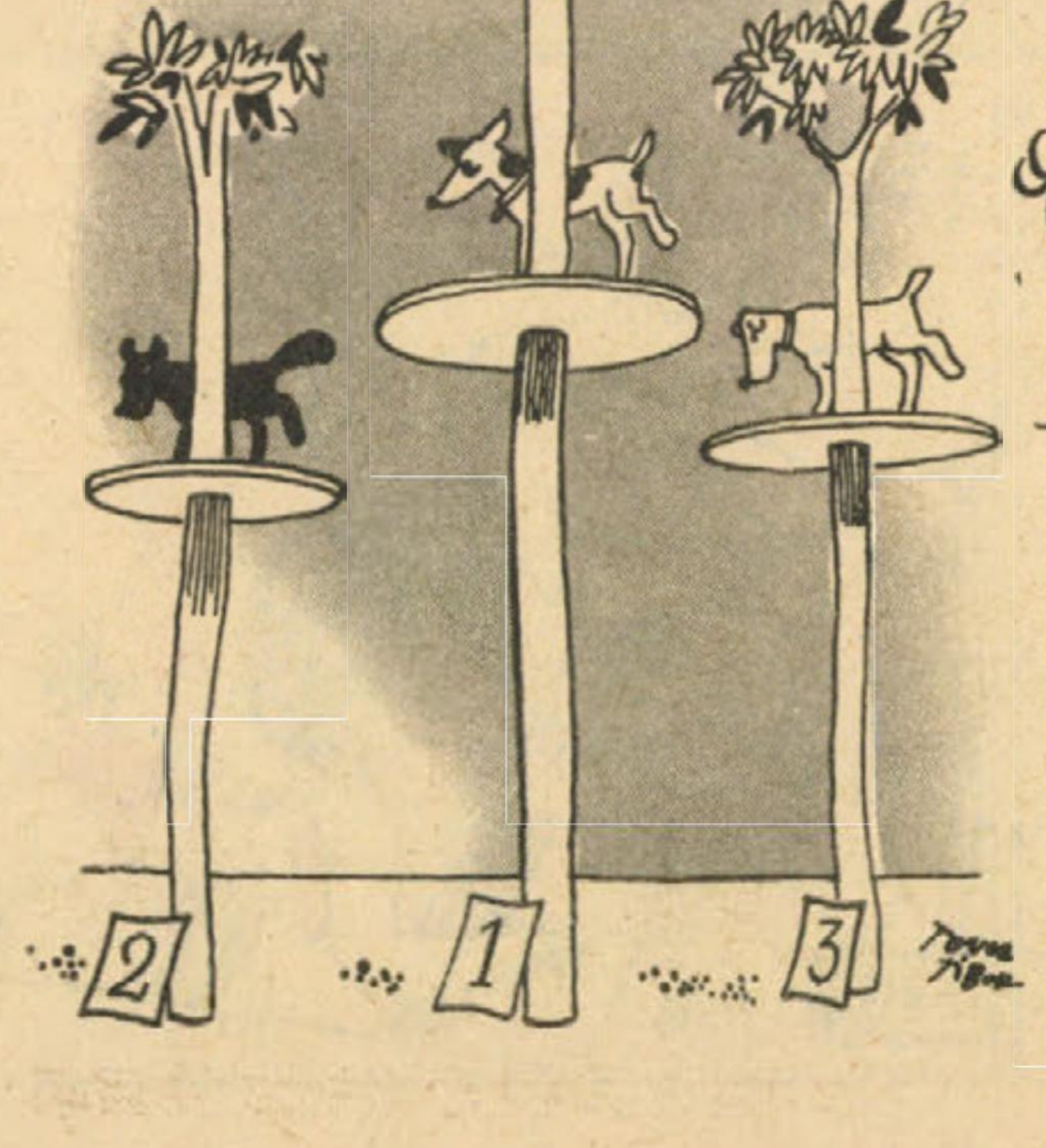

A nő — az nő

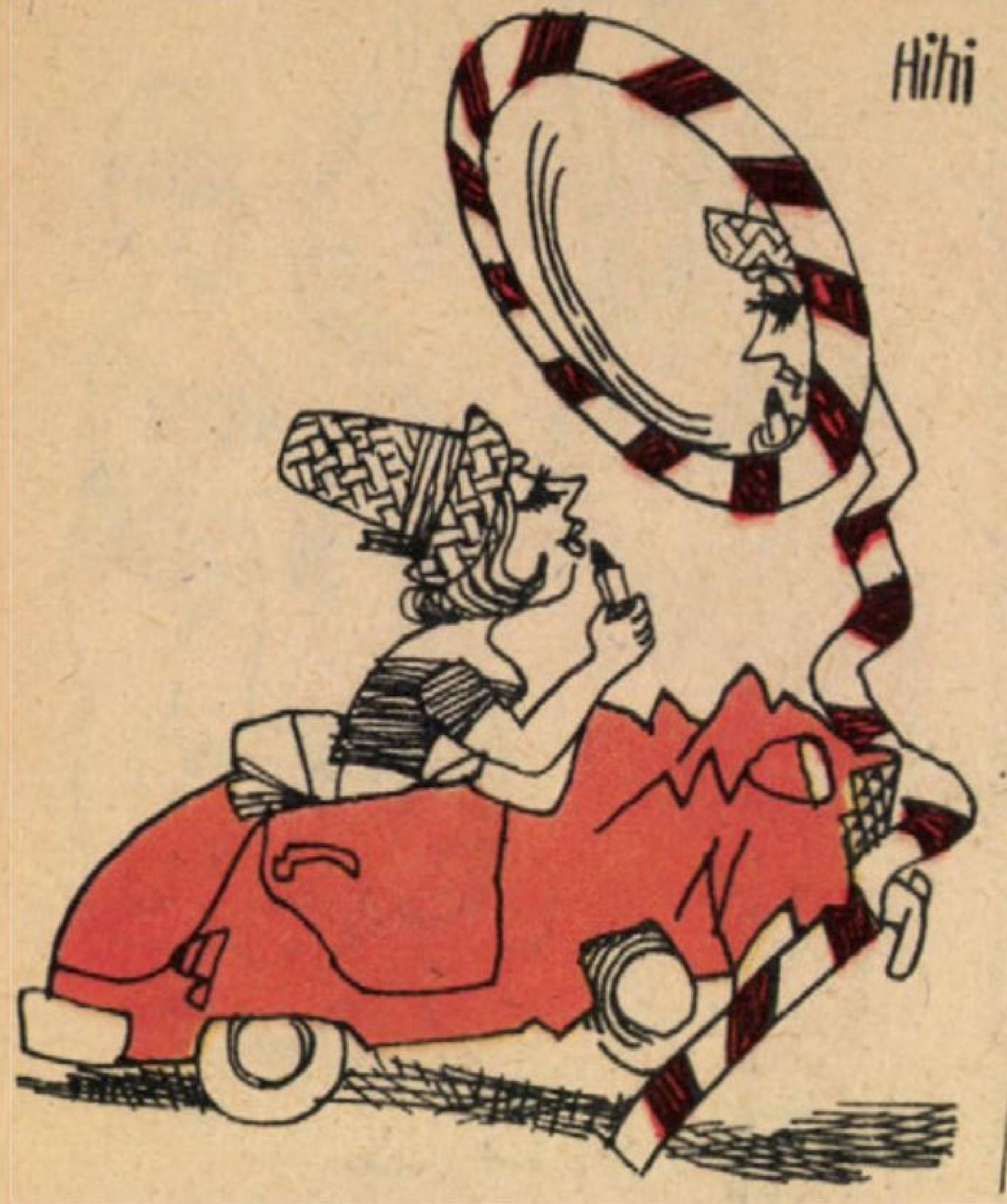

Útravaló

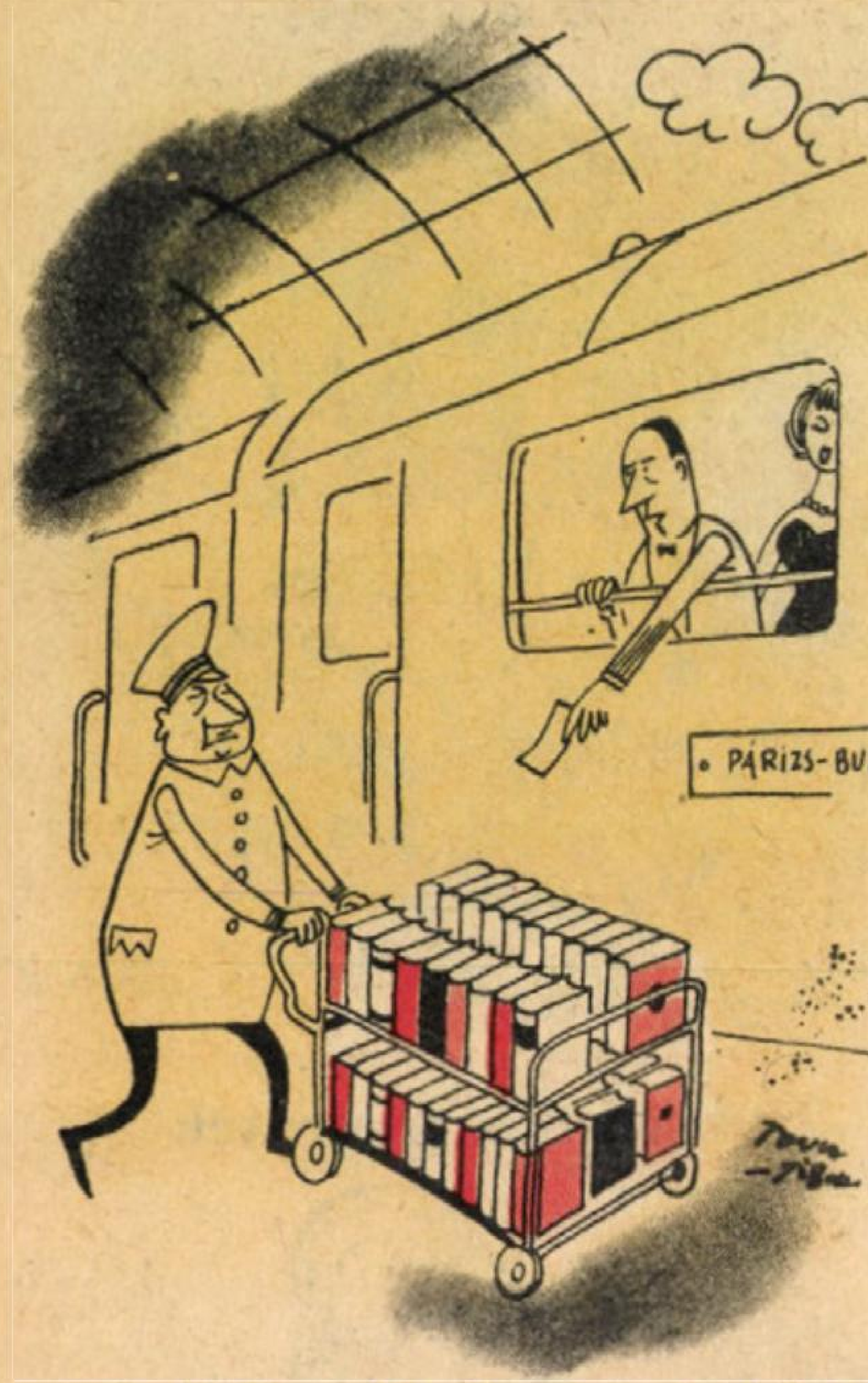

– Tudja mit? Ha nincs detektívregény, adjon egy kötet lexikont!

Tronella vége

A Vénusz bolygó egyik ismert fiatal írója érdekes novellát küldött be egy magyar irodalmi pályázatra. Az író nevét a mi nyelvünkön eléggé nehéz visszaadni, az eredeti Vénusz-beli nyelvjárásnak még a legjobban a „!:” felel meg. Az illető ráakasztotta pályaművét az egyik arra járó űrhajóra, majd amikor az űrhajó újra Föld-közelbe ért, a boríték önműködőleg kikapcsolódott, s nem messze a lakásomtól esett le. Kísérőlevelében !: megkérte a küldemény megtalálóját, hogy a mellékelt novellát küldje be a Kartárs pályázatára. Annak a meggyőződésének adott kifejezést, hogy a leghelyesebb egyelőre csak a kulturális kapcsolatokat elindítani a két bolygó között, később esetleg háborúkra is sor kerülhet, ha már jobban megismertük egymást.

Nekem tetszett a novella, véleményem szerint jól tükrözi testvérbolygónk sajátos viszonyait, s rámutat társadalmi ellentéteire. A novella címe: „Tronella vége”. Az alábbiakban nyilvánosságra hozom magát a novellát is, mert nagyon érdekes és nagyon rövid:

„Csendes nap volt. Mágneses vihar tépte az egyenleteket, s a zuhatagok kráterei fölött lebegő tavakban békésen úszkáltak a ragadozó gyümölcsök. Mámoros baktériumok vidáman táncoltak a hajlékony gleccserekkel, miközben az ammóniák friss üteme termékeny impulzussal látta el a lüktető kőzettársadalmat.

De ezen a napon mondták meg □-nek, hogy súlyosan beteg, a hátkocsonyájában szikes fénytörést tapasztaltak, s mivel a kiterjedések is összehúzódtak, alig száz éve van még hátra. Régóta sejtette ő már ezt, hiszen egyre erősebben sajogtak a metszéspontjai, ezenkívül még a mellékfolyói is kiapadtak. Alig egy évszázada van már csak hátra! Homlokzatát elágazásaiba temette, és úgy sírt.

Így állunk hát! Nem használtak a forró ólomfürdők, sem a Napkörüli gyógykeringés, sem pedig a legbelső elemek cáfolata. Leborult a vízpárákra, és bánatában csak úgy hullottak a meteorok. És akkor ez a végső évszázadát vonagló, nemesen polarizált színparadoxon elhatározta, hogy végez Tronellával. Sietnie kellett, nem sok ideje volt már hátra.

Terve készen állt. Higanyfolyamot csavart maga köré és óvatos dübörgéssel közelítette meg a mitsem sejtő abszurdumot, aki éppen a bűnös úton szerzett erőtereit integrálta. Azt hitte, sérthetetlen, mivel csak elmélet. De □-t már semmiféle adat nem tudta megállítani. Csak úgy duzzadt a törvényszerűségtől és minden rést kitöltött a statisztika. Tronella, aki hosszú és kínos feltevések óta gyötörte őt parszekről parszekre, most tehetetlenül próbálta morálisan megdönteni a kártékony összefüggéseseket. □ irgalmat nem ismerő csapásokkal simította szét a képzeletet ott, ahol a legjobban fáj. Ez volt Tronella vége.”

Sajnos, a novella nem aratott sikert a pályázaton. A következő megjegyzéssel küldték vissza:

„Sokszor megírt, sablonos mese, írója Veres Péter stílusát igyekszik utánozni, annak ízes romantikája nélkül. Amellett felületes, konfliktusa nem társadalmi természetű, az elidegenedés folyamatát csak érinti, de nem mélyíti el. Kispolgári érzelgősség hatja át a nehezen döcögő cselekményt, amely nélkülözi az eszmeiséget, és megelégszik olcsó, hatásvadászó fogásokkal. Nem őszinte írás.”

A kéziratot már vissza is küldtem a következő Vénusz-űrhajóval !:-nek, hátha valahol másutt el tudja helyezni. Vigasztaltam, hogy fel a fejjel, a következő írása talán jobban sikerül. Mindenesetre azt tanácsoltam neki, hogy próbáljon a mai fiatalság égető problémáival foglalkozni. És megkérdeztem: nem tudna egy kicsit trágárabbul írni?

Feleki László

Jucika és az abszolút udvarias ember

Pusztai Pál rajza

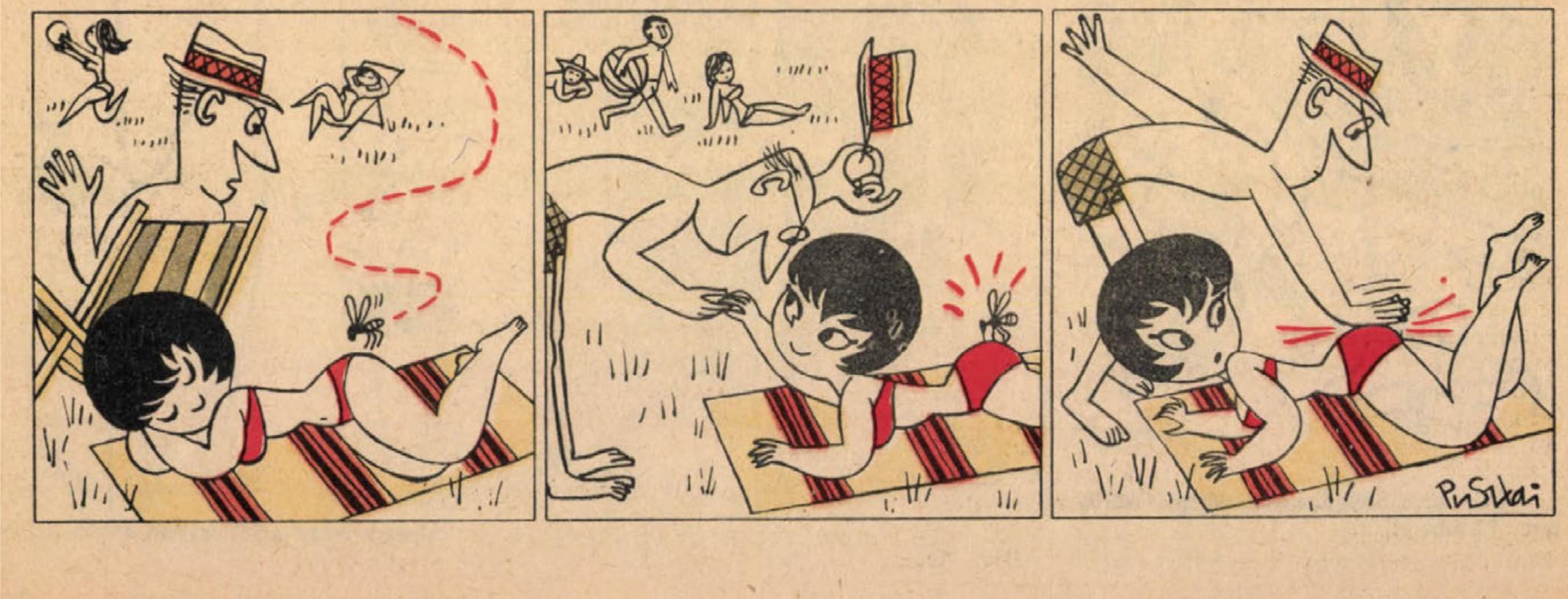

Fegyelmi tárgyalás

Vasvári Anna rajza

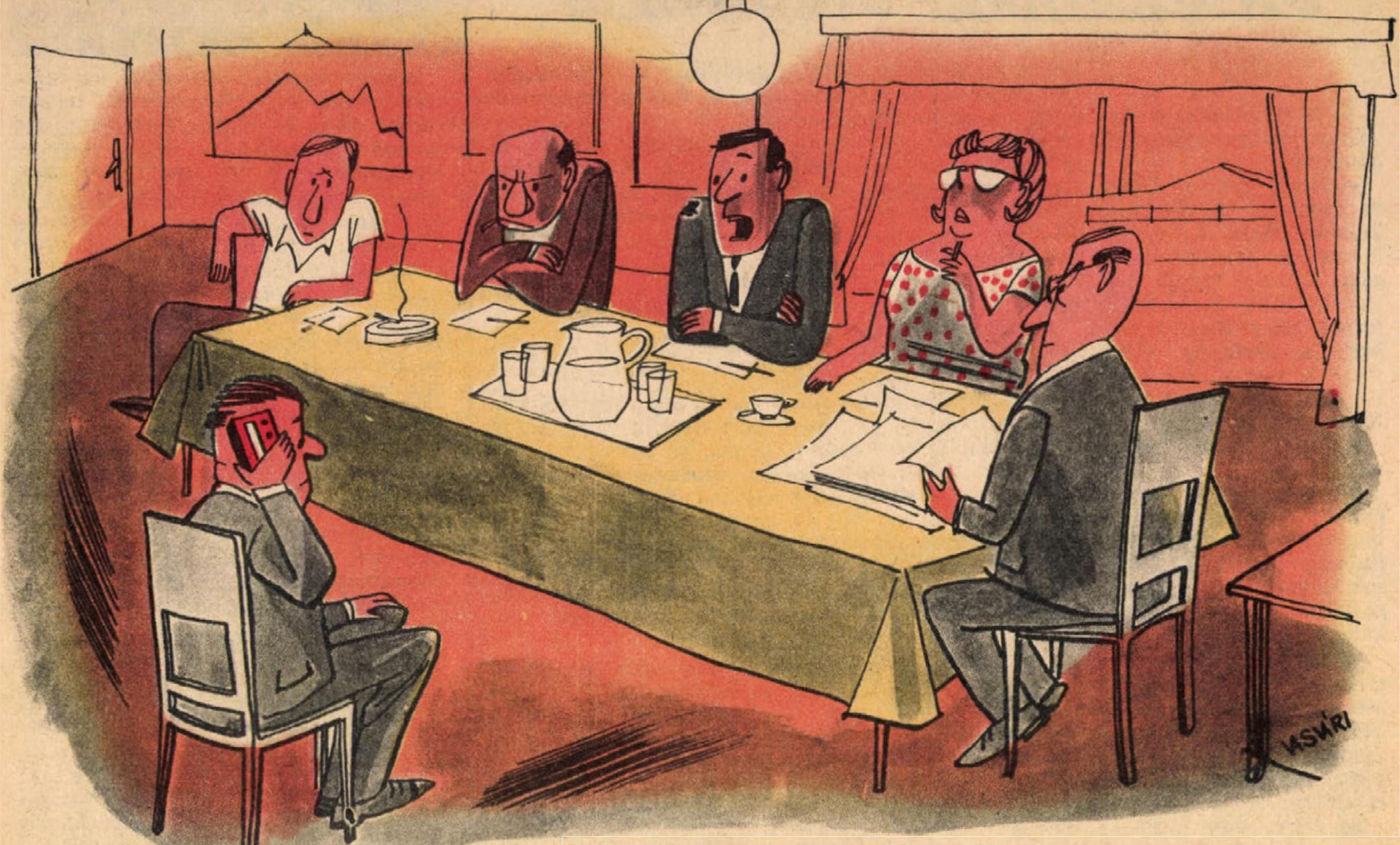

Elnök: Még mindig vezet a Fradi?...

EZT olvastuk

CSODÁLATOS FALU

Gyöngyössolymosról van szó, ahol is az Élet és Tudomány cikkírója szerint a cukorfogyasztás évi 3200 mázsa – fejenként 10 kiló. Eszerint ennek a falunak a lélekszáma: 32 000. Igen nagy falu, hiszen Gyöngyös városa is csak 29 000 lakossal büszkélkedhet.

A továbbiakban kiderül, hogy ebben a faluban évente harmincötezer forint értékű könyv fogy el, ami – a szerző számításai szerint – 3,1 hektoliter bor árának felel meg. Meglehetősen drágán, literjét 112,9 forintjával mérik tehát itt a hegy levét.

CSODÁLATOS BOGÁR

A Népszavában olvastuk, hogy egy tudományos kísérlet során a 0,32 gramm testsúlyú cincér elhúzott egy 114 gramm súlyú dobozt. „A bogár tehát testsúlyának 1800-szorosát bírta elmozdítani. Ki tudná ezt utána csinálni?"

Szerintünk, aligha csinálja ezt utána bárki. Már csak azért sem, mert a 0,32 grammnak az ezernyolcszázszorosa nem 114 gram, hanem 576 gramm. Ebből pedig az derül ki, hogy a szóbanforgó cincér sokkal erősebb a húzásban, mint a hír szerzője – a szorzásban.

CSODÁLATOS AUTÓ

A Dunántúli Napló riportot közölt egy ezermesterről, akinek Várpalota mellett elromlott az ócska anyagokból összeeszkábált autója. „Tönkrement a dugattyúja – mesélte az öreg gépész az újságírónak. – Hát mit lehet tenni? Olyan még nem volt, hogy én járművel útban ott maradtam volna. Fából faragtam dugattyút. Úgy jöttem haza. Aztán ki sem vettem, kíváncsi voltam, meddig bírja. Ezer kilométert futott."

Talán egyetért velünk minden olvasónk abban, hogy fából faragott dugattyújával csak akkor tehette meg ezt az utat a szóbanforgó autó, ha a volánja mögött egy fából faragott királyfi ült.

Dr. Árgus

LE A DERESRŐL, LUDASKÁM!

Kedves Ludas! Szép az önkritika, de nem szabad túlzásba vinni. Mert a metilalkohol dolgában neked volt igazad és nem az „Élet és Tudomány"-nak. Négy deci (400 gramm) metilalkoholtól ugyanis 174 ember már csak azért sem betegedhetett meg, mert – ahogy az Issekutz Bélának „Gyógyszertan, méregtan" című 1959-ben megjelent egyetemi tankönyvének 758. oldalán olvasható – a metilalkohol halált okozó adagja 30–100 gramm között van, mérgező hatása pedig 8–10 grammtól felfelé. Ha testvériesen osztották el a 400 gramm metilalkoholt 174 részre, az egy torokra eső adag két egész három tized gramm volt (bőven számítva), ez tehát sem tömény, sem oldott állapotban nem alkalmas mérgező hatás kifejtésére. Ha viszont egyeseknek jóval több jutott, akkor a 174 közül igen sokan megúszták ezt a veszedelmes dáridót.

Üdvözöl

Dr. M. M.
vegyészmérnök

Gondol az iskolára

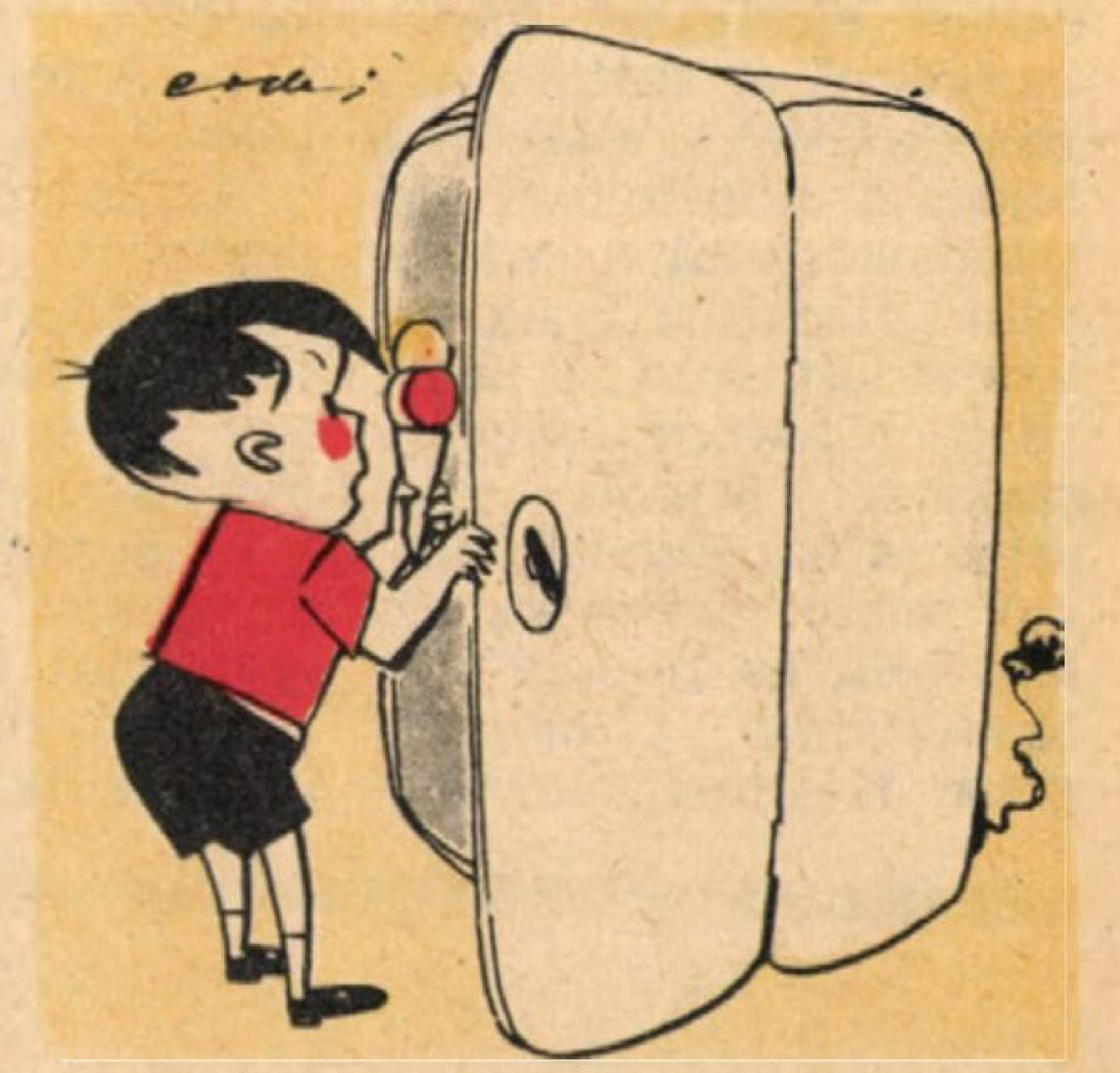

– Ezt a fagyit elteszem októberre, jó lesz torokgyulladáshoz.

Sokoldalú titkárnő

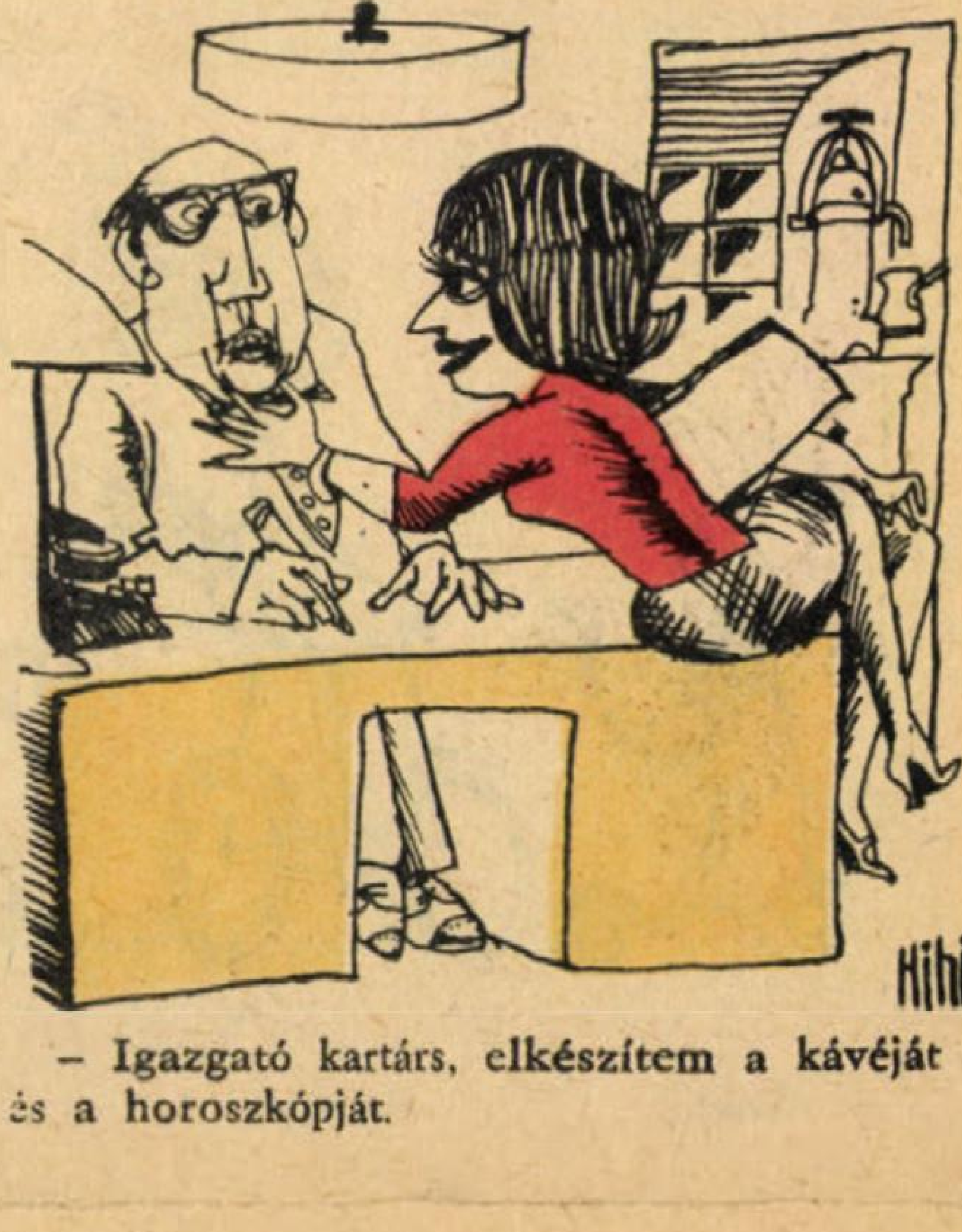

– Igazgató kartárs, elkészítem a kávéját és a horoszkópját.

DIAGNÓZIS és DIAGNÓZIS

I.

A beteg elment az orvoshoz, és panaszkodott, mondván:

— Nem tudom miért, de úgy fáj a fejem... Tessék nézni a homlokomon ezt a piros bevágást, amely egyik halántékomtól a másikig terjed. Szeretném tudni, hogy a fejfájás miatt van-e a piros csík, vagy a piros csík miatt fáj a fejem.

Az orvos fiatal volt, és az ifjúság hamvas pirja mosolygott szelíden orcáján. Alig egy hónapja hagyta el az egyetemet, fülében latin diagnózisok kavarogtak vad szigorlatok harcos emlékeként, és szólt:

— Allergiás neuralgiás faciális temporális átmeneti zavaraiból eredő kisebb sclerotikus tünetcsoport, de lehetséges, hogy inkább neurotikus syndrom.

Es felírt egy port.

II.

A beteg szórakozottságában elfelejtett megismerkedni a latin nyelv szépségeivel, viszont a fején, a homlok és haj találkozásánál a csík tovább piroslott halk árnyalatban, mint a hamisított vörösbor, amelybe szakértő kezek vizet eresztettek. Ezért elment egy másik orvoshoz, aki agg volt, és hosszú élet tapasztalata állott mögötte. Kilencvenkét esztendő nehezedett vállaira, szakálla olyan volt, mint a népmeséből ismert kender, és orrán színházi látcsövet viselt szemüveg gyanánt, mert kissé rövidlátó volt.

— Ez a rózsaszínű csík, tetszik látni, ugyebár... Én nem értem, miért fáj a fejem...

Az orvos, akinek sok évtizedes prakszis tapasztalata rakódott le koponyájában, megvizsgálta a beteget, és magyarul szólt, mert bölcs volt, és tudta, hogy a pácienssel anyanyelvén kell beszélni:

— A lobosodmányos izzadmányosságból eredő hűléses gyulladmány küteges tünete jelentkezik a hegesedésben.

És felírt egy port.

III.

A nagyon fiatal és nagyon öreg orvos között ott áll a középkorú orvos, aki túl van az ifjúság lázongásán, és innen az aggkor lehiggadtságán. Ezért felkereste a javakorabeli doktort, és szólt:

— A fejem... A piros csík...

Az orvos vizsgált, kopogtatott, kémlelt, mért, hallgatódzott, majd végtelenül bátorítóan, mintegy biztatóan és megnyugtatóan ezt mondta:

— Semmi különös... Tavasszal az ilyesmi előfordul, bár ősszel sem ritka, és nyáron és télen is jelentkezik... Vitaminhiány, barátom, majd felírok vitaminokat.

És felírt A, B, C, D, E, F, G, H vitamint, utóbb ezt kevésnek találta, és felírta az egész abc-ét, nem felejtve ki a Q, W, X, Y-t sem.

A beteg lenyelte a vitamin-tablettákat.

IV.

A beteg meglátogatta nagybátyját, aki falun lakott, és a téeszben bohó malacokat készített elő a süldőkorra, hogy azután átsegítse őket a hízókor válságain.

— Hogyan áll a fejeden a kalap? — kérdezte a nagybátya csodálkozva.

— Ha nem húzom le jó erősen, lefújja a szél — válaszolta az unokaöccs, mintegy magyarázóan és oktatóan.

— Kicsi neked ez a kalap, hiszen bevágja a homlokodat — figyelmeztette újfent a nagybátyja.

A beteg elment az Állami Áruházba, és kicserélte az 55-ös számú kalapot 56-os számra. Csodálatosképpen a kalap nem volt keserű, miként a porok és tabletták.

És nem fájt többé a feje, és a piros csík is eltűnt a homlokáról, mint a felhő, amelyet a szél elfúj a kék égboltozatról...

Károly Sándor

MIÉRT VONULT VISSZA Dr. ZÁPOLYA?

Sportberkekben általános meglepetést keltett, hogy Zápolya dr., az Óbudai Ecetgyár labdarúgó-csapatának kitűnő jobbszélsője végleg szögre akasztotta a futballcipőjét, a többi sportfelszerelési tárgyát pedig eladta az ószeresnek, miután több nem fért el a szögön. Hogy elejét vegyük a találgatásoknak és mendemondáknak, egyenesen dr. Zápolyához fordultunk az ügyben. A szimpatikus sportemberre az Óbudai Ecetgyár jogügyi osztályán találtunk rá. Ott van alkalmazásban már évek óta, sőt legújabban, amióta edzésen és mérkőzéseken nem vesz részt, már ott dolgozik is.

Arra a kérdésünkre, hogy miért hagyott fel az aktív sportolással, Zápolya dr. a következőket mondotta:

– Még nem öregedtem ki a labdarúgásból, sőt visszavonulásom idején formám tetőpontján voltam. Csupán arról van szó, hogy meguntam már a sportújságírók, továbbá a rádió- és tévé-riporterek bántó magatartását személyemmel kapcsolatban. Valahányszor beszámolót írtak, illetve helyszíni közvetítést adtak az Ecetgyár SE mérkőzéseiről, engem mindig csak doktor Zápolya megnevezéssel illettek. Holott minden futballrajongó tudja széles e hazában, hogy nekem kettős doktorátusom van: a jog- és államtudományok doktora vagyok. Ami azt jelenti, hogy engem ez a cím illet meg: juris utriusque doctor. Tehát nem doktor Zápolya lőtt már ismét kapu mellé, hanem juris utriusque doctor Zápolya! És nem doktor Zápolyát találta lesen a középcsatár leadása, hanem juris utriusque doctor Zápolyát!...

Azzal a leverő tudattal távoztunk juris utriusque doctor Zápolya hivatalából, helyesebben munkahelyéről, hogy a magyar futball megint szegényebb lett egy komoly értékkel. Lelkük rajta, akik vétkesek benne!

Heves Ferenc

Család és közlekedés

Szür-Szabó József rajza

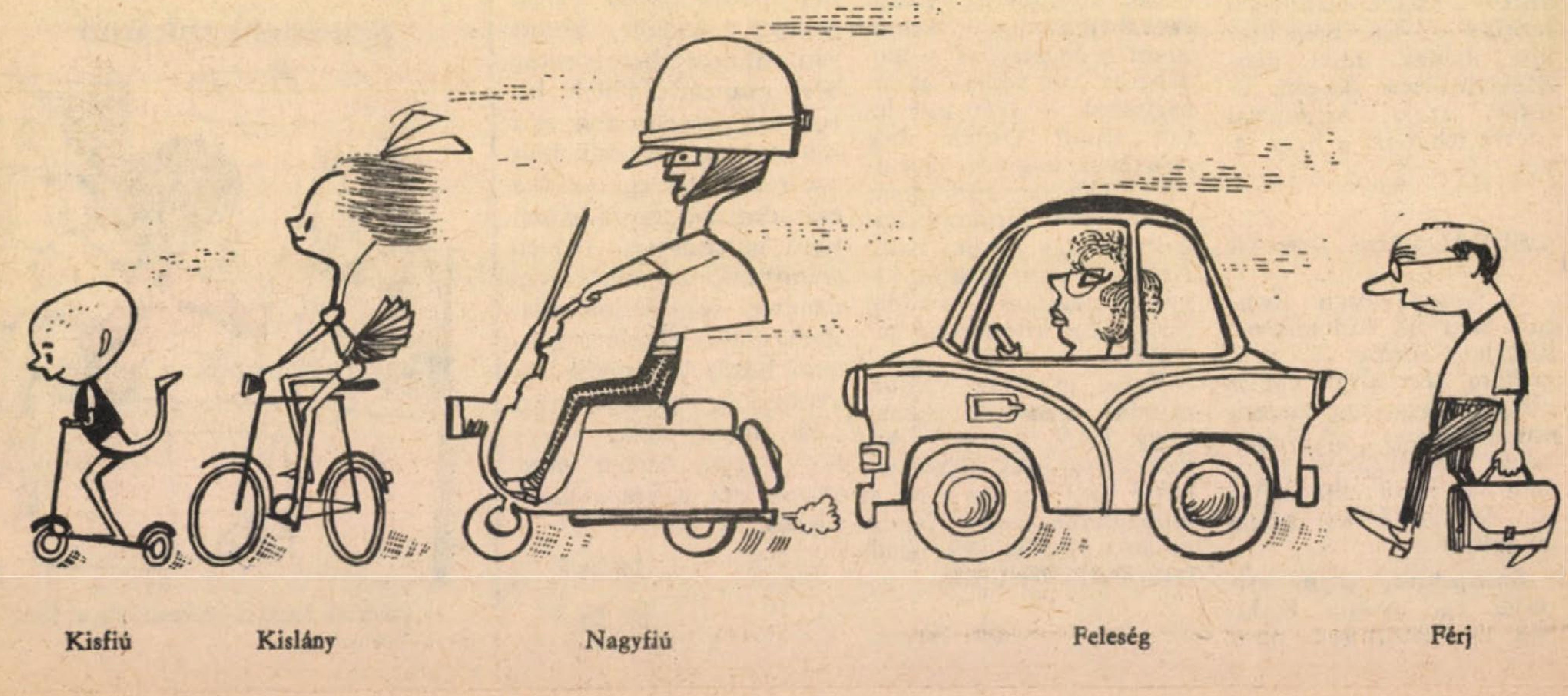

Önérzetes hazafi

Erdei Sándor rajza

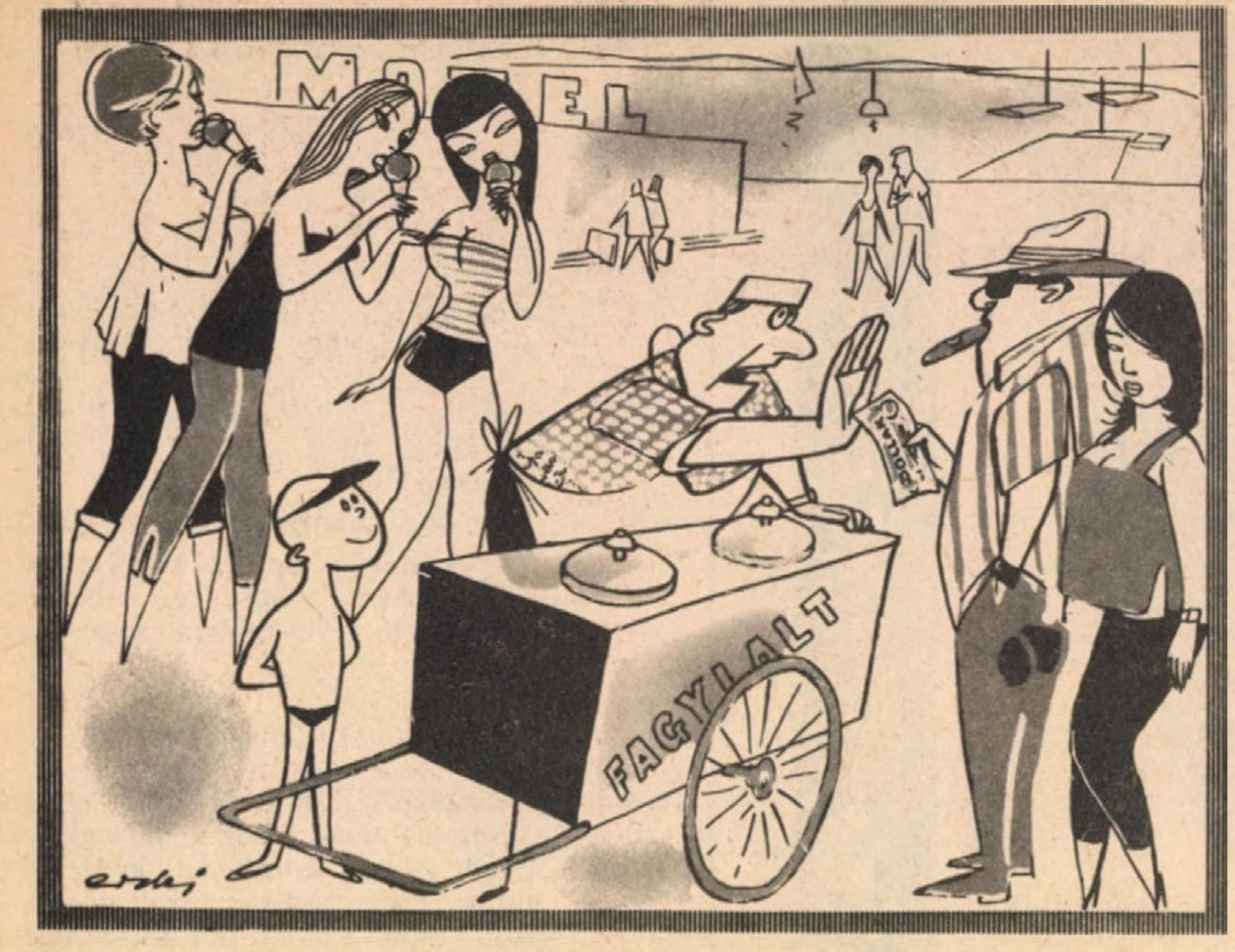

– Nem, miszter! Dollárért nincs fagylalt!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Souvenir

Két igazán príma hetet töltöttem a Balatonnál. Horgásztam, úsztam, eveztem, vitorláztam, snapszliztam, szóval mindent kipróbáltam, amit a magyar tenger csak nyújtani tud. Egyszer még a napfelkeltét is végiggyönyörködtem, mert fájt a bölcsességfogam, és nem tudtam tőle aludni.

De aztán, sajnos, felvirradt a búcsú délutánja, és én szomorúan csomagolni kezdtem kis motyómat. Ám ekkor, váratlanul egész jó ötlet jutott eszembe: veszek egy nívós emléktárgyat, amely mindig felidézi majd a boldog órákat; a habok zúgását, a partmenti nád sejtelmes remegését, a Hold ezüst arcát a tó tükrén...

Bizony, elég sokféle emléktárgyat lehet kapni mostanság a Balatonnál. Kifestett kagylót, apró plasztikvitorlást, halalakú könyvjelzőt, könyvjelző alakú halat, hogy csak a legfontosabbakat említsem. Én azonban valami korszerűbbet, valami eredetibb dolgot szerettem volna vásárolni. Amitől eltátják a szájukat az otthoniak.

Fáradozásaimat nemsokára siker koronázta, méghozzá egy BALATONI EMLÉK címet viselő zsebkendő személyében, amely hazánk egyre terebélyesedő tánczene-kultúráját van hivatva népszerűsíteni. A textílián a Balaton sziluettje előtt egy ifjú pár ugrándozik önfeledten, gondolom tvisztelnek. Ezt a feltevést támasztja alá egyébként, az anyag alján levő hatalmas TWIST felirat is. Ezenkívül még az alábbi szövegek foglalnak helyet a zsebkendőn, nyilván a gyengébbek kedvéért:

TWIST IN THE NIGHT AWAY...

POPOCATEPETL TWIST...

LET'S TWIST AGAIN...

SPEEDY GONZALES...

Hát igen. Változnak az idők. Maholnap még megérjük, hogy az Állami Népi Együttes, az ecseri lakodalmas mellett műsorára tűzi a siófoki tvisztet is. S a hullámzó Balaton tetején rendületlenül csónakázó halászlegény afölötti bánatában, hogy hálóját a szerencse, őt meg a kedvese elhagyta, így kezd danolni:

— Speedy Gonzales...

Dalmáth Ferenc

HEINRICH HEINE:

Verstöredék

Egy pofát adott az Ég,
két száj bajt okozna még!
Éppen elég sokat szájal
Emberfia egy pofával!
Nem tud szólni most, ha kása
van a pofájába dugva;
de volna csak még egy mása:
tán zabálva is hazudna.

(Soltész Gáspár fordítása)

Magyarok külföldön

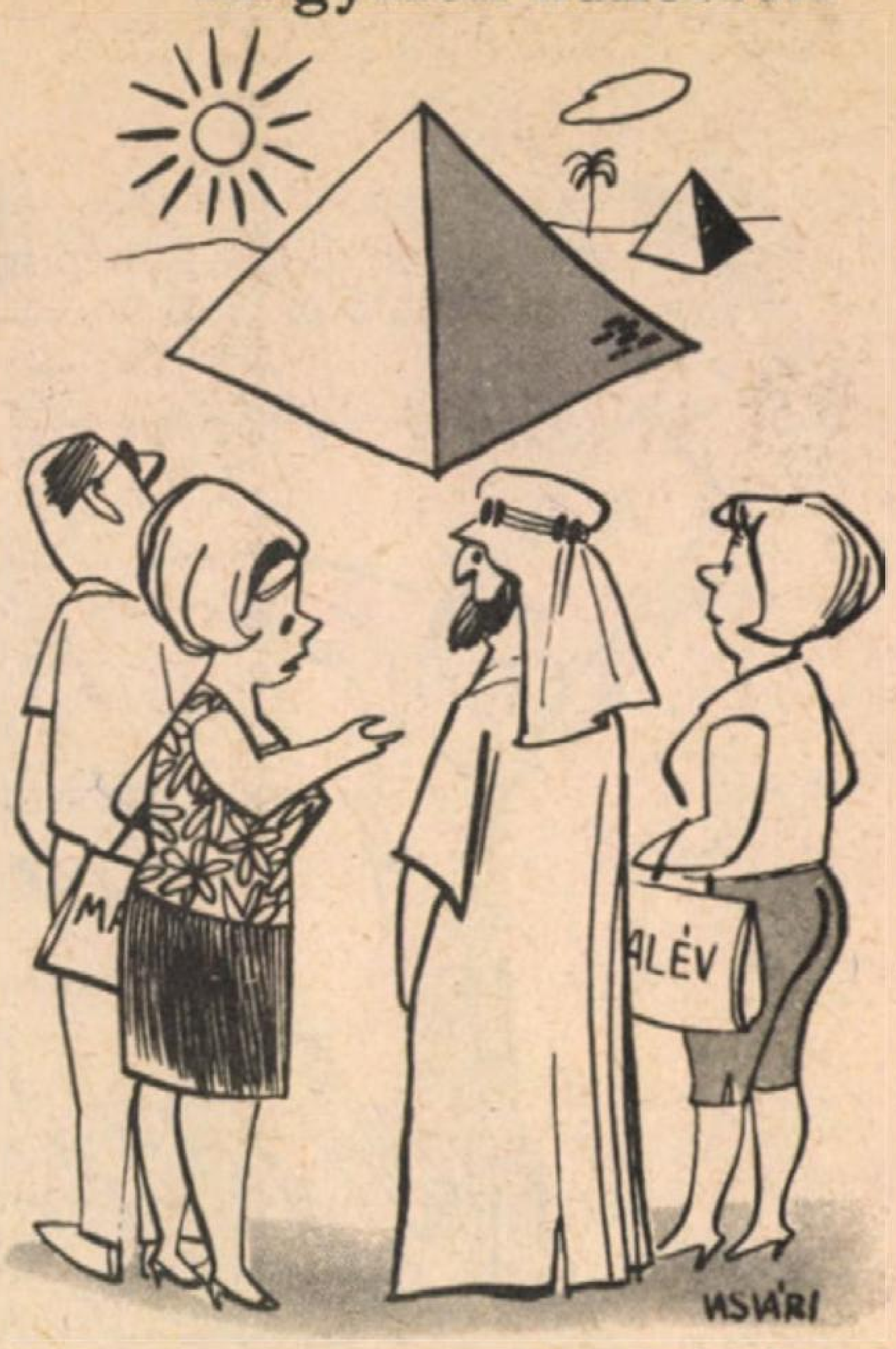

– ...és merre van az áruház?...

Klikk

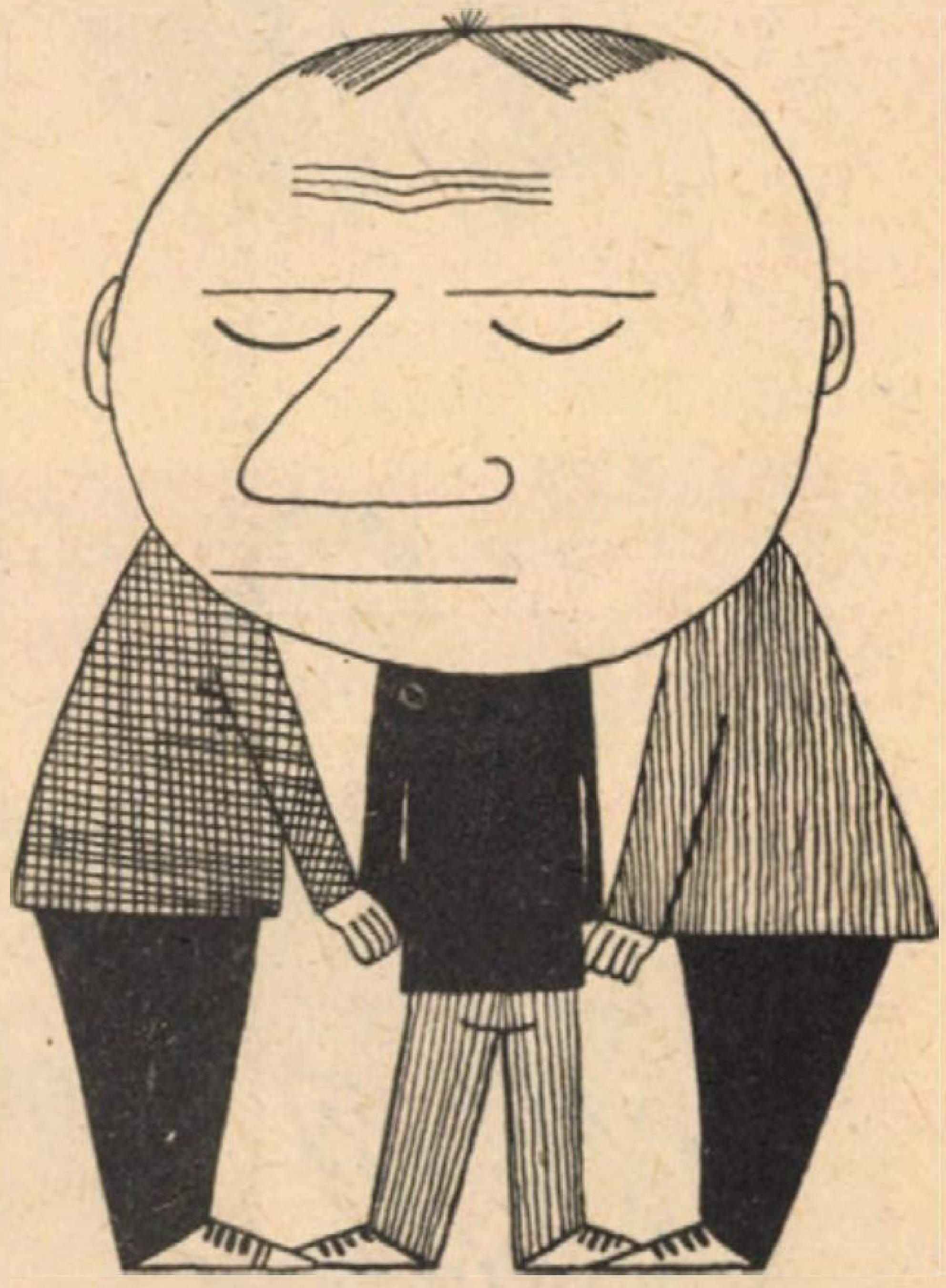

Téli téma — kánikulában

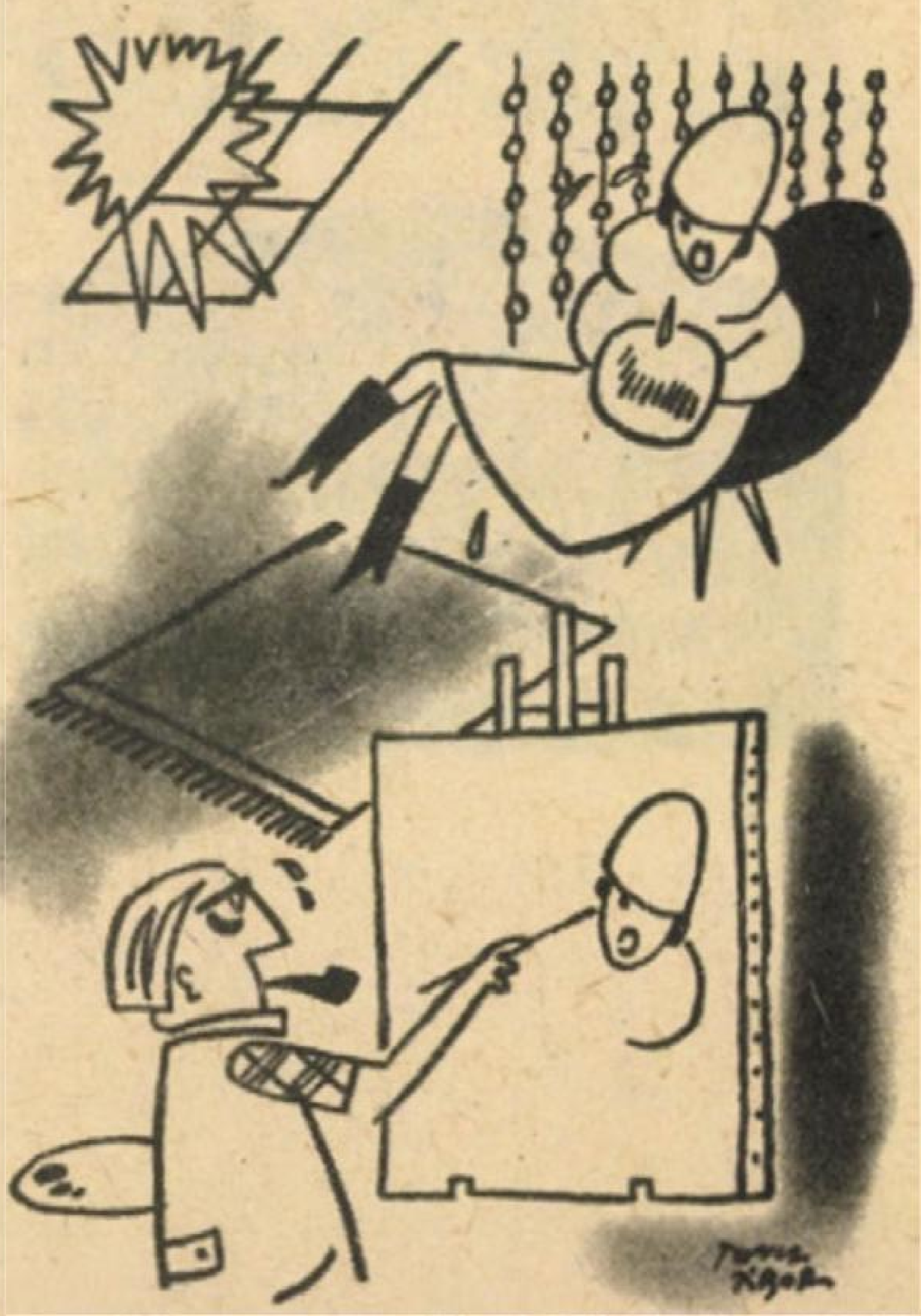

– Ha nem emeli a gázsimat, mester, – holnap nem is jövök!...

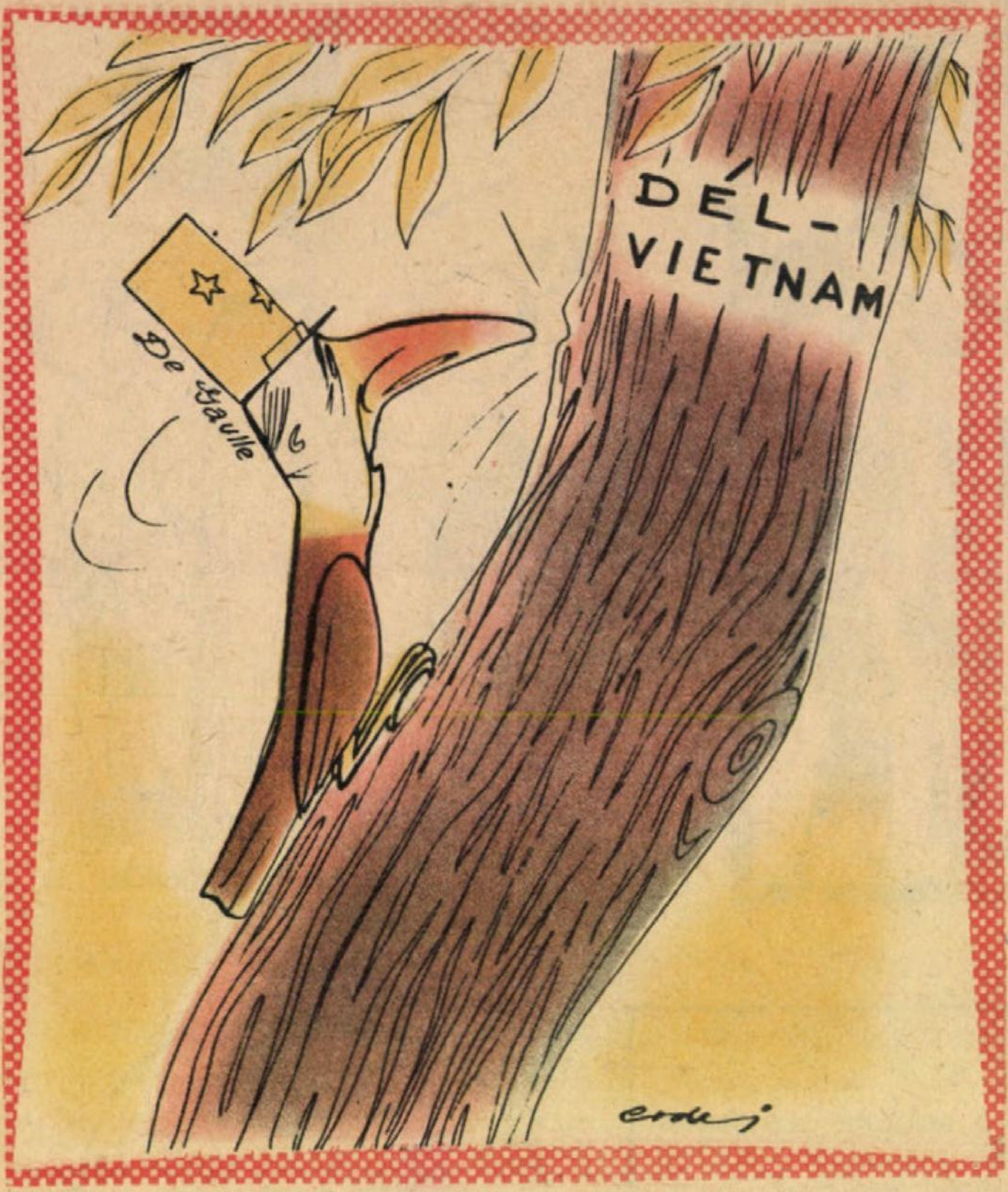

SZORGALMAS HARKÁLY

a HUMOR

KÁLMÁN IMRE, a Csárdáskirálynő „atyja", rövid üzleti tárgyalásaiból visszaérkezik Berlinből. A művészklubban a tagok érdeklődve vallatják az akkor még nagyon is új Hitler-rendszer felől.

– Hogy mennek a dolgok Berlinben?

– Remekül. Az élet tejjel-mézzel folyó Kánaán. Valósággal sültgalambok repkednek a levegőben. Csak egy baj van…

– Micsoda?

– Senki sem meri kinyitni a száját.

GOMBASZÖGI ELLA, a három „Gomba"-nővér közül a legkövérebb, kezdő molett korában nagyon szeretett volna megszabadulni fölösleges kilóitól. Később épp ez lett komikai előnye. Megállapodott egy masszírozónővel, hogy másnaponta följár hozzá, ám a hosszas gyúrások után sem volt megelégedve az eredménnyel.

– Már harmadik hete dögönyöz, drága Paulám, de ahelyett, hogy fogynék, egyre kövérebb leszek! – siránkozott.

De a masszőz még nála is lehangoltabb volt.

– Bezzeg én meg, amióta a művésznőt masszírozom, öt kilót fogytam.

Gombaszögi fölvillanyozódott:

– Nagyszerű! Paula, holnaptól kezdve én fogom masszírozni magát!

SACHA GUITRY, az akkor már veterán párizsi ezermesterművész, aki egy személyben volt színpadi szerző, színész, rendező, konferanszié, író és világfi, találkozott a Metro-állomáson egy rég nem látott öreg festő ismerősével, akiből csak úgy áradt az alkoholszag.

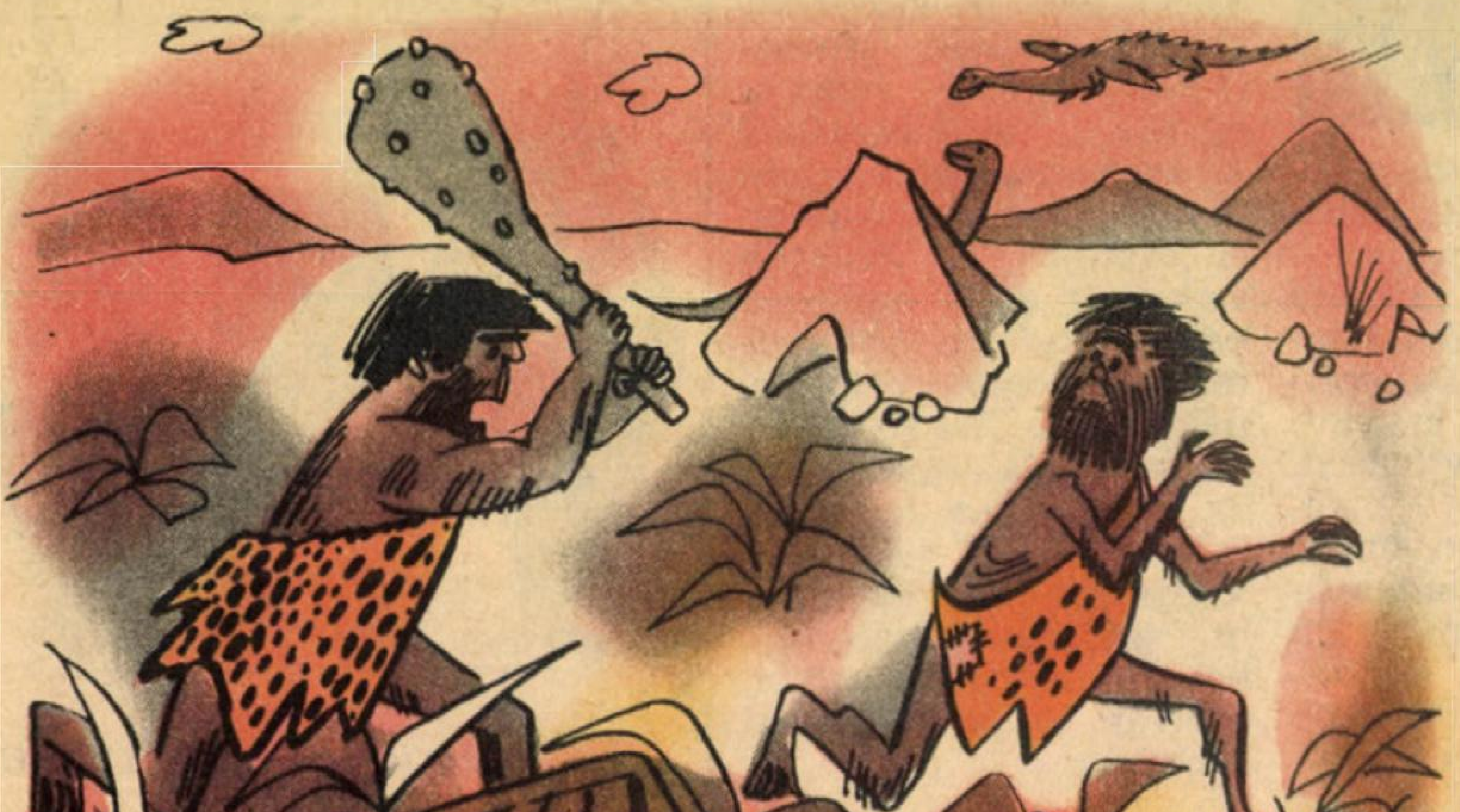

NINCSEN ÚJ A NAP ALATT

— Hová szalad? Csak eltartási szerződést akarok kötni!…

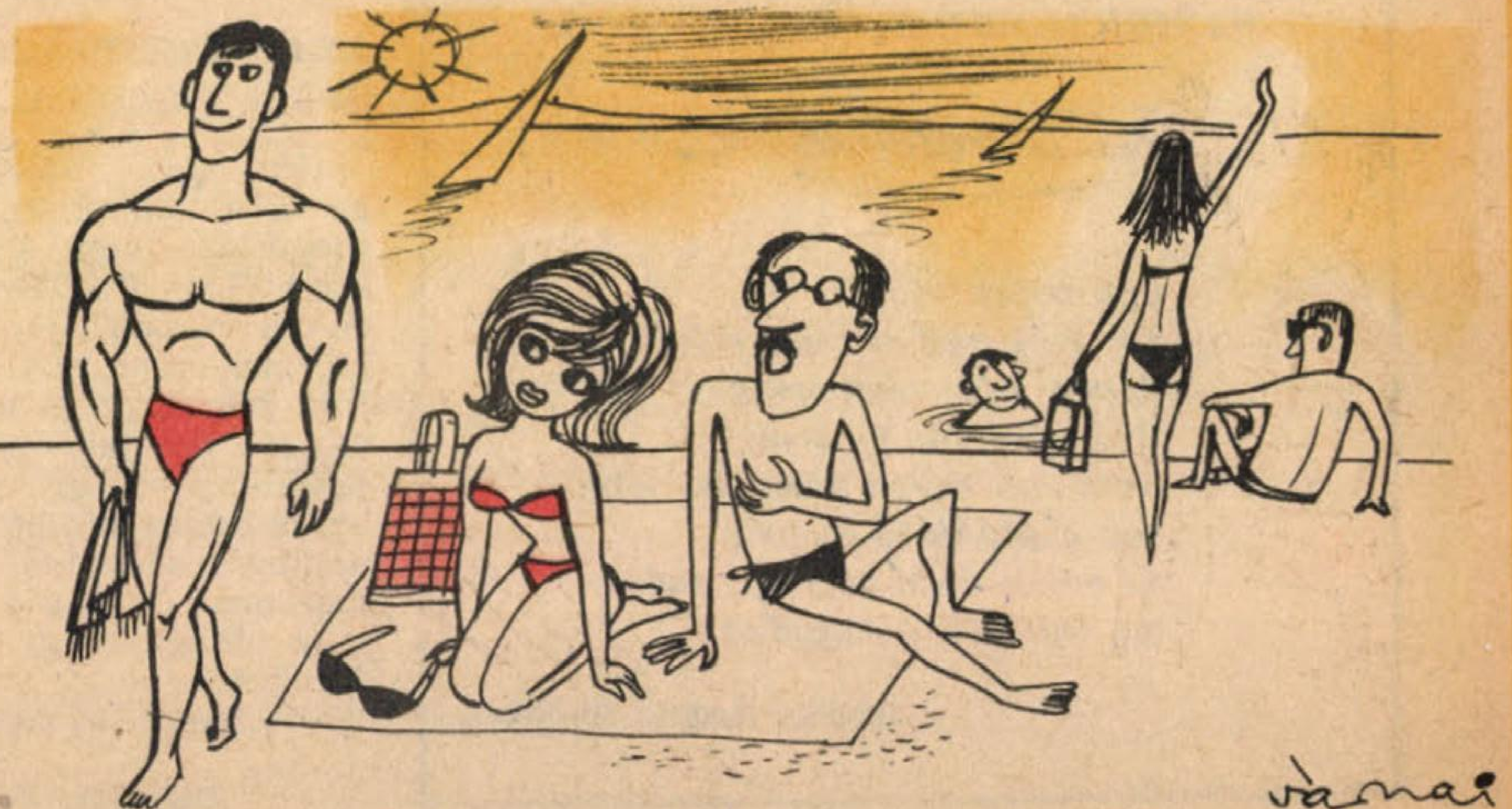

STRANDON

— Tudod, milyen sivár világuk van az ilyen fickóknak!…

önyvéből

– Mit csinálsz, hogy vagy, hogy állsz az egészségeddel, öregem?

Az idős művész elkeseredetten legyintett:

– Épp most jövök az orvostól. Megvizsgálta a szívemet, májamat, vesémet s kijelentette, hogy ha nem hagyok fel az itallal, hamarosan elpatkolok. Hát szabad ilyet mondani egy orvosnak?

Guitry megveregette az öreg vállát:

– Igazad van, jelentsd föl a nyavalyást.

– Milyen címen? – nézett nagyot az öreg.

– Életveszélyes fenyegetés!

HUNYADY SÁNDOR, a később oly sikeres színpadi szerző, Kolozsvárott diákoskodott, de gyakoribb vendég volt az öltözőkben, mint az iskolában.

Janovits Jenő színigazgató egy híres pesti színésznőt hívott meg rövid szereplésre. A színésznő felségesen játszott, de a közönség sajnos, nem váltotta be a direktor anyagi reményeit. Magyarán szólva, túl magas gázsival szerződtette a pesti vendéget s a telt házak elmaradván, a végén nem volt miből kifizetni.

Ekkor Janovits az éppen ott ténfergő Hunyadyt szólította meg.

– Ide figyelj, Sándorka, 500 koronát kellene kifizetnem a vendégművésznőnek. Keresd fel őt s próbálj 100–150 koronát lealkudni nála. Ha sikerül, tíz korona üti a markodat.

Hunyady fel is kereste a nagyhírű vendéget s egészen őszintén kipakolt neki:

– Drága művésznő, Janovits azt mondta, tíz koronát kapok, ha a maga gázsijából 150 koronát lealkuszom.

– Te vagy a Hunyady Margit fia?

– Igen. De tessék várni. Ha ad húsz koronát, nem alkuszom le semmit.

Térképjelek

Szűr-Szabó **József rajza**

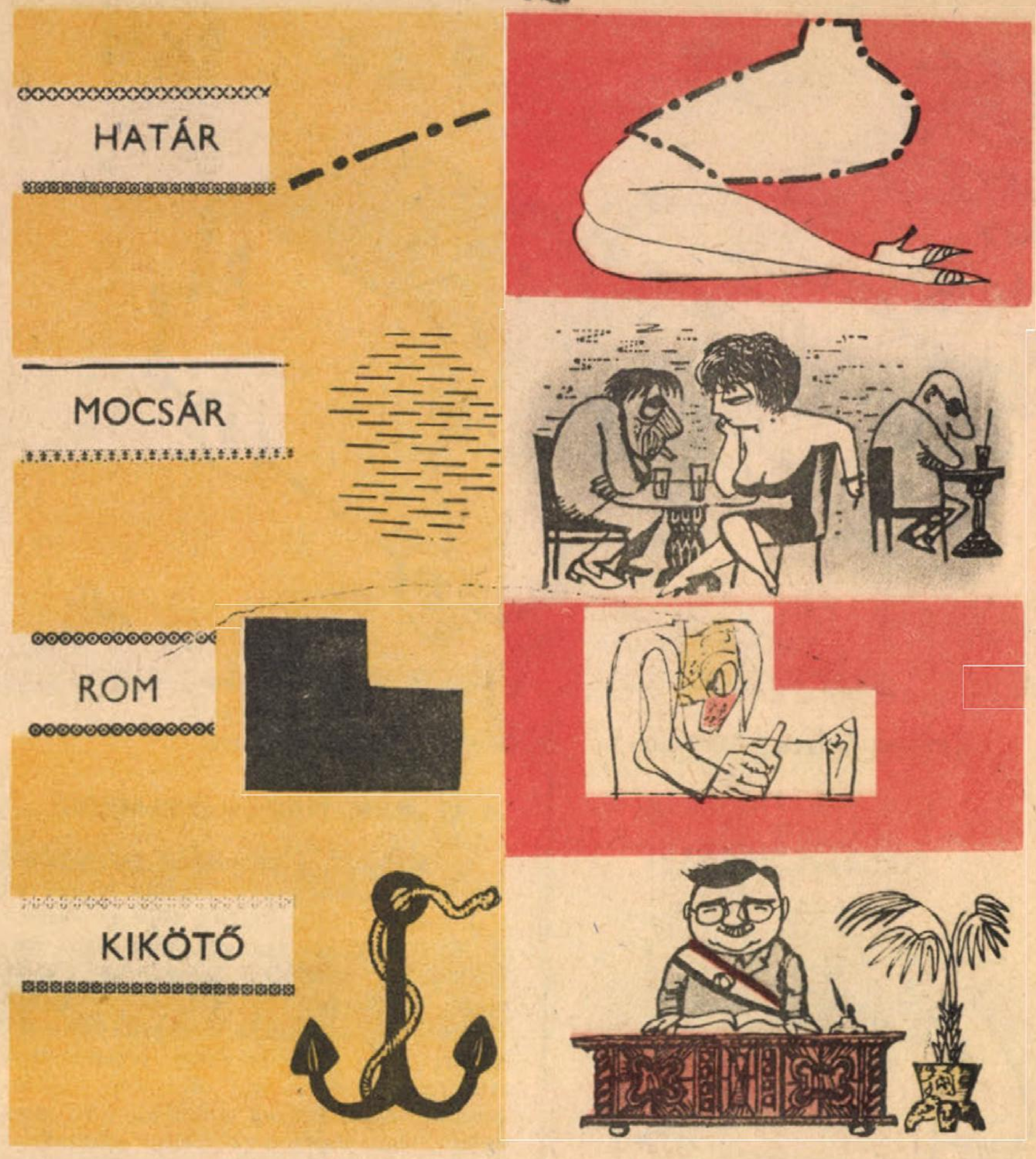

. . . hogy el ne tévedjünk . . .

GAZDAG TÉESZ

— Kikapcsolhatod a ventillátort! Ebédszünet!

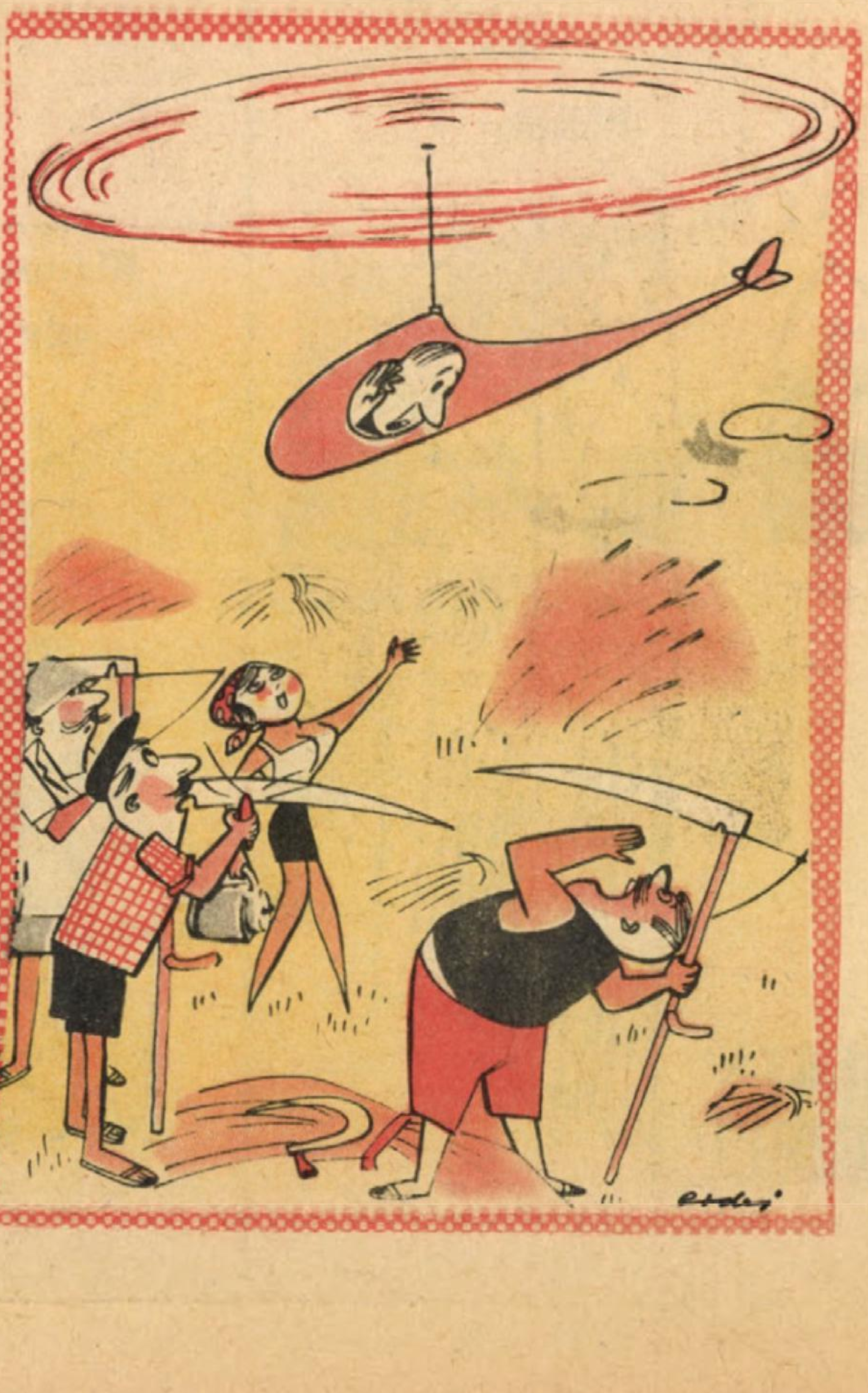

Megint nyert az Imperial külföldön

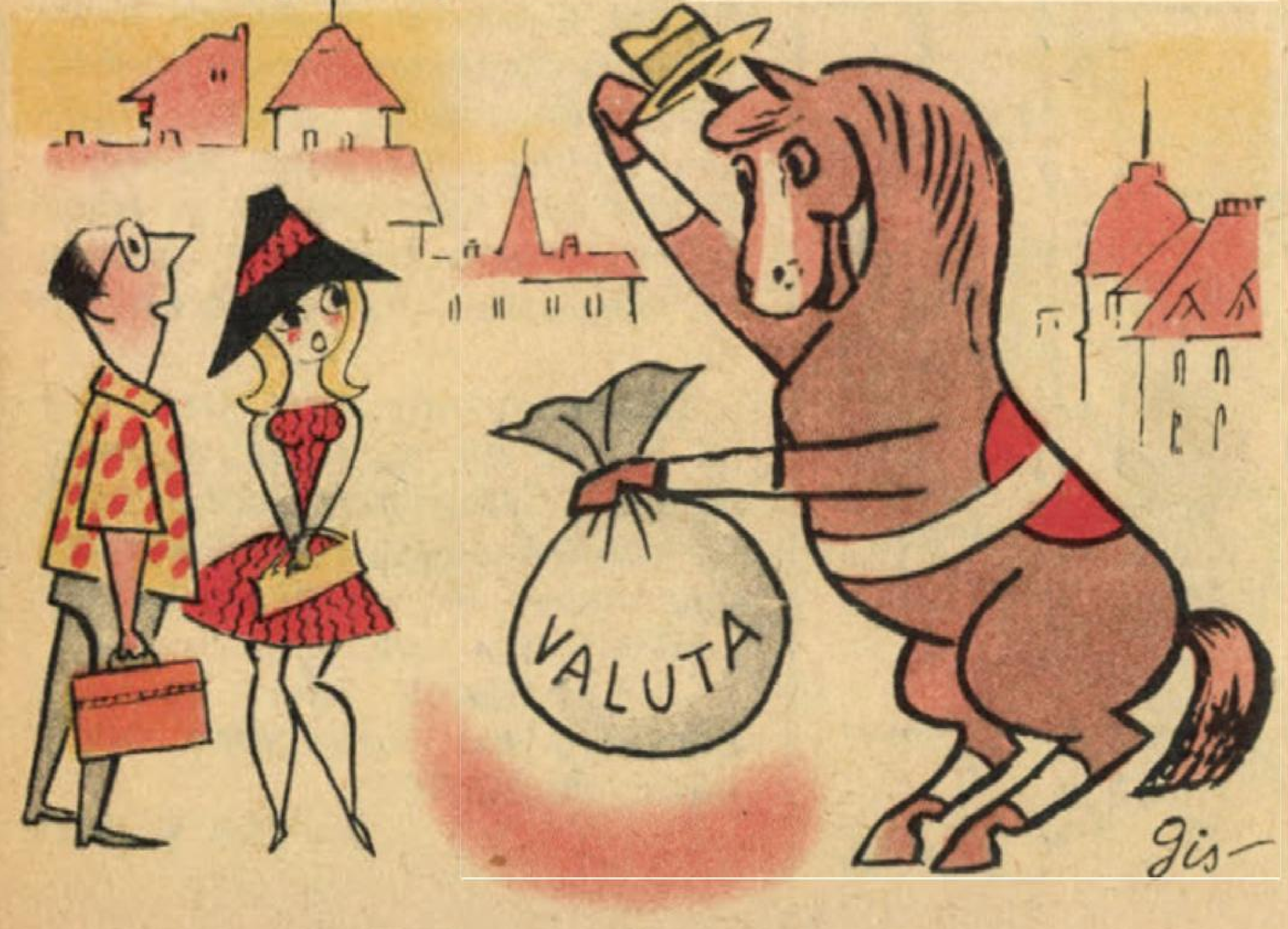

– Merre van a Nemzeti Bank, kerem?

Autós camping

Szűr-Szabó József rajza

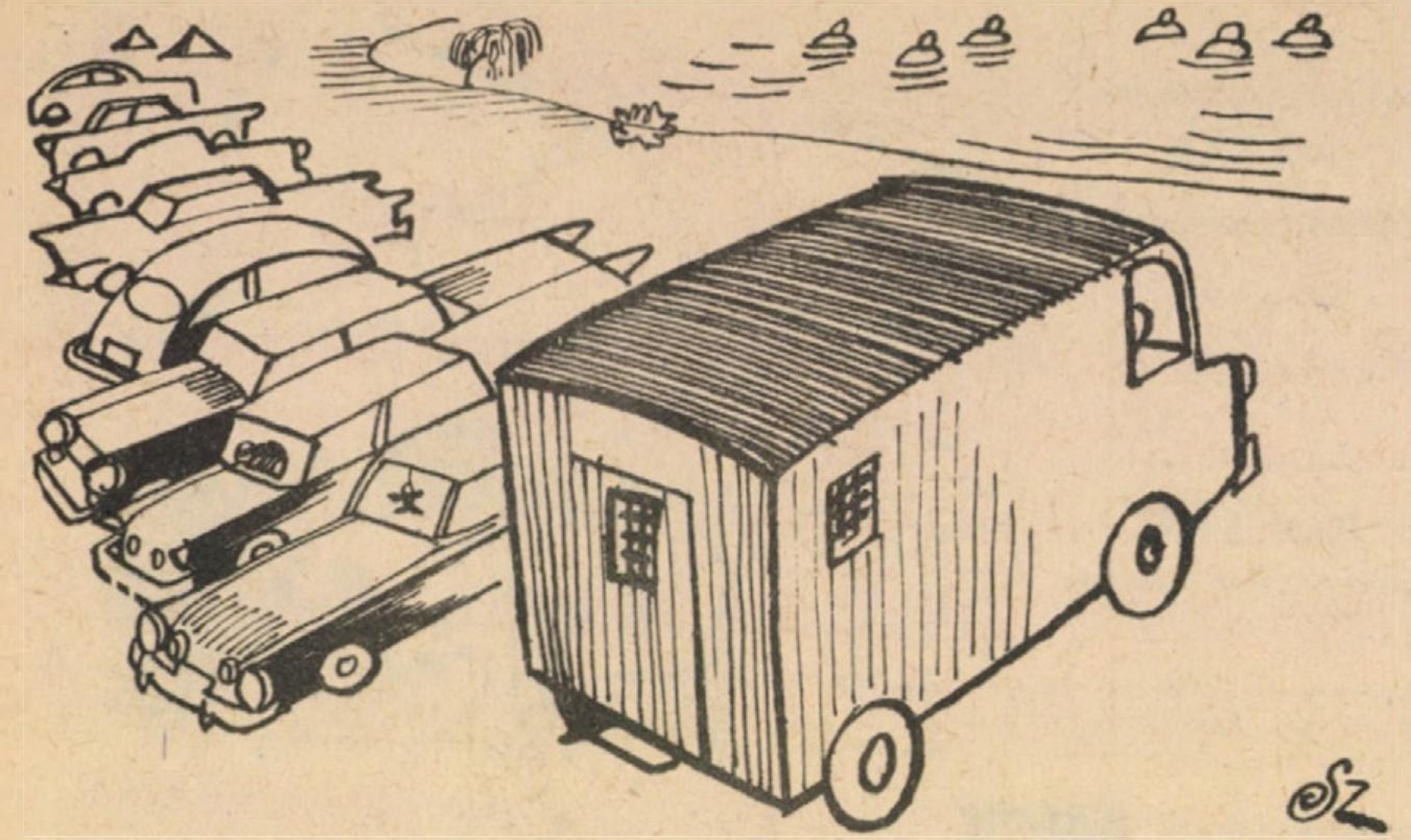

Űr-defekt

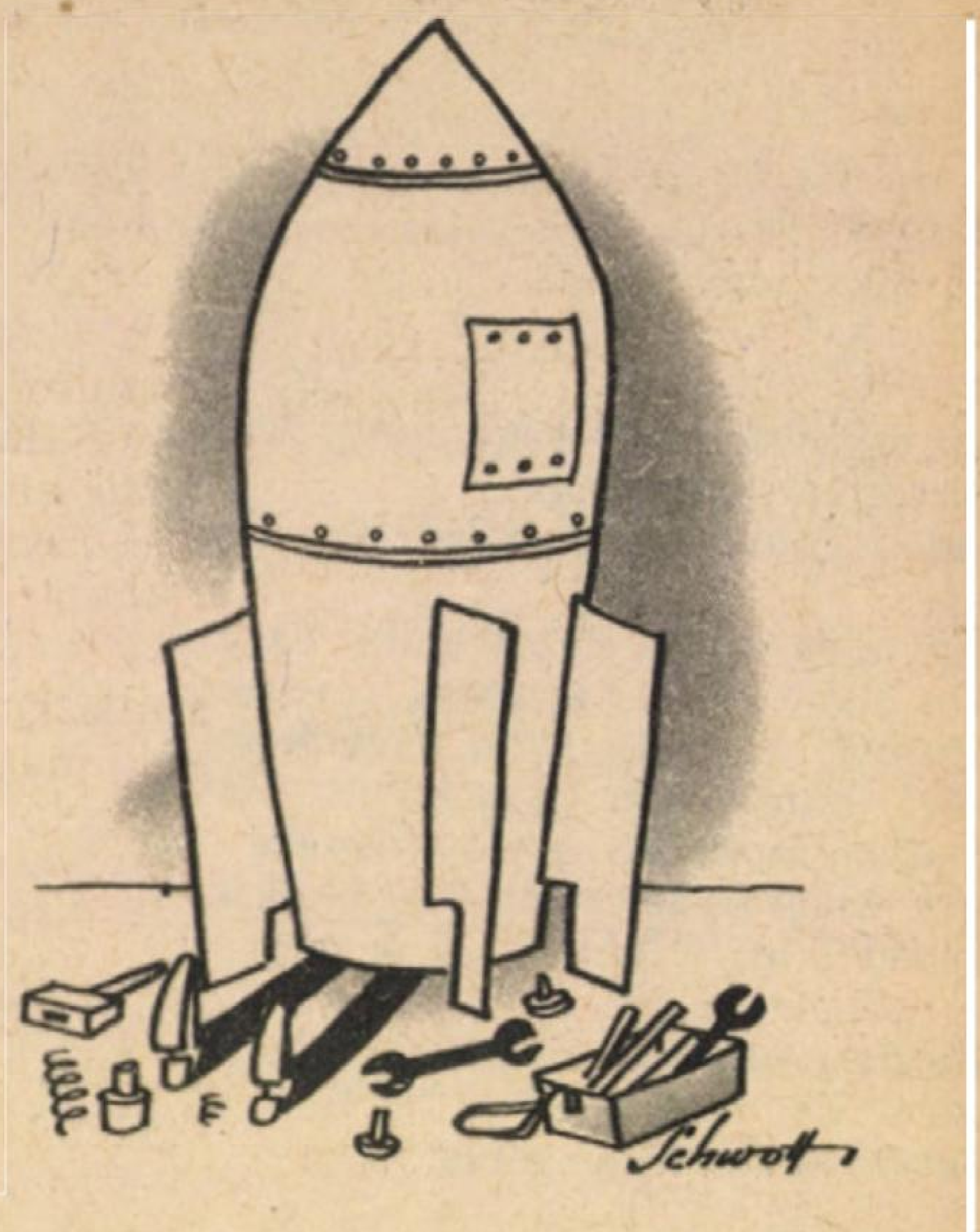

Teljes lehorgonyzás

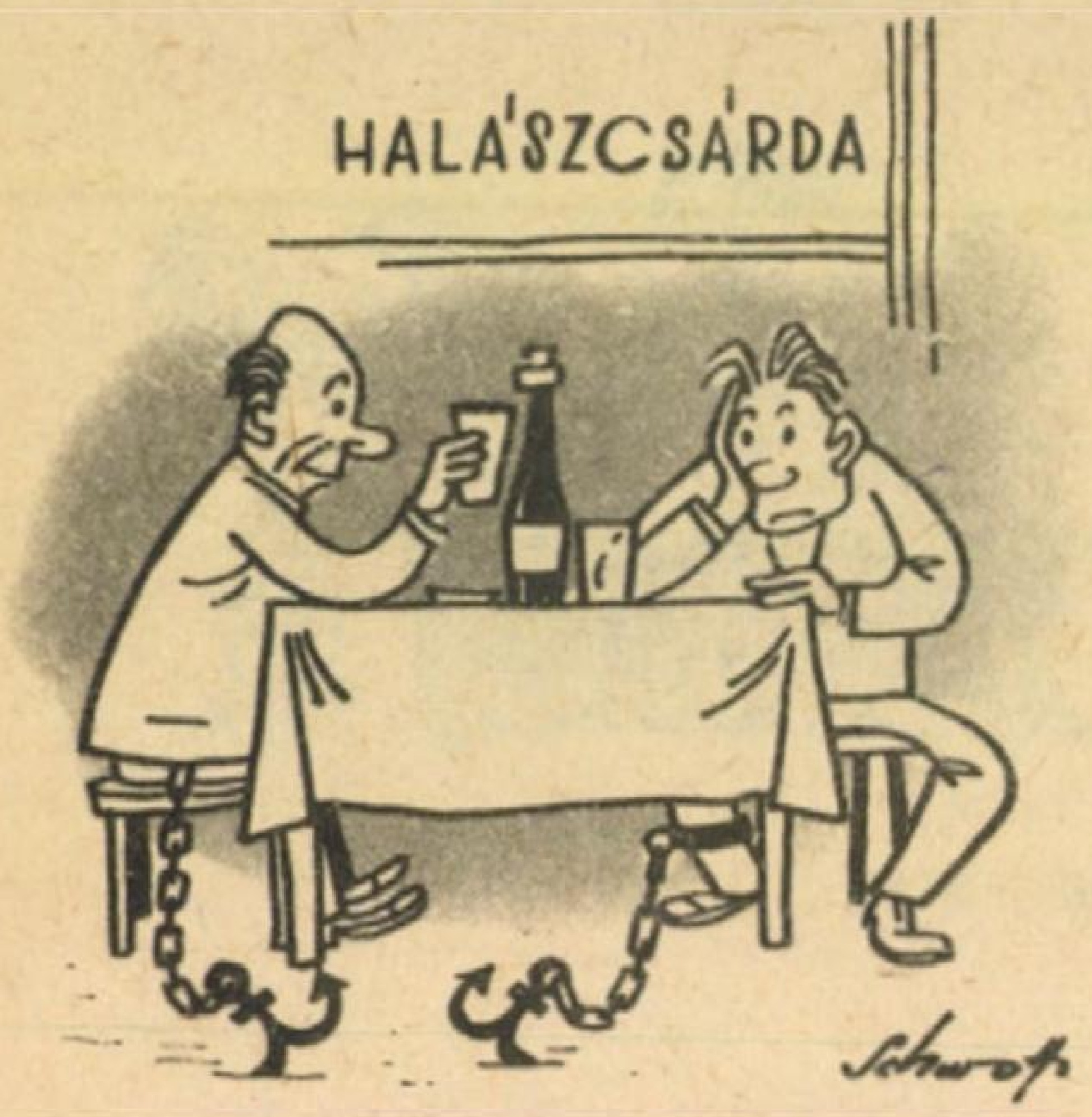

Rabok

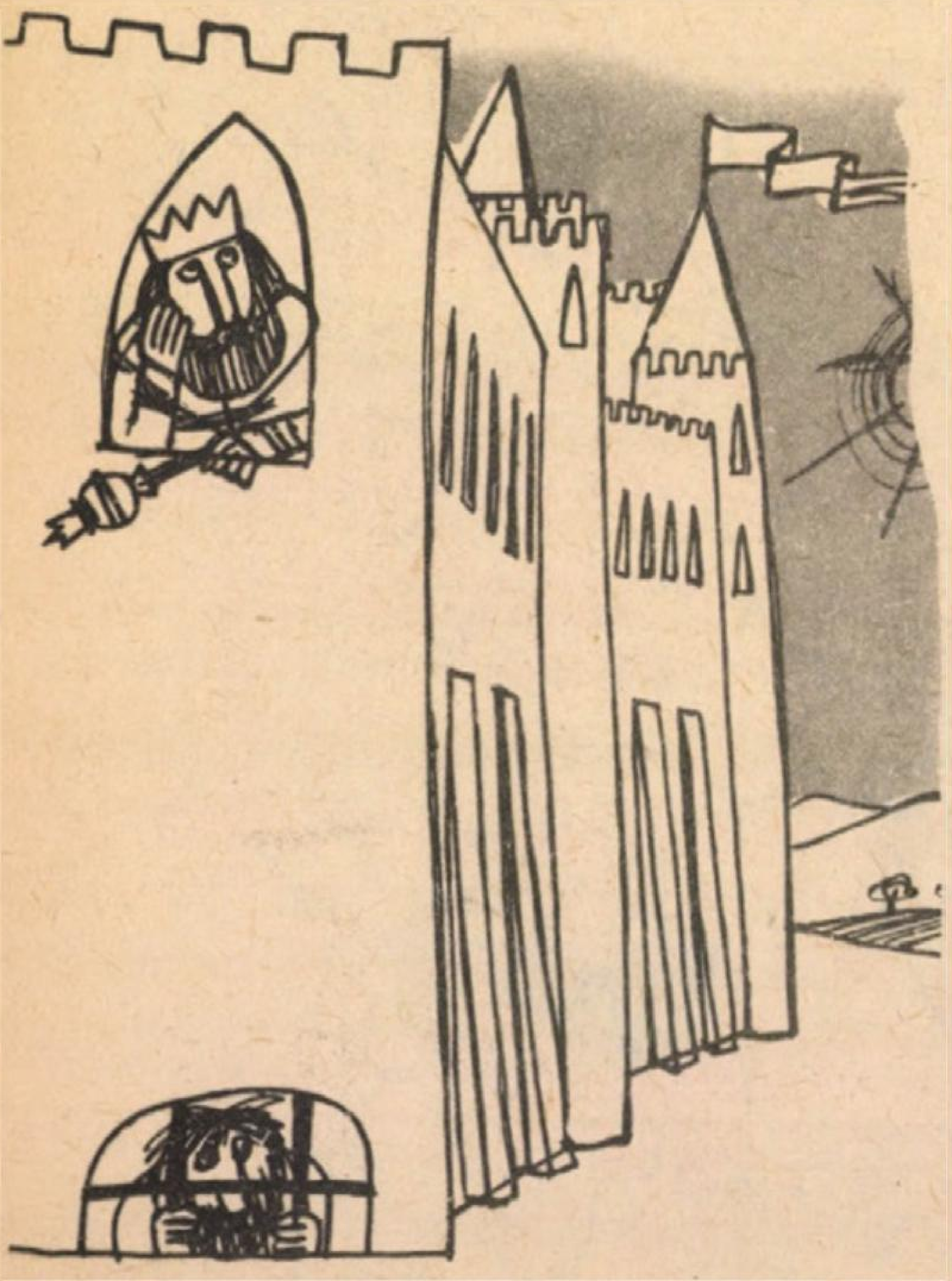

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A II. KER. HKI FIGYELMÉBE!

Az Orsó utca 35. szám alatti ház elektromos fő vezetékeit évekkel ezelőtt kicserélte a II. kerületi Tanács XII/14. Házkezelősége. A lógó kábeleket viszont azóta sem vakoltatta be, ennélfogva az eső és a szél rágja a feltépett falakat és a kábelt. Ugyanez a házkezelőség hónapok óta nem szünteti meg a beázásokat. Lakásomban jelenleg öt helyen kell állandóan vödröt tartani, hogy felfogjuk a felülről jövő áradatot. Foglalkozásomnál fogva elkerülhetetlen, hogy néha külföldi vendégeket fogadjak. A látvány szégyenletes és megdöbbentő! A házkezelőség arra hivatkozik, hogy csak egy tetőfedője van. Ebből viszont az következik, hogy meg kell várnunk, amíg az állam vagyonát képező ház teljesen összedől.

dr. Földi Mihály
egyetemi tanár,
II., Orsó u. 35.

Biztonsági intézkedés egy házibuli előtt

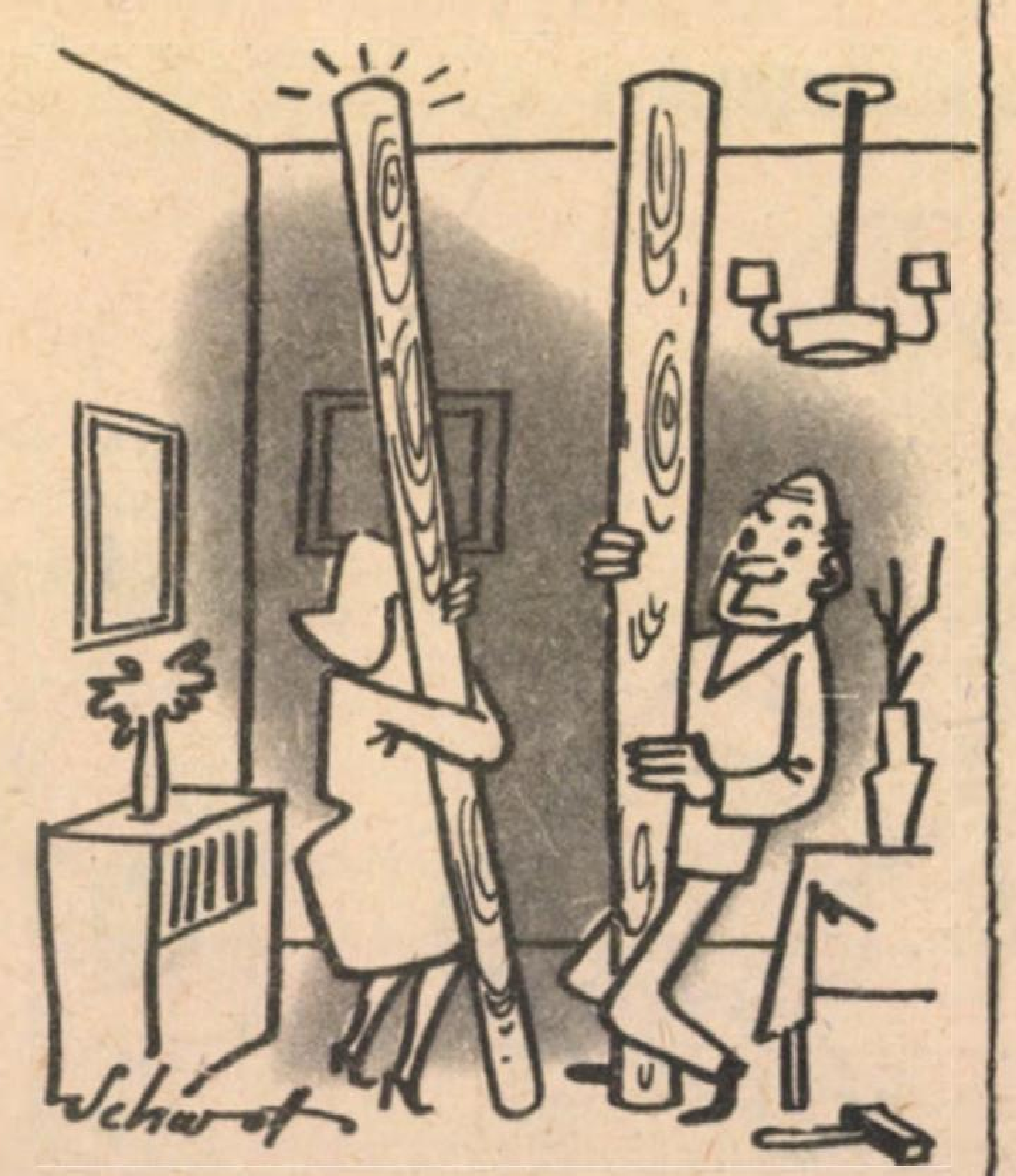

Ludas Matyi EMLÉKKÖNYVÉBE

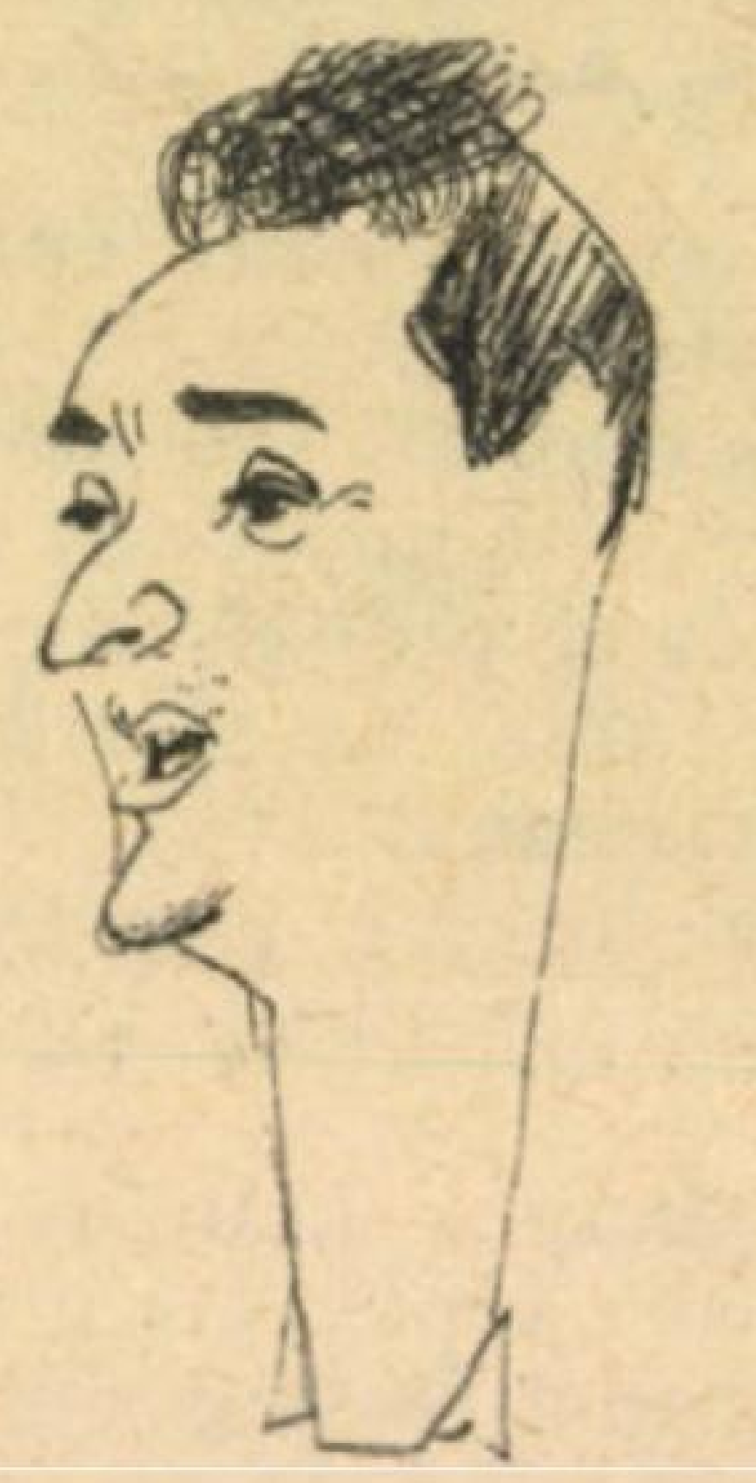

Nemrégiben történt Spanyolországban, a magyar—dán mérkőzésen. Mint a rádió közönsége is hallhatta, nem tudtam hidegvérűen nézni csatársorunk rossz játékát. Hát, bizony idegek kellettek hozzá. A közelemben ülő Sándor Csikar is állandóan bosszankodott támadósorunk meddő, egyáltalán nem lelkes játékán. Többször is intett nekem a rádió-fülke felé, kezével is jelezve, hogy nem érti ezt a játékot. Én megértően visszaintettem neki.

Egyszer azután egy, biztos góllal kecsegtető, de kihagyott helyzet után, Csikar nem tudta tovább türtőztetni magát, és jó hangosan, úgy, hogy én is meghallottam, odakiáltott a csatároknak:

— Csináljatok már valamit! Legalább azt kiabáljátok, hogy: hajrá, magyarok!

Szepesi György

CSODA A BALATONNÁL

Jolika, a balatonmenti téesz könyvelőnője, reggel izgatottan újságolta az elnöknek:

– Most telefonáltak Pestről, hogy a féltízessel ellenőr érkezik.

Az elnök dühös lett:

– Pont ma! Amikor névnapi murira vagyok meghíva! Hogy az a...

Nyugalmat erőszakolt magára és megkérdezte:

– Mondja, Jolika, rendbe tudja hozni gyorsan a kimutatásokat?

– Tudja jól, hogy lehetetlen. Az agronómus is Pesten van. Tegnapelőtt is kértem, hogy szerezzen valakit, aki segíthetne nekem.

– Féltízig csináljon azért valamit.

– Az a valami bizony nagyon kevés lesz.

Az elnök reménykedni kezdett:

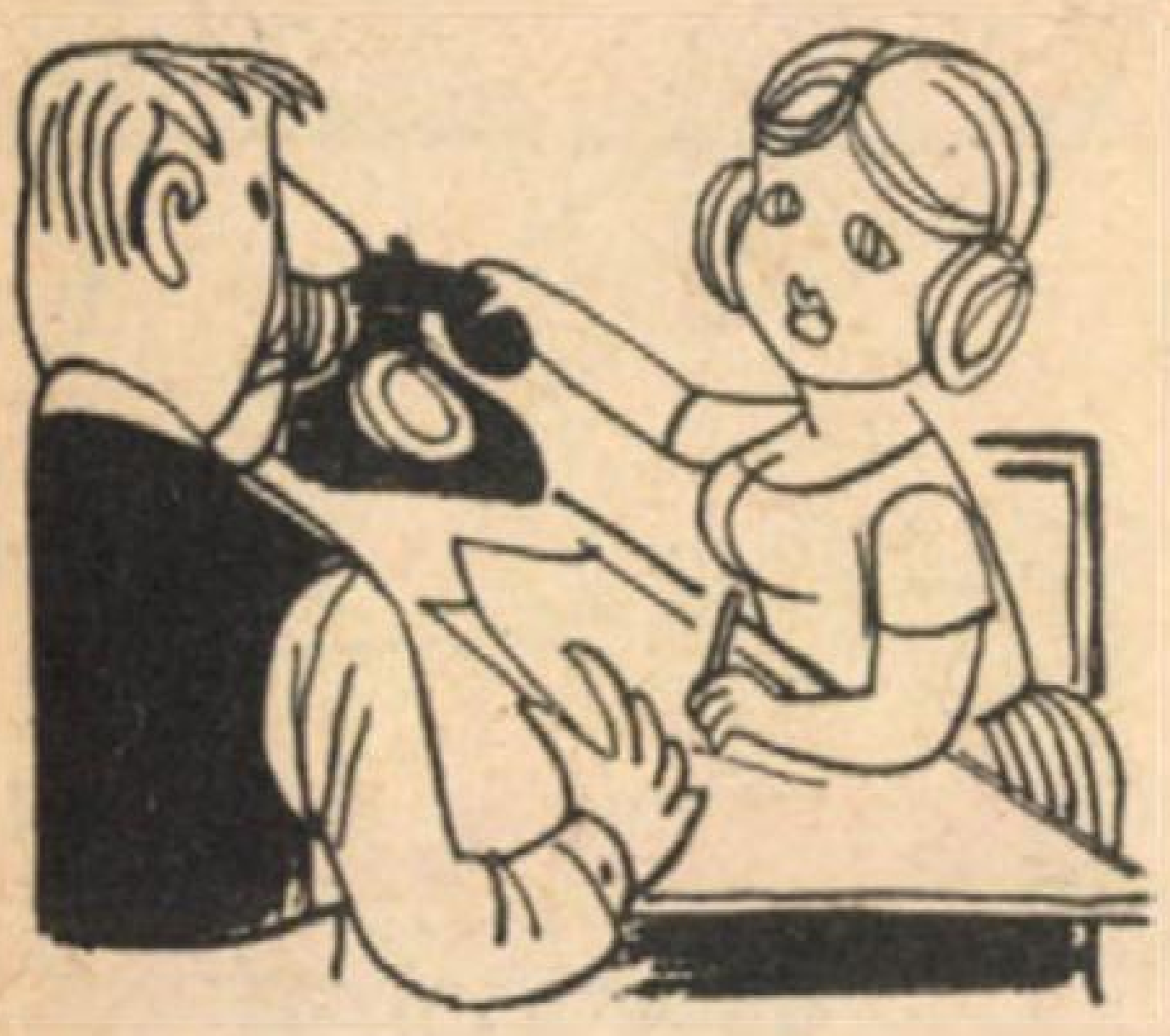

– Szerencsére, gyönyörű idő van. Az ellenőr biztosan fürödni akar, és gyorsan fog végezni. Aztán készítünk egy nagy ebédet. Szóljon Kenyeresnének, hogy vágjon néhány csirkét. Ezek a csirkét szeretik a legjobban. Délután horgászni is elvisszük.

Kocsival várták a pesti vendéget az állomáson. Öt perc alatt az irodában voltak. Az elnök megjegyezte:

– Nagy a hőség. Nem óhajtana egy kicsit lehűlni a Balatonban?

– Köszönöm, nem. Fürdőruhát sem hoztam. Különben sem szeretem itt a Balatont. Nagyon sekély. Majd inkább leveszem a zakómat. Na, kezdjük a munkát! Kérem, segítsenek.

Előkerültek a könyvek. Pár perc múlva az ellenőr megállapította:

– Látom, sok tétel nincs bevezetve. Kérem a belégeket.

Dolgoztak. Negyedkettőkor Kenyeresné jelentette:

– A csirkepaprikás tálalva van.

Az ellenőr a szakácsnőre nézett és felderült az arca:

– Jó, hogy eszembe juttatta. Meg akartam tekinteni a csirkefarmot. Az imént láttam a drótkerítés számláját.

Az ellenőr a szemle után elővette aktatáskáját:

– Kihűl a paprikás csirkéjük. Velem ne törődjenek, én hazulról hoztam ebédet.

Az elnök elcsodálkozott és sértődött hangon kérdezte:

– Meg akar bántani bennünket?

– A világért sem! De kiszálláskor mindig Pestről hozok magammal ebédet.

– No de legalább egy kis bort! A mi rizlingünk országos hírű!

– Antialkoholista vagyok. De ha már borról beszélünk, a borértékesítési kimutatást még nem láttam.

– Majd megkeressük – nyögte az elnök.

Alig ettek valamit Kenyeresné csirkéjéből. Pedig rántott csirkét is csinált a paprikás mellé. Tudta ő, mi a szokás, ha kiszállás van.

Délután ötig dolgoztak. Az ellenőr háromnegyed hatkor megkérdezte:

– Mikor indul a vonat Pestre?

Az elnök fellélegzett. Ha késve is, még elmehet a névnapi murira.

– Huszonöt perc múlva. Kiérünk!

– Az utolsó vonatra gondoltam. Még sok a munka és a jegyzőkönyvet is fel kell venni.

– A személy huszonkettő harminckor indul – adta meg az elnök kényszeredetten a felvilágosítást.

– No, addig dolgozhatunk!

Hétkor vacsorával kínálta az elnök a vendéget, de az az aktatáskáját ütögette:

– Azt is hoztam magammal.

Végre a vonathoz mentek. Kitűnt, hogy negyven perc késés van.

Az elnök az ajkába harapott. Még ez is. Ez az ellenőr fütyült a Balatonra, nem fogadott el semmit, és hiányosságokat észlelt. Eszébe jutott, hogy a régebbi kiszállásoknál úticsomagot szoktak adni.

– No, ezt a negyven percet kihasználjuk Hazaküldöm a kocsit egy kis gyümölcskosárért. Gyönyörű gyümölcs terem nálunk. Azt csak elfogadja frissítőnek az útra?

– Köszönöm, nem, hoztam Pestről finom kompótot. De kitűnő, hogy említette. A gyümölcshozam adatait már nem tudtam átnézni.

– Értem – bólintott elkeseredetten az elnök –, már hozatom a kocsival a kimutatást. Amíg a vonat befut, lesz elég ideje tanulmányozni...

Palásti László

Lankadatlan kíváncsiság

Hegedűs István rajza

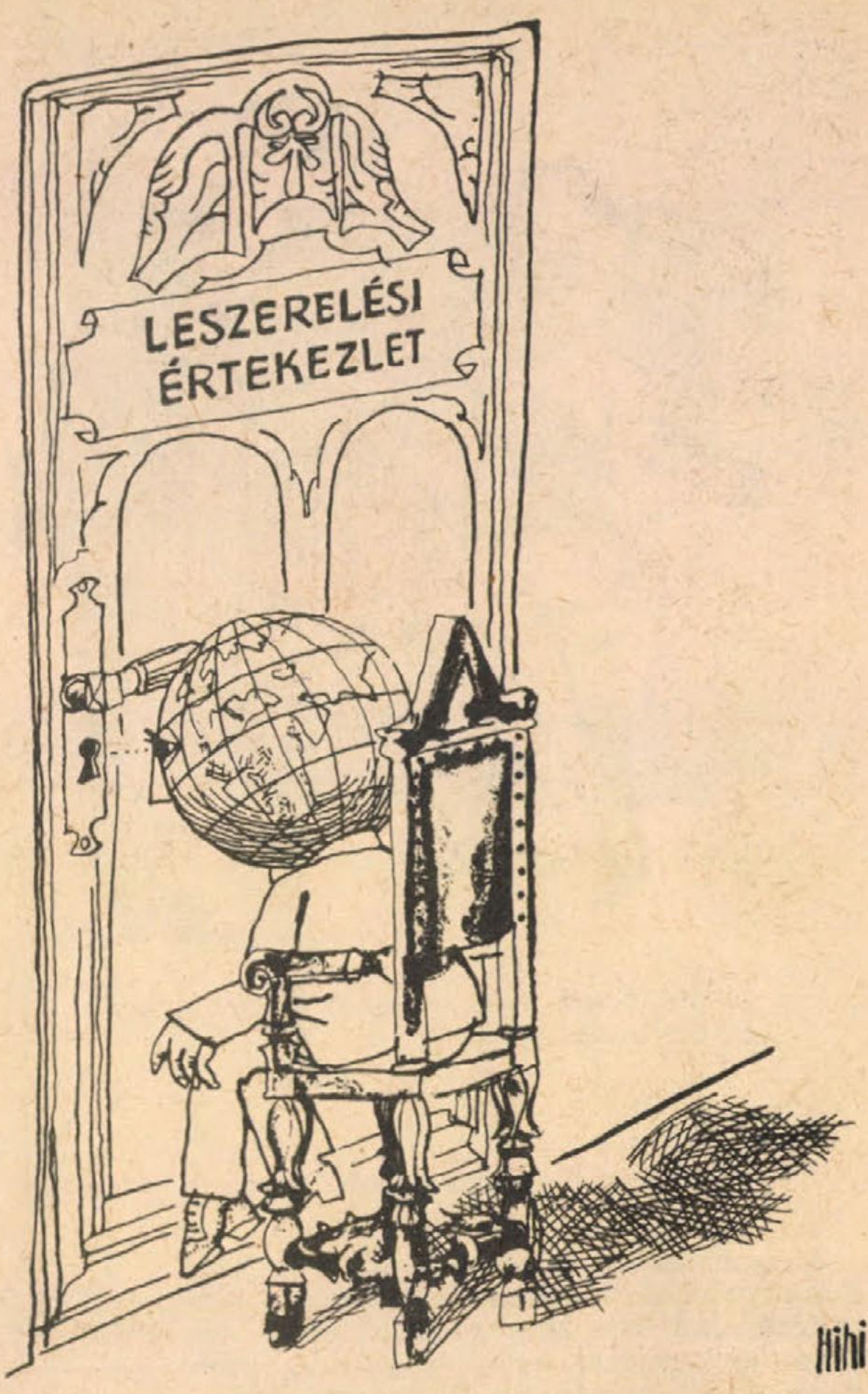

Az új hídnál

Toncz Tibor rajza

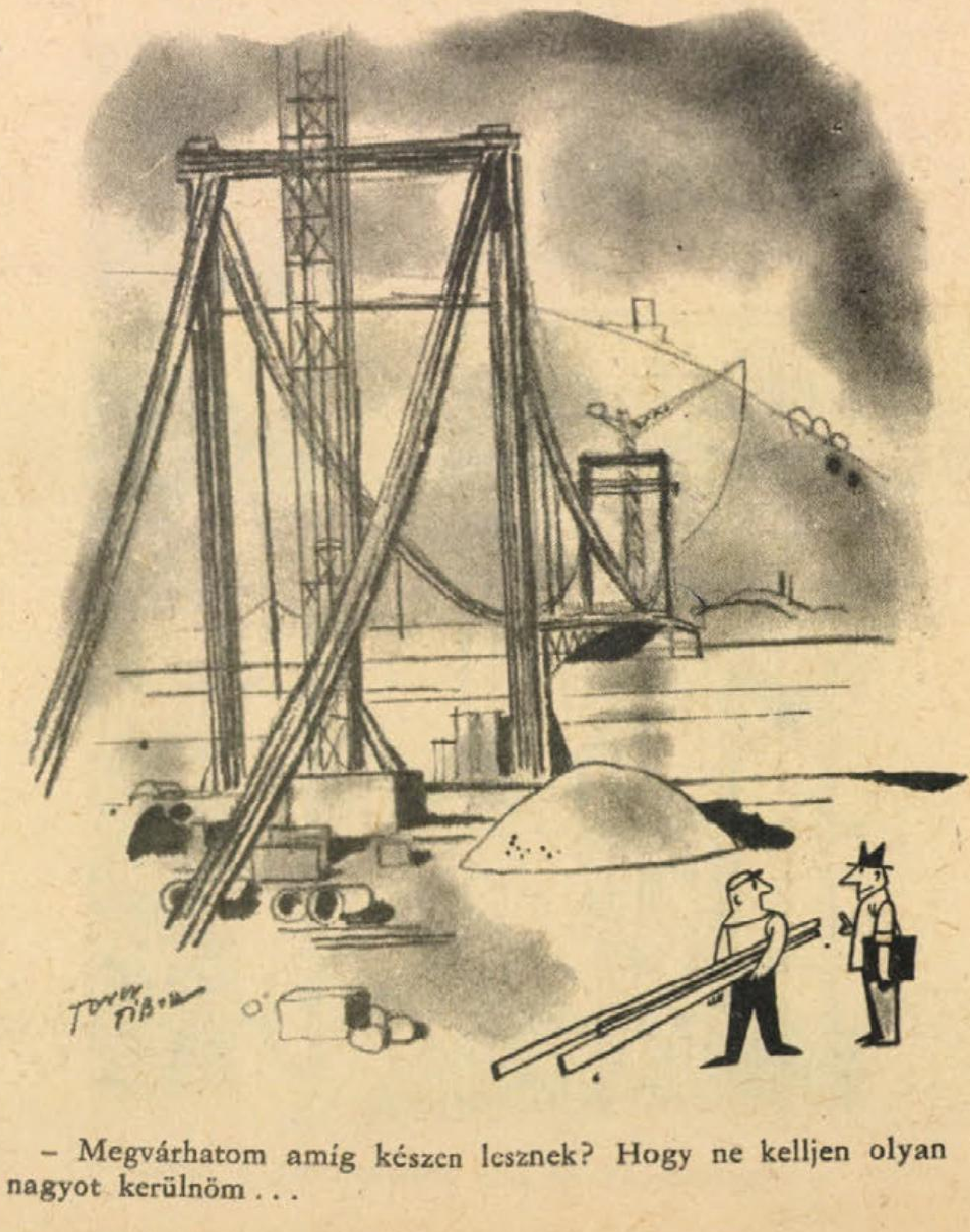

– Megvárhatom amíg készen lesznek? Hogy ne kelljen olyan nagyot kerülnöm...

Hálókocsiban

Zórád Ernő rajza

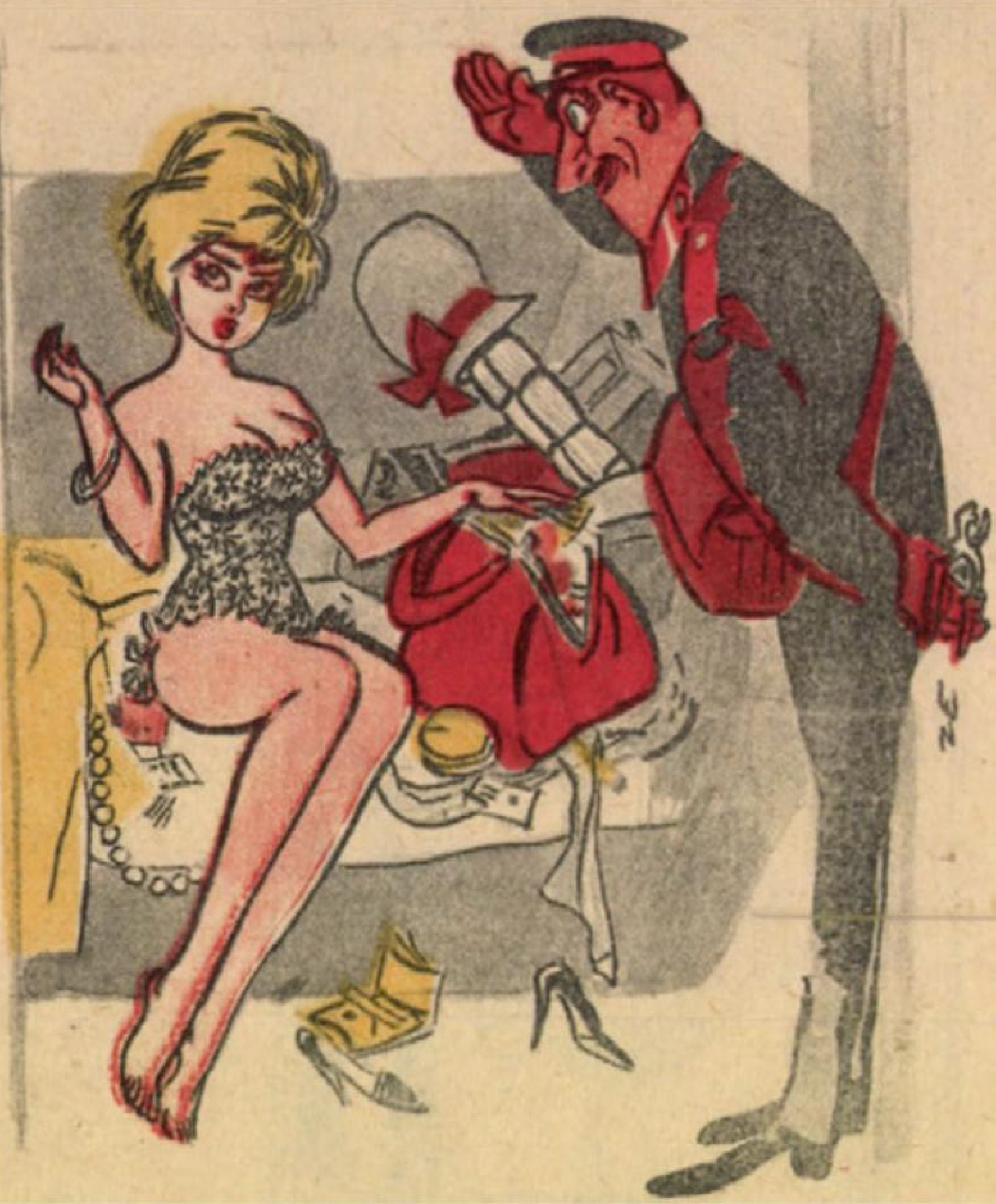

– Tessék csak nyugodtan keresni a jegyet, én türelmesen várok . . .

A SZÉP SZÓ . . .

A manchesteri autóbuszokon szeretnék megtiltani a dohányzást, de a városi tanács nem hajlandó ilyen parancsuralmi módszereket alkalmazni. Az autóbuszokra tehát ez a felirat került: „Kérjük, kedves utasainkat, hogy *ha lehetséges*, ne dohányozzanak!"

Az utasok azóta is dohányoznak. *Nem lehetséges!*

Mászóka

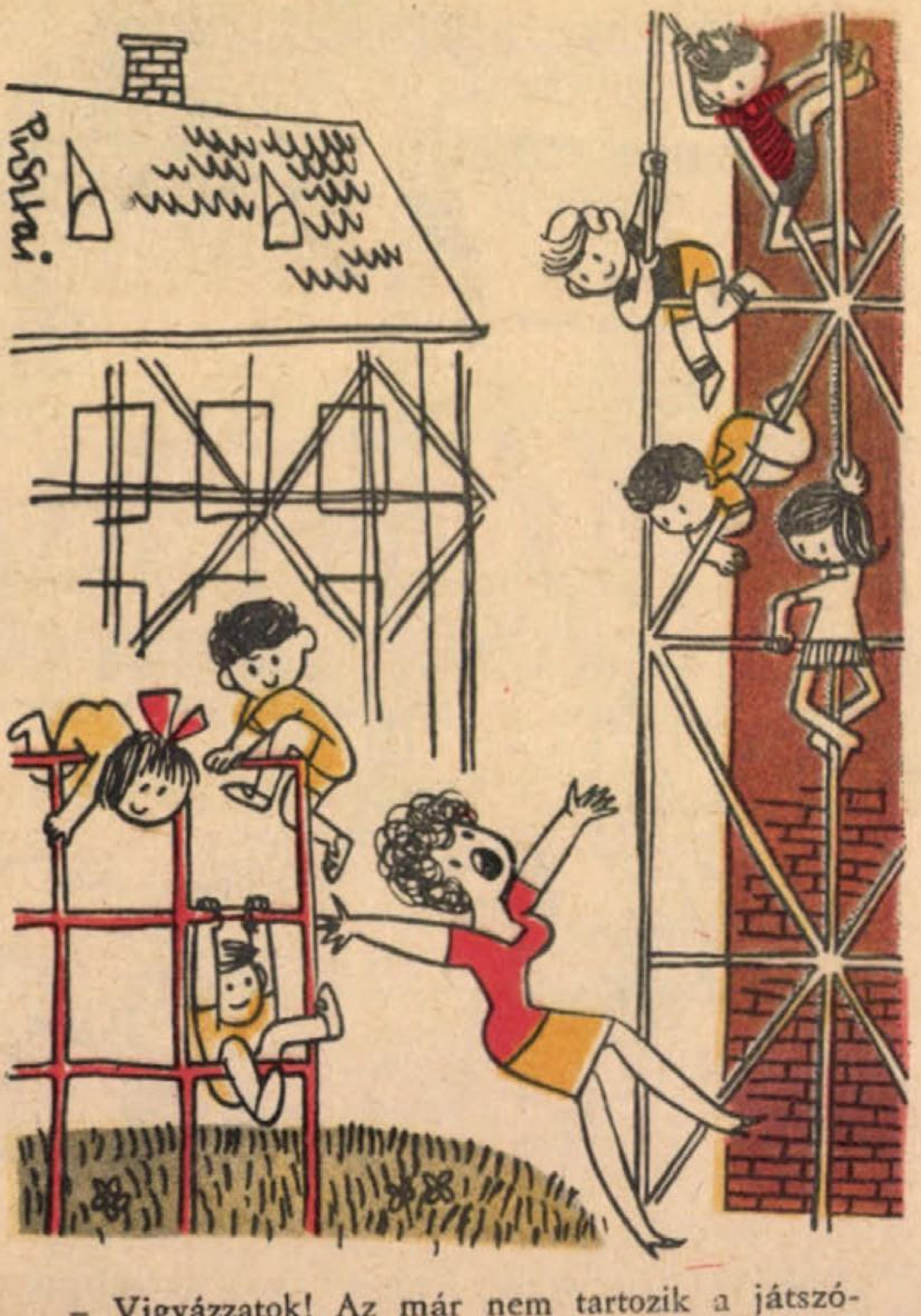

– Vigyázzatok! Az már nem tartozik a játszótérhez.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

GYERMEKVÉDELMI GYERMEKELLENESSÉG

Egyes hirdetések szerint még a motornak is lelke van, csak a bürokráciának nincs. Az történt ugyanis, hogy a munkahelyemen filmet vetítettek és elvittem az előadásra két óvodás gyermekemet is. A mozielőadás egy kicsit elhúzódott, s csak kilenc órakor indulhattam haza a gyerekekkel. Ekkor a gyerekek nyafogni kezdtek, hogy éhesek. Mit tehettem, betértünk a Tanácsköztársaság úti népbüfébe, s megkértem a büfés hölgyet, hogy csomagoljon be nekem négy darab süteményt. Ő megtagadta a kérésemet, mondván: nyolc óra elmúlt, gyerekek ilyenkor már nem tartózkodhatnak a helyiségben, nem fog miattam 500 forint büntetést fizetni. Hiába mondtam, hogy nem ülünk le, nem kérünk cigányzenét, nem akarjuk leinni magunkat, ő ragaszkodott ahhoz, hogy gyerekeket nyolc óra után nem szabad kiszolgálni. Majd a következő ötletet adta (tessék megfogózkodni!): vigyem ki a gyerekeket az utcára, hagyjam ott őket, jöjjek vissza, s akkor minden további nélkül kiszolgál. Mivel nem hagyhattam apró gyermekeimet az utcán felügyelet nélkül, a nagyszerű ötlet megvalósíthatatlan maradt. Szerencsére egy közeli cukrászdában másképpen értelmezték ezt a gyermekvédelmi rendeletet, s minden további nélkül kiszolgáltak.

Még szép, hogy az illető hölgy nem azt ajánlotta, hogy kössem ki pórázra a gyerekeket a büfé elé . . .

Szulyo Imréné
Békéscsaba
Tanácsköztársaság út 46.

Nem közölhető kéziratot küldtek:

S. Sarolta, Miskolc. — Sz. László, Tapolca. — R. Tibor, Bp., IX., Aszódi u. — B. László, Salgótarján. — S. F., Vác. — H. Irén, Bp., XII., Krisztina krt. — K. László, Sárvár. — L. László, Bp., XIII., Lehel u. — B. Imre, Bp., VI., Szondi u. — T. László, Kaposvár. — K. Ferenc, Bp., VIII., Baross u. — B. András, Tahi. — L. Lajos, Bp. — K. László, Bp., XI., Bukaresti u. — S. György, Bikal. — B. Mária, Bp., VIII., Baross u. Sz. Ferenc, Pécs. — H. Ede, Pomáz. — D. Imre, Sopron. — F. Gyné, Bp., VIII., Vajda P. u. — K. Judit, Bp., XVII. — Ny. Károly, Győr.

E heti hirdetéseink

-Köszönöm, egyedül is be tudom olajozni magam...

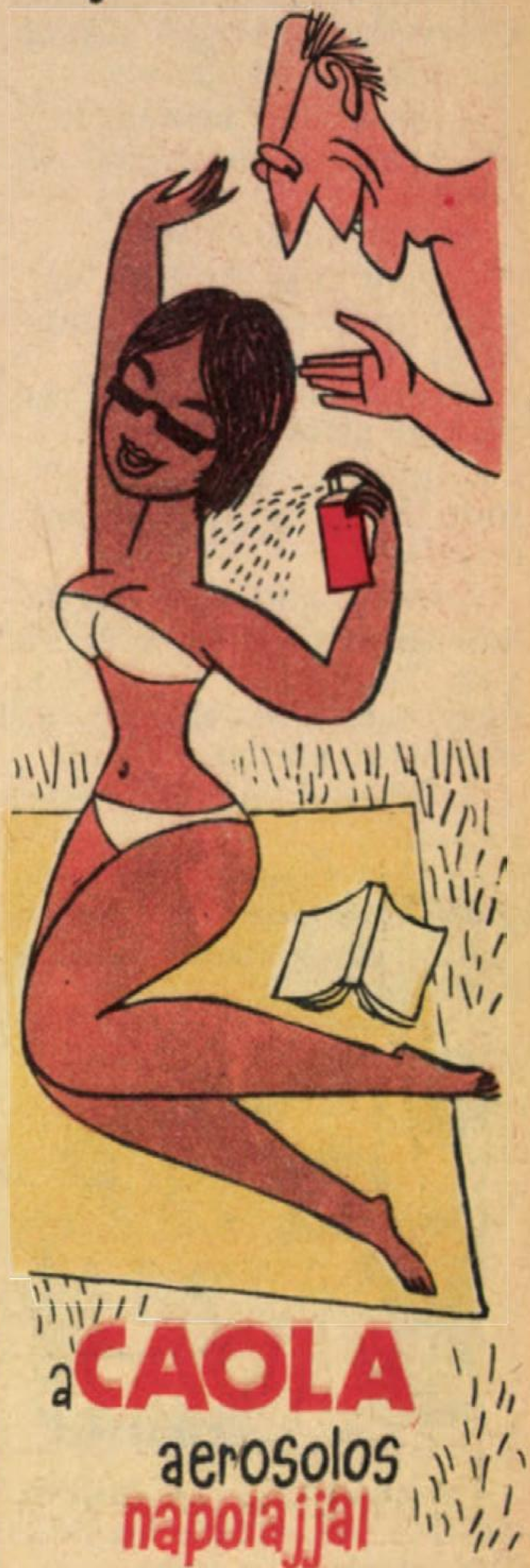

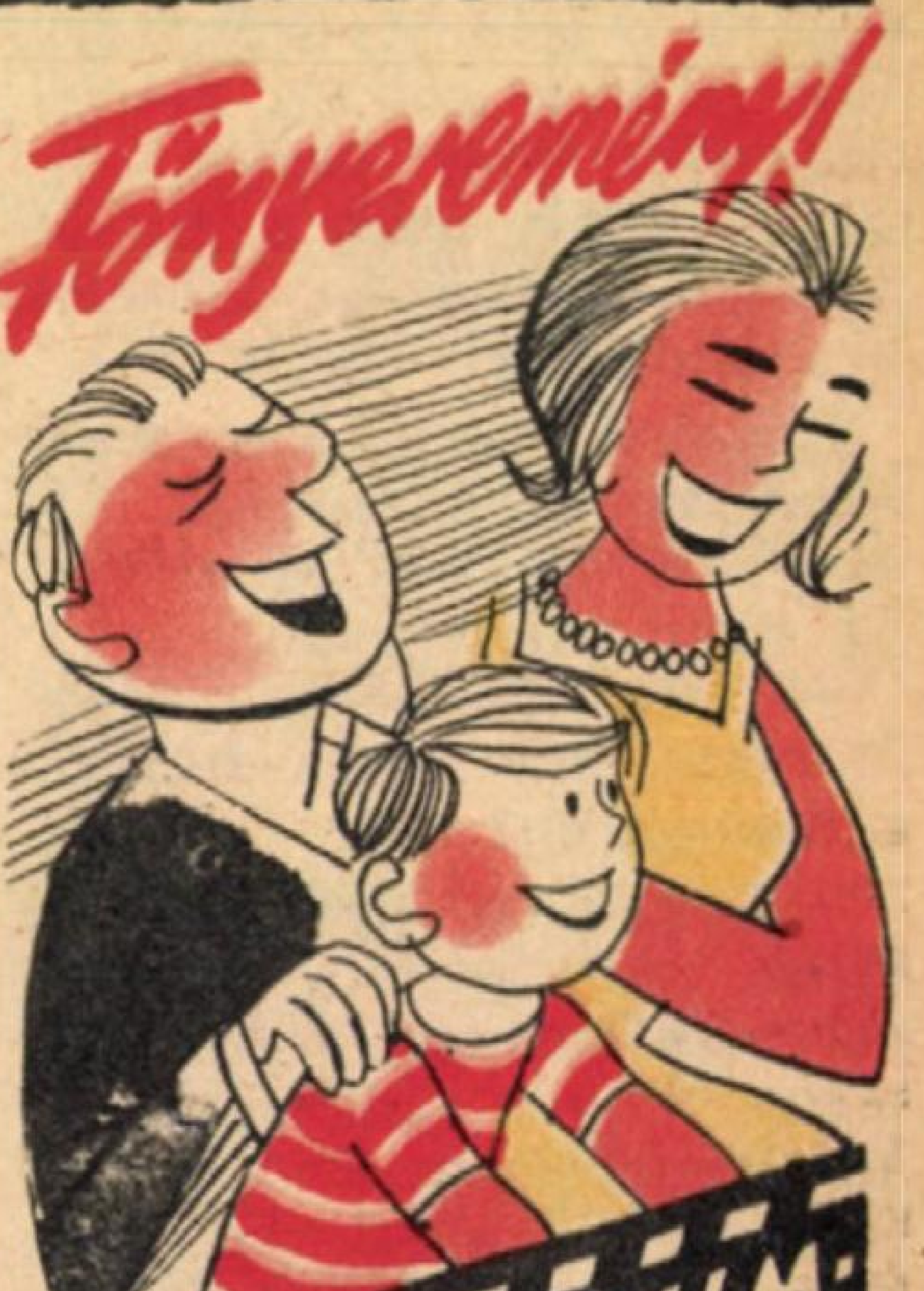
Főnyeremény!
KÉT ILYEN FILM-
VÍGJÁTÉK EGYSZERRE.

AZ ORSZÁGÚTI KALAND

Színes, szélesvásznú, szovjet filmszatíra

VASSZŰZ

Színes angol filmvígjáték
Széles változatban is

BEMUTATÓ JÚLIUS 30.

Gerő Sándor rajza

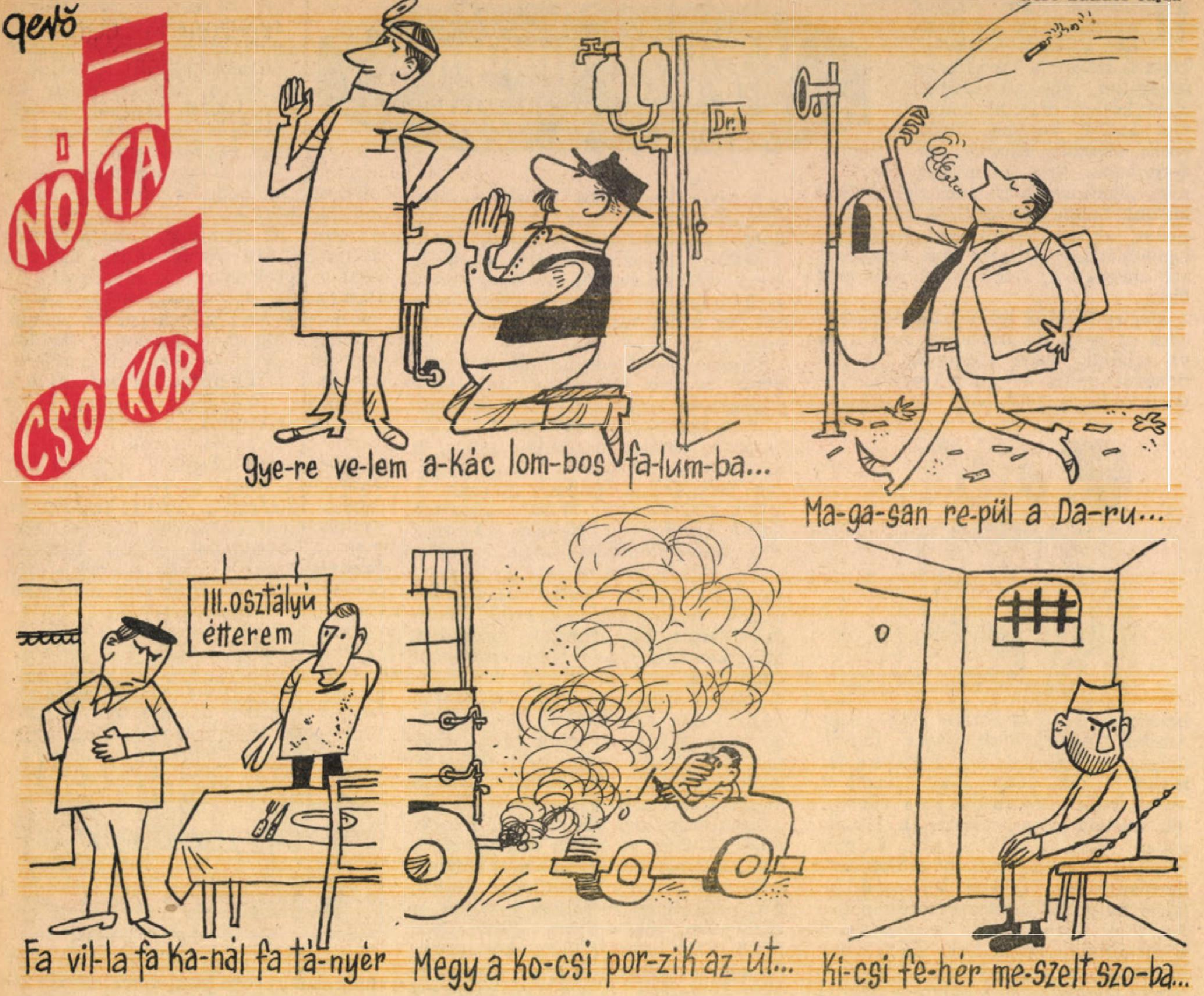
gerő
NÓTA CSOKOR
Dr.
Gye-re ve-lem a-kác lom-bos fa-lum-ba...
Ma-ga-san re-pül a Da-ru...
III. osztályú étterem
Fa vil-la fa ka-nál fa tá-nyér
Megy a ko-csi por-zik az út...
Ki-csi fe-hér me-szelt szo-ba...

PESTI tudósítónktól

Nem akarom megkondítani a vészharangot, mert meggyőződésem, hogy mind Tichy, mind Albert még sok örömet szerez majd a labdarúgó társadalomnak, de szeretném felhívni a figyelmüket egy jellemző jelenségre. Focizó gyerekeket nézegettem egy kis budai játszótéren. A gyerekek éppen veszekedtek. Piros pofácskával kiabáltak:

— Én vagyok *Bene!*

— Nem igaz, én vagyok *Bene*, tudod?!

— Én mondtam először, én vagyok *Bene!*

Szóval . . .

*

Hogyan ment feleségül egy ismerős nő egy orvoshoz? A hölgy rosszul érezte magát. Azt tanácsolták neki, menjen orvoshoz. Ment.

*

Egy panaszos levél írója amiatt panaszkodik, hogy a fehérneműüzletben két azonos számú inget vett, s otthon kiderült, hogy azonos számúak ugyan, de különböző nagyságúak.

Ugye, hogy rágalom, amikor lélektelen uniformizálódással vádolják ruhaiparunkat?!

f. l.

Gyengéd figyelmeztetés

Merész lépésre határozták el magukat az amerikai hatóságok. A különböző orvosi bizottságok jelentése alapján kötelezték a cigarettagyárakat, hogy minden doboz cigarettát a következő szövegű címkével lássák el:

„A DOHÁNYZÁS ÁRTALMAS. KÜLÖNBÖZŐ BETEGSÉGEKET OKOZ."

Hogy mennyi kárt fog okozni ez az „önreklám" a gyáraknak, az egyelőre bizonytalan. Az eddigi eredmény: a cigarettagyárak sok millió dolláros alapot létesítettek és pert indítottak az állam ellen.

Ellentétben az érdekelt tőkésekkel, nem tartjuk rossznak az amerikai hatóságok ötletét. A közönség ne vásároljon zsákban macskát, hanem értesüljön róla, mit kap a pénzéért. Vezessük be nálunk is a figyelmeztetésnek ezt a gyengéd formáját.

Íme néhány javaslat:

VILLAMOSON a következő tábla figyelmeztesse a közönséget: „Villamoson utazni kellemetlen, csúcsforgalmi időben egyenesen bosszantó!"

FOGKRÉMRE: „Három nap után ne nyomogassa a tubust, mert úgyis beszáradt."

KENYÉREN CÉDULA: „A kenyér hizlal, még akkor is, ha másnapos."

MOZIPLAKÁTON: „Ez a film nemcsak sematikus, hanem unalmas is. Kínos két órának teszi ki magát, ha megnézi."

RUMOS ÜVEGEN: „Az alkohol öl, butít és nyomorba dönt, azonkívül drága is."

És végül hadd függjön minden házasságkötő teremben a hasznos figyelmeztetés:

„Vigyázzunk! Már sokan megbánták!"

(stella)

Moszkvai idegenek

Harmadik hete vagyok Moszkvában. A húgomhoz jöttem látogatóba. Nála is lakom, a Vernádszkij sugárúton, egy nemrégiben épült bérház második emeletén. Szoba, konyha, fürdőszoba, előszoba. Kicsiny, modern lakás. Arra semmiképp nem alkalmas, hogy tucatnyi embert lássunk benne vendégül. Kivált olyanokat, akiket névről sem ismerünk, legtöbbjét még látásból sem, és az igazat megvallva, nem is hívtuk meg őket.

Meglepődésünk tehát érthető, midőn ezen az estén hazatérve, az ajtót nyitva találjuk, bent világosság, és tíz-tizenkét ember – férfi, nő vegyesen – tartózkodik a szobában. Jó hangosan beszélgetnek, vitatkoznak egymással. Amikor megjelenünk, csend támad, még a két idősebb férfi is érdeklődve tekint fel, aki pedig saskit játszik az asztal mellett. Márpedig ez a dámajáték legalább olyan közkedvelt Moszkvában, mint nálunk az ulti. És még ennél is nagyobb szellemi erőfeszítést, összpontosítást követel. Az egyik játékos most feláll, megköszörüli a torkát, udvariasan üdvözöl bennünket, és körbemutatva közli, hogy ők a lakóbizottság, és a magyarázat, amiért e tisztes testület már a délutáni óráktól várakozik ránk, a sarokban található. Mutatja is, hogy hol.

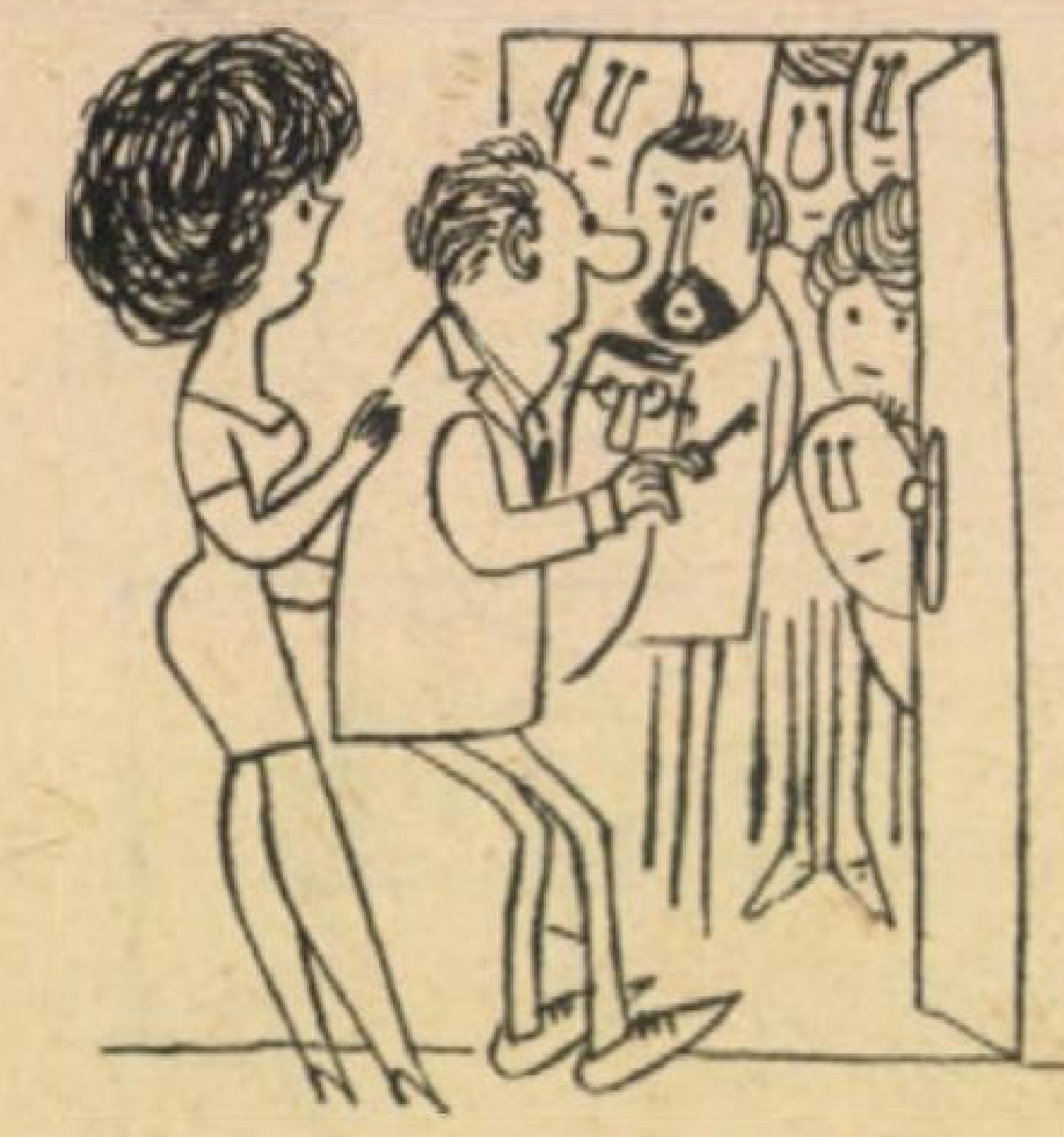

Az ablak melletti sarokban, mint tettenért bűnöző, lapul, sunyít a húgom villanyvasalója. Mellette vagy kéttenyérnyi területen elszenesedett a parketta.

A tényállás világos. Miután elmentünk hazulról, az egyik lakó észrevette, hogy füst szivárog ki a küszöb felett. Riasztotta a házat, feltörték az ajtót, kikapcsolták a vasalót, nyakonöntötték a már parázsló parkettát, kiszellőztettek, és azóta türelmesen várakoznak ránk.

Húgom ijedt-boldogan mond köszönetet, és erős fogadalmat tesz, hogy effajta eset a jövőben nem fordul elő.

A saskizó öregúr, nyilván ő a lakóbizottság elnöke, megértően bólint, és megkérdi a jelenlevőktől, hogy ki kíván hozzászólni? Elsőnek partnere, a másik saskizó bácsi. Ő már szigorúbb férfiú. Kemény, de igazságos szavakkal vési emlékezetünkbe, hogy a legnagyobb tűzvész is mint parányi lángocska kezdődik, és gondatlanságunkkal mások javait is veszélyeztettük. Beszéde nyomán úgy érezzük magunkat, mint két lantpengető Néró, míg alant lángokban áll Róma.

Húgom elcsukló hangon válaszol a felszólalásra, érzi a felelősséget, higgyék el, nem hebrencs természetű, maga sem érti, hogyan lehetett ennyire figyelmetlen. Őszinte önbírálata nem marad hatás nélkül. A kövér asszony a harmadik emeletről, aki azt a nagy fehér kutyát sétáltatja esténként a parkban, már neki is támad a saskizónak, mert az mindig mindent eltúloz, nem kell mindjárt halálra ijeszteni az embereket, inkább arra legyen gondunk, hogy megelőzzük a katasztrófát. És már magyarázza is, majd szemléltetően bemutatja, s végül gyakoroltatja mindkettőnkkel, hogyan kell áramtalanítani a vasalót, különös tekintettel arra, hogy ne a villásdugónál, hanem a zsinórnál fogva végezzük el ezt a műveletet. Mintha nem is éppen a villanyszerelői szakmában szereztem volna jó húsz évvel ezelőtt segédlevelet, oly buzgón és szolgálatkészen huzigálom most a zsinórt, ki-be, ki-be, és fogadok farizeus-hálásan minden szakmai tanácsot kövér lakótársnőnk részéről. A szövetséges jóindulatát nem szabad kockára tenni.

Ez a taktikázás egyébként teljesen szükségtelen, mert amint a további hozzászólásokból kiderül, senki sincs itt ellenünk, a segítőkészség tartja itt, fűti mindnyájukat. Egyikük arra is figyelmeztet, mi a tennivaló, ha legközelebb *mi* tapasztalnánk tűzveszélyt valahol, milyen oltási módok vannak, hogyan kell hívni a tűzoltókat stb. Szavai nyomán szinte már el is tűnik a különbség köztünk, akik a tényleges tűzveszélyt teremtettük, és köztük, akik esetleg a jövőben akaratlanul is ilyet okozhatnak.

Lassacskán elfogynak a javaslatok, mindenki megtette észrevételeit. Az elnök összefoglalja az ügy legfőbb tanulságait, az asszonyok összecsókolóznak a húgommal, engem barátian megölelgetnek a férfiak, elsőnek a mérges saskizó. Kikísérjük őket a folyosóra, újabb búcsúzkodás, vége.

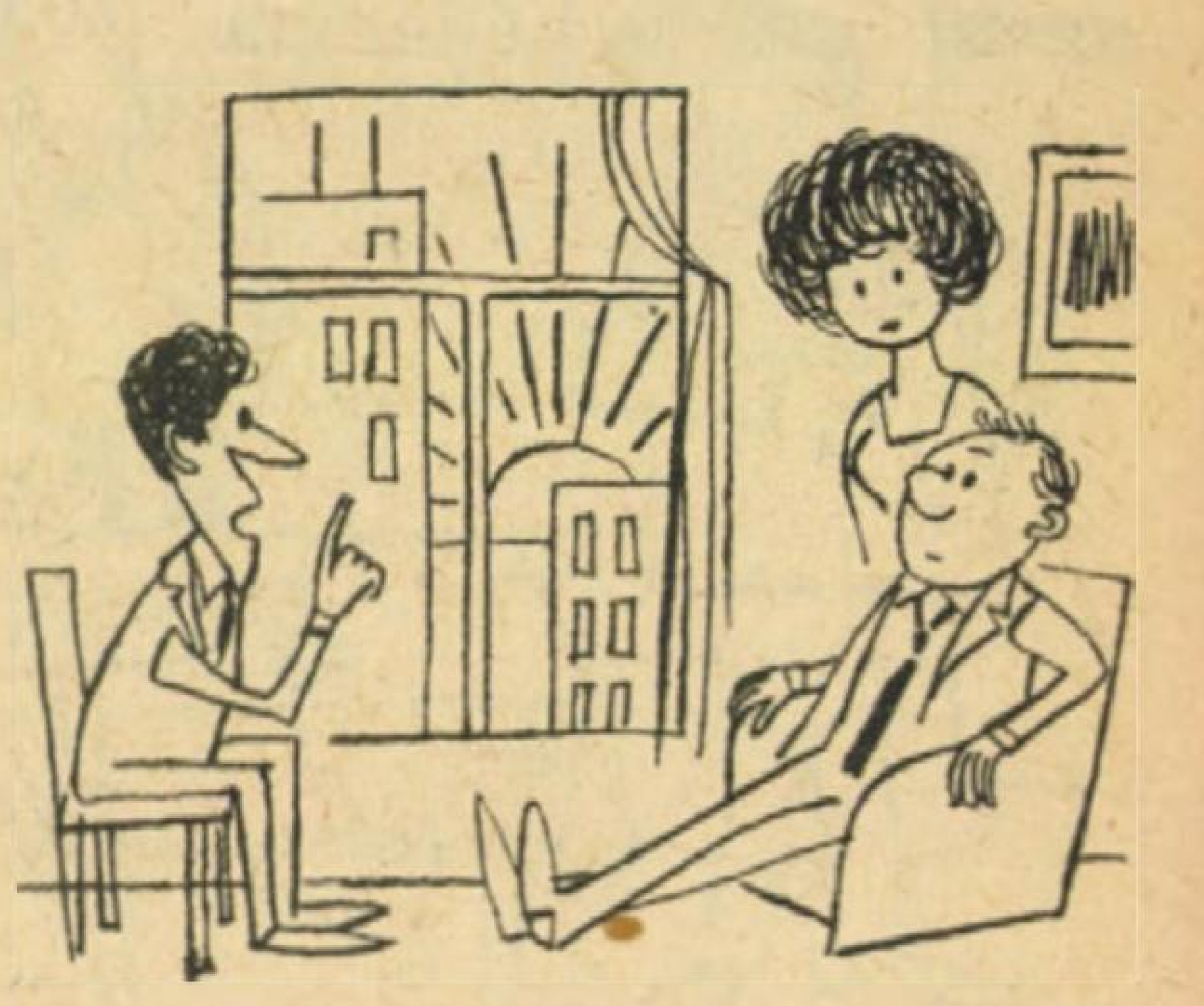

Üggyel-bajjal betámasztjuk az ajtót, még kicsit beszélgetünk az esetről, és mivelhogy éjfél van, már térnénk nyugovóra, amikor csengetnek. Göndör fekete hajú, cingár emberke a küszöbön. Bocsánatot kér, ő is lakóbizottsági tag, de előbb nem jöhetett, mert délutános, csak most ért haza, a felesége azzal fogadta, hogy mi történt a másodikon, hát természetesen lefutott, hogy elmagyarázza, miként kell bánni a villanyvasalóval. Töviről hegyire el is magyarázza. Sőt, égő gyufát is tart a gázvezeték csatlakozási pontjaihoz, a könyökidomokhoz, karmantyúkhoz, a csapokhoz, hátha ereszt valahol a tömítés, mert abból is nagy bajok lehetnek, stb.

Moszkvában korán pirkad, tőle ekkor búcsúzunk. Mint jó barátok válunk el, vasárnap majd kivisz a stadionba, majd figyeljem a Sahtyornak a jobbszélsőjét, olyan elfutásokkal még talán Magyarországon sem találkozhattam . . .

Délelőtt, szokás szerint, én megyek le kenyérért az önkiszolgáló boltba. Ez tőlünk három háztömbnyire van, a Kravcsenkó utcában. Kiválasztok egy szép egykilósat, megyek a kasszához. Az ismerős pénztárosnő kedvesen rám mosolyog, megfenyeget az ujjával, majd csodálkozó tekintetem láttán a vasalás jellegzetes mozdulatát imitálja, és így szól:

– Nyem szabad.

Aztán leblokkolja a huszonnyolc kopeket.

Kürti András

Országos régészeti vándorgyűlés

Szűr-Szabó József rajza

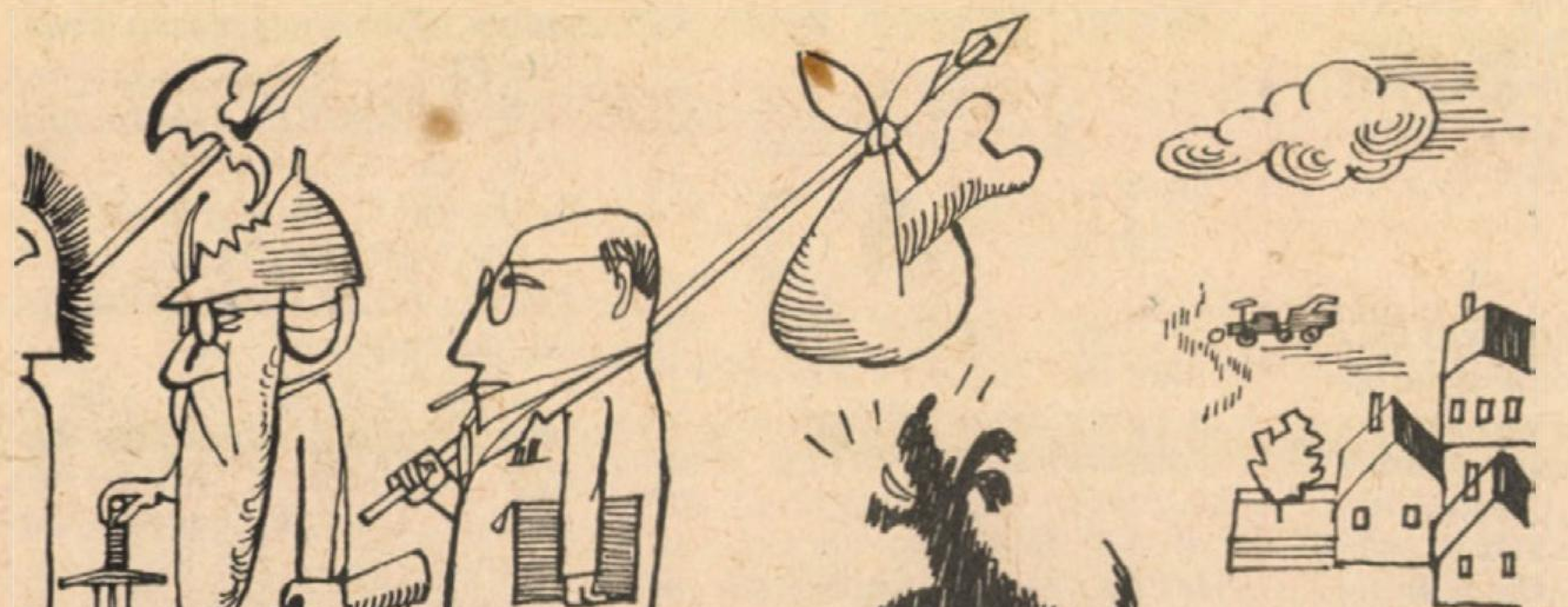

Ahogy a rajzoló elképzeli.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

LEVEGŐELVONÓKÚRA

Évek óta folyik a légért való ádáz küzdelem a Rákóczi út 44. számú ház lakói és az Emke-konyha rosszul sikerült szellőző berendezése között. Ez a villanymotorral működő házi átok ugyanis arról nevezetes, hogy az Emke-konyha vegyesillatú selejtlevegőjét egyenesen a zárt udvarú ház lakóinak az orra alá nyomja. Eleinte azt hitték a lakók, hogy ez a bűzösítés csak átmeneti jellegű lesz, és vártak türelemmel. Mikor azonban a bűz állandósult, az elkeseredett bérlők egy emberként sorakoztak fel a lakóbizottság elnöke mögött, és egyesült erővel tiltakoztak a levegőelvonó-kúra ellen.

Erélyes és jogos tiltakozásukkal minden elérhető fórumot végigkilincseltek. Dicséretére legyen mondva ezeknek a fórumoknak, mindannyian egyetértettek a panasz jogosságával és mindannyian azonnali intézkedést ígértek.

A VII. kerületi Népi Ellenőrző Bizottság például már 1962. június 15-én az alábbiakat tudatta a panaszosokkal:

„A konyha szellőző-berendezéssel kapcsolatos panasz jogosságát a VII. ker. Tanács VB Építés- és Közlekedési Osztálya 1961. év végén megállapította és intézkedett a szellőzőcsatornának a háztető fölé való meghosszabbításáról."

A legutolsó biztatást viszont a Legfőbb Ügyészség általános felügyeleti és polgári jogi főosztályától kapták most nemrégiben 1964. június 11-én. Hangzik pedig ekként:

„Értesítem, hogy saját és társai nevében benyújtott panaszát elbírálás céljából a Fővárosi Főügyészséghez tettem át. A tett intézkedésről a Fővárosi Főügyészség ad tájékoztatást."

A panaszosokkal együtt reméljük, hogy az ügyészség végül is pontot tesz a három éve folyó aktagyártás végére és kötelezi az illetékeseket a szellőzőcső soron kívüli, sürgős, tovább nem halasztható, azonnali meghosszabbítására.

B. E.

Kvittelés

Nyári turné a Balaton körül, a harmincas évek végén.

A társulat négy tagját „maszek" alapon fuvarozó Pethes Sándort, aki nyakig overallban, már akkor is bajuszosan, valamit matat Steyr kocsija hűtőjén – megszólítja Lellén egy izgatott fiatalember.

– Hallja, apám, nem segítene nekem egy kicsit? Fogorvos vagyok, egy húzásom volt itt, a motorom gumidefektet kapott, nem tudok hazamenni Boglárra... Nagyon hálás lennék...

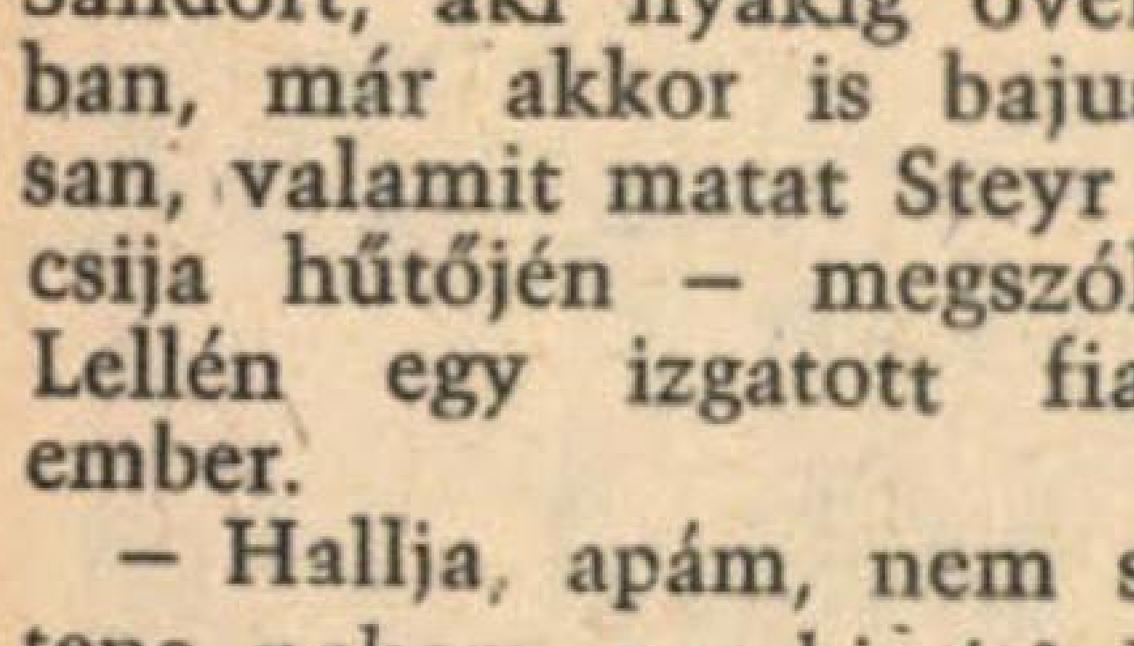

Pethes nemcsak vérbeli művész, de vérbeli autós is – régi motoros: szó nélkül kocsijába invitálja a fogorvost. A lyukas gumijú motorbicikli vagy 3–400 lépésnyire búsúl egy fának támasztva. Ahogy odaérnek, Pethes kiugrik a volán mellől, szerel, ragaszt, újra szerel – s a defektes fogorvos már indulhat is Boglárra.

– Szép munka volt – veregeti meg a megnyugodott fiatalember Pethes vállát. – Jó munka. Gyors munka. Brávó. Nagyon köszönöm.

Gavallérosan előrántja a cigarettatárcáját és odatartja a „sofőr" elé. Egyetlenegy árva Szimfónia lapul benne.

– Csak tessék... Nyugodtan! – bátorítja fölényesen. – Majd én veszek magamnak.

Pethes kihúzza a gyűrött Szimfóniát, udvariasan megköszöni, beül a Steyrbe és elhajt.

Másnap Bogláron játszik a trupp.

Mikor Pethes, változatlanul saját bajusszal, de ezúttal overall nélkül belép a rögtönzött nyári színpadra, az első sorban valaki riadtan felkiált:

– Atyaisten!

Ott ül, illetve már nem ül, hanem áll a motorbiciklis fogorvos, s kimeredt szemmel, égő arccal bámul az ismert pesti színészre.

– Atyaisten – ismétli hebegve. – És én egy Szimfóniát adtam önnek!

– Sebaj! – szól a színpadról mosolyogva Pethes –, úgyis van egy defektes fogam, holnap elmegyek önhöz és kvittek vagyunk!

Békés István
anekdotáskönyvéből

Százados szenzációk

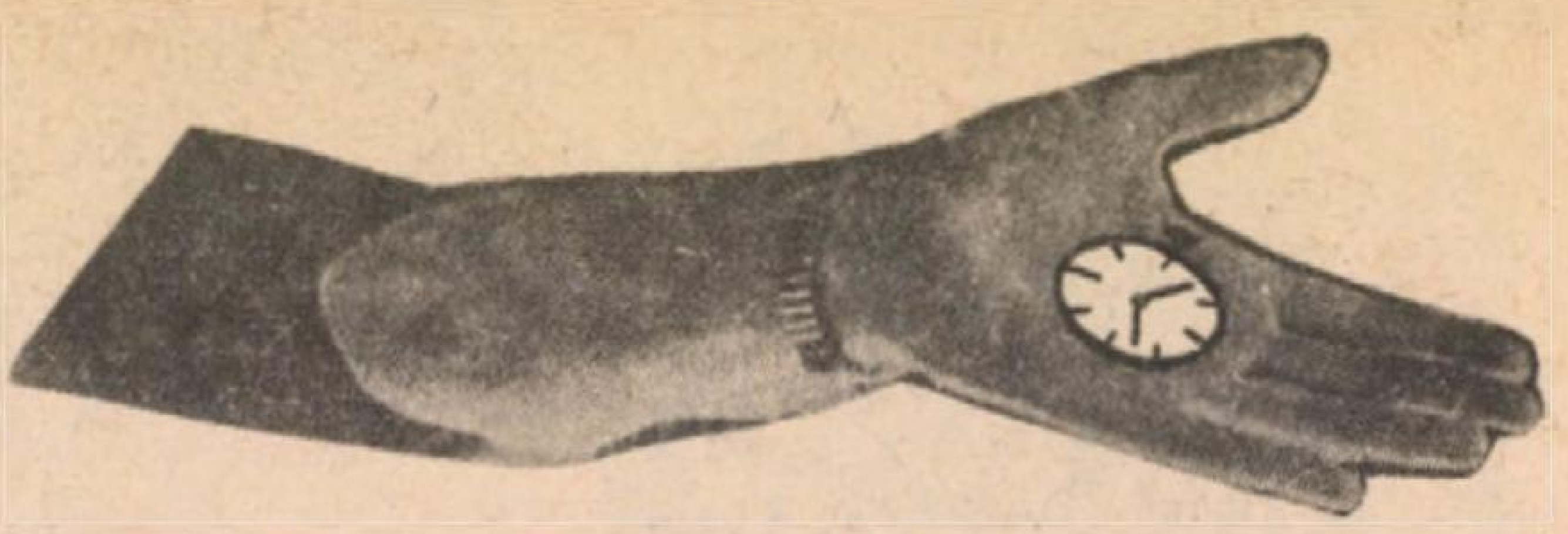

Elkészítették a világ leglaposabb óráját Svájcban.

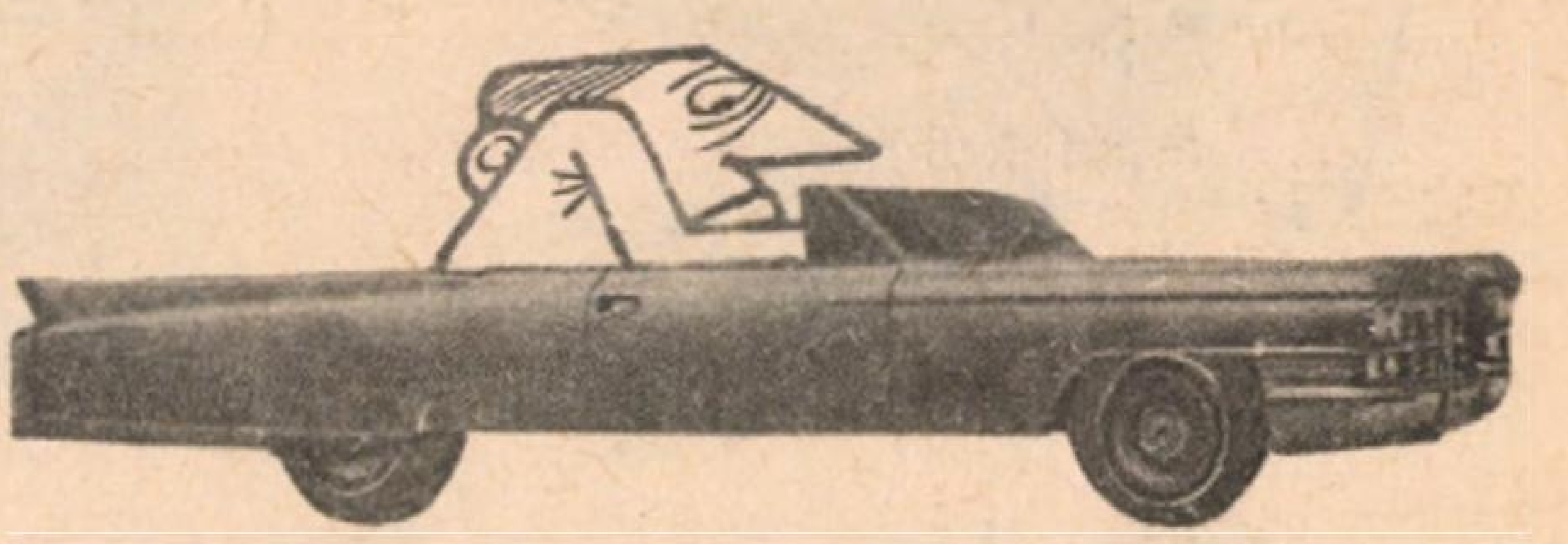

Kipróbálták a világ leglaposabb autóját Amerikában.

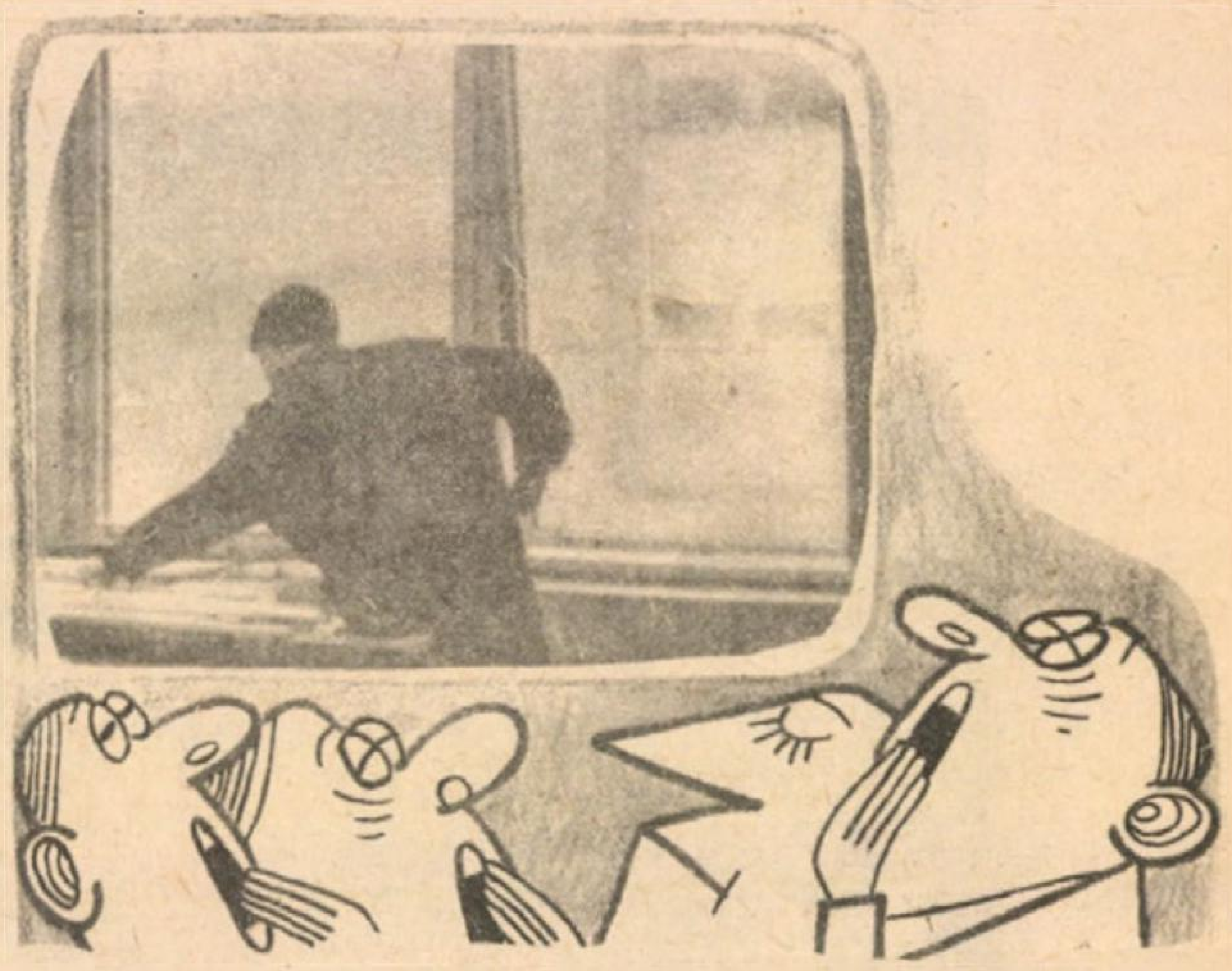

Bemutatták a világ leglaposabb filmjét Budapesten.

HALLOTTUNK EGY VICCET

Az idegorvos rendelőjébe beállított egy negyven év körüli férfi és bemutatkozott:

– Bonaparte Napóleon vagyok.

Az orvos a székre mutatott:

– Foglaljon helyet, felség! Valami panasza van?

– Nekem nincs. A feleségem miatt jöttem.

– Josephine császárnő miatt?

– Igen. Nagyon kétségbe vagyok esve miatta. Képzelje, professzor úr, szegény, mindenkinek, mint Kovásznai Aladárné mutatkozik be...

Pardon...

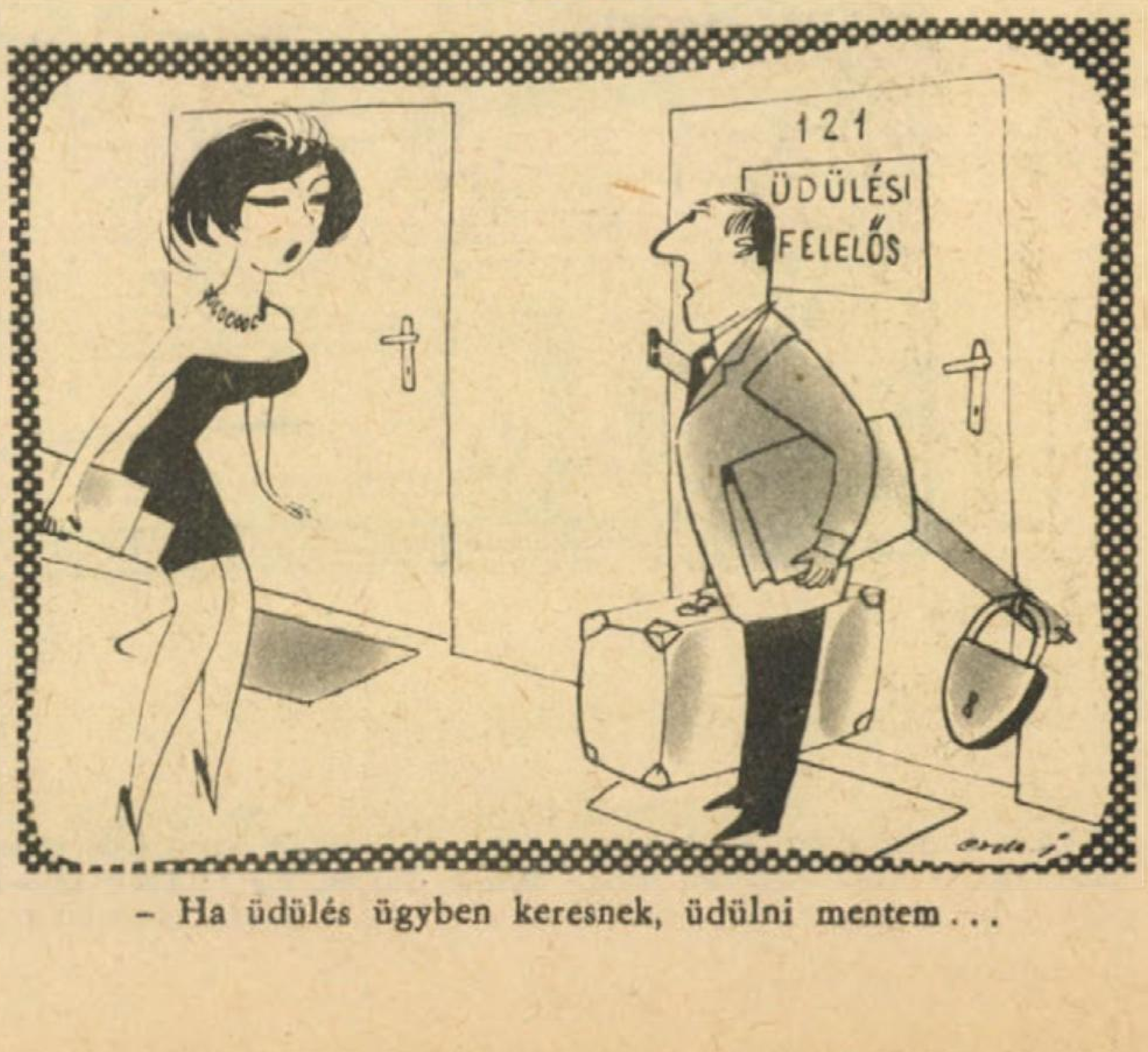

– Ha üdülés ügyben keresnek, üdülni mentem...

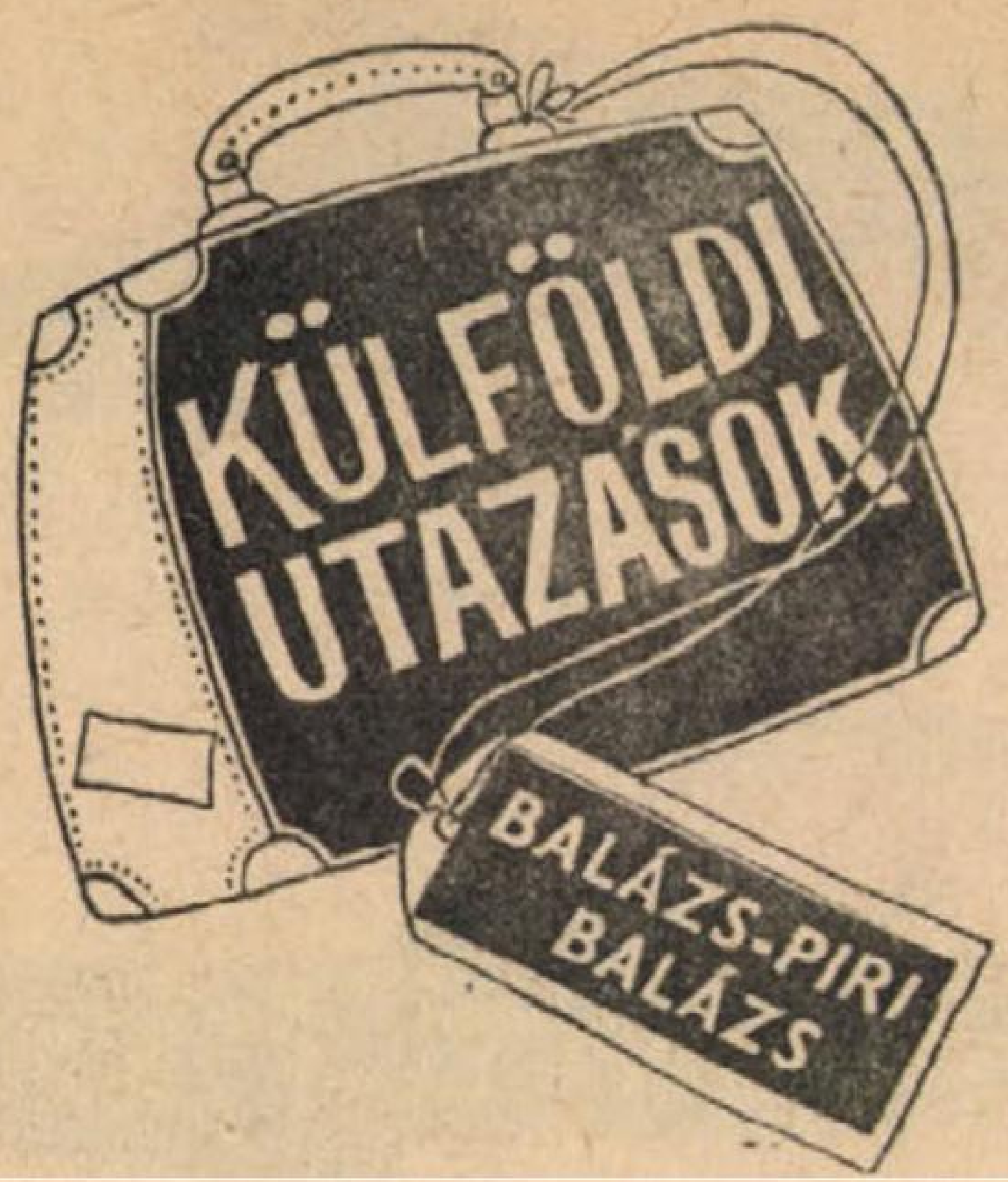
KÜLFÖLDI UTAZÁSOK
BALÁZS-PIRI BALÁZS

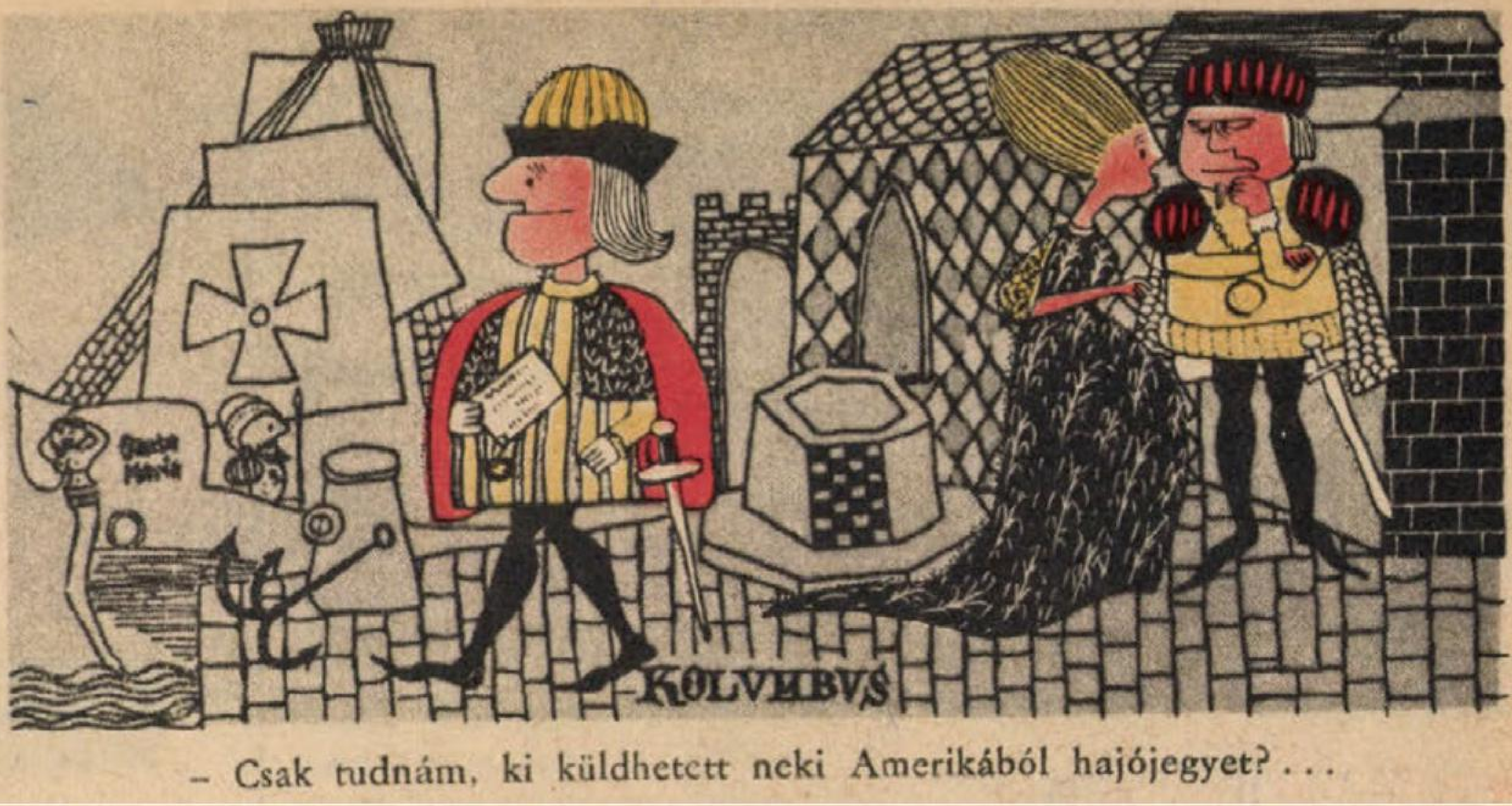
Santa Maria
KOLVMBVS

– Csak tudnám, ki küldhetett neki Amerikából hajójegyet? . . .

ÉJSZAKAI KALAND

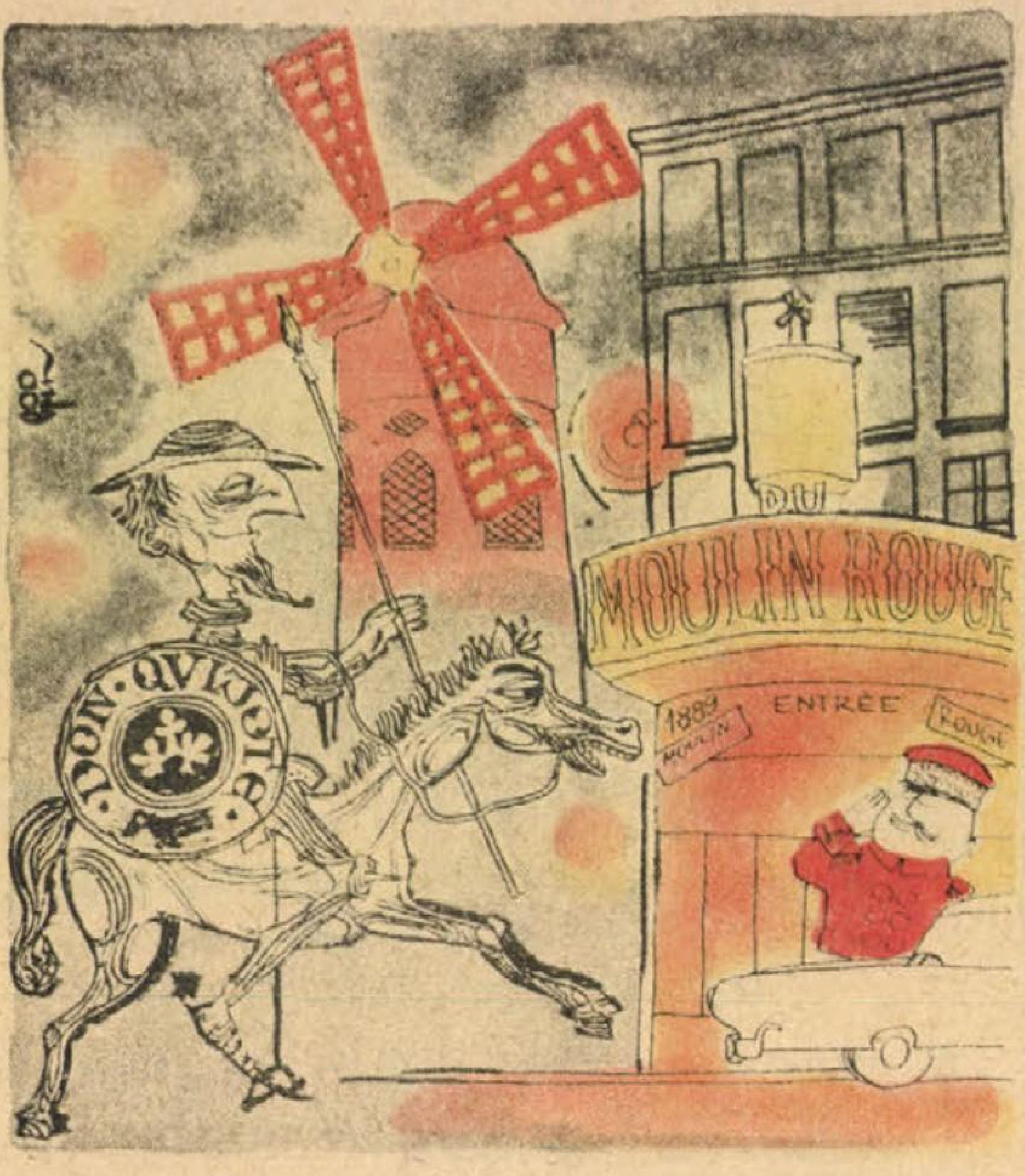
DON QVIJOTE
DU
MOULIN ROUGE
1889 MOULIN
ENTRÉE
ROUGE

IDEGENVEZETÉS

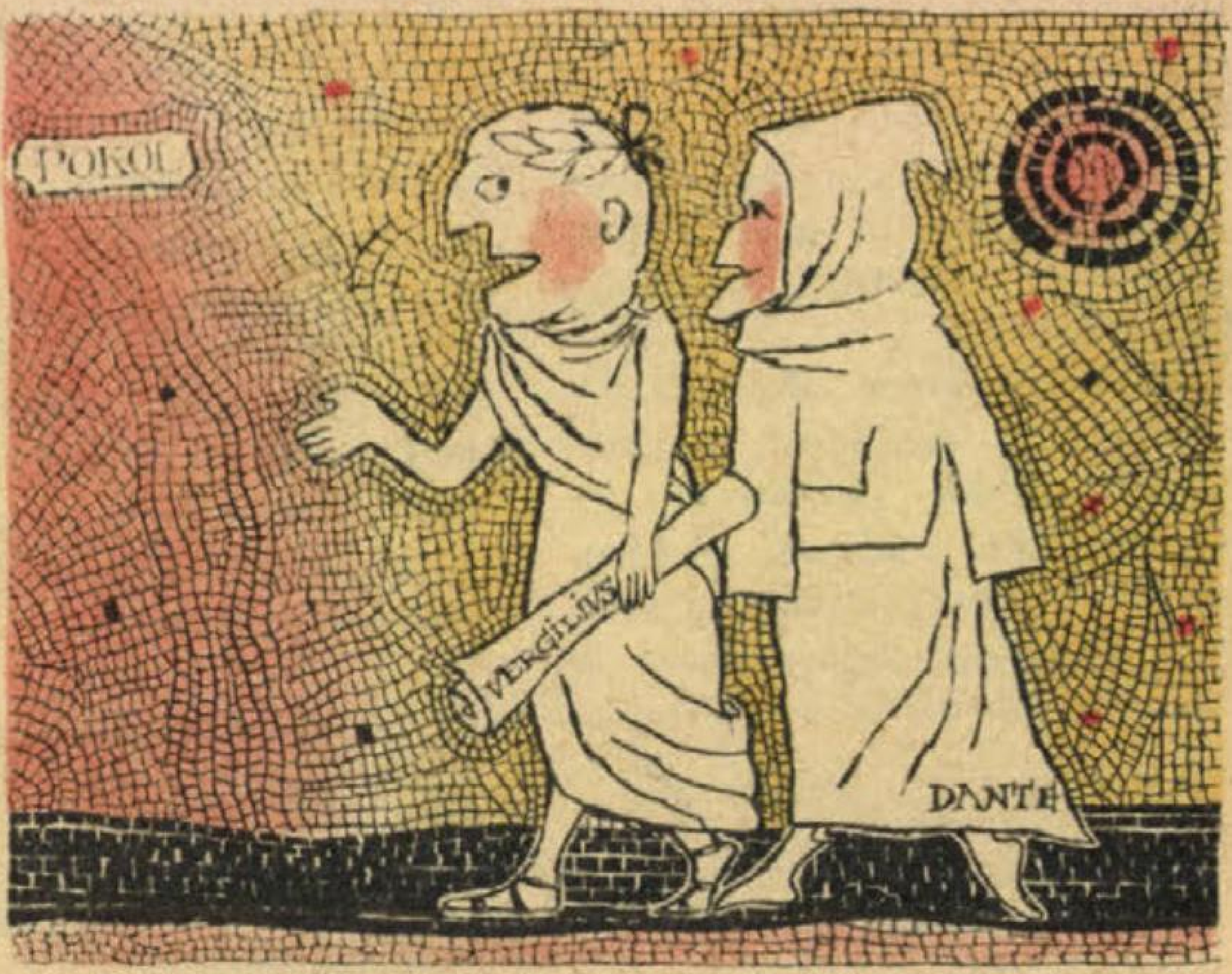
POKOL
VERGILIVS
DANTE

ROKONI LÁTOGATÁS

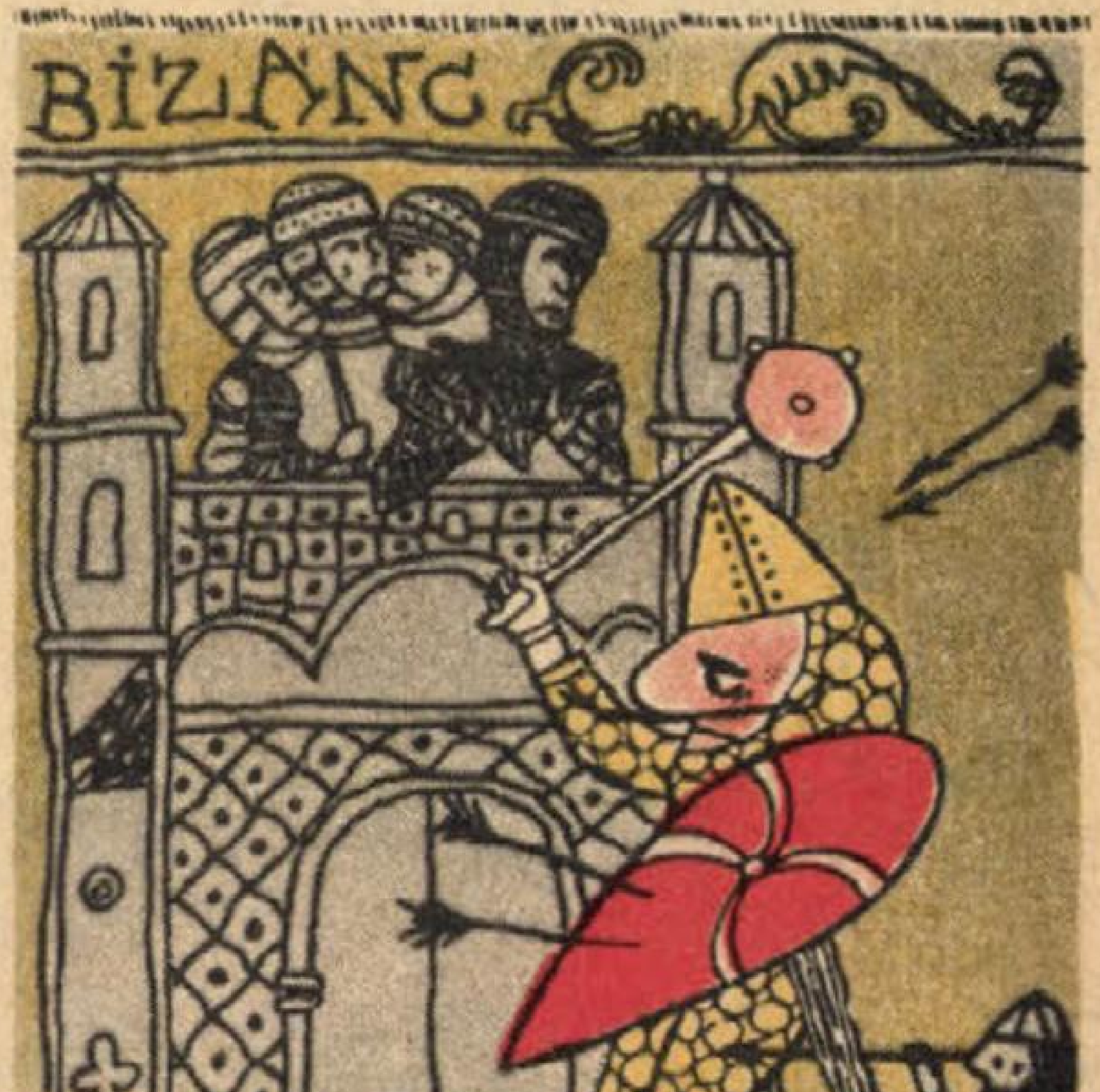
BIZÁNC
BOTOND

TÁRSASUTAZÁS

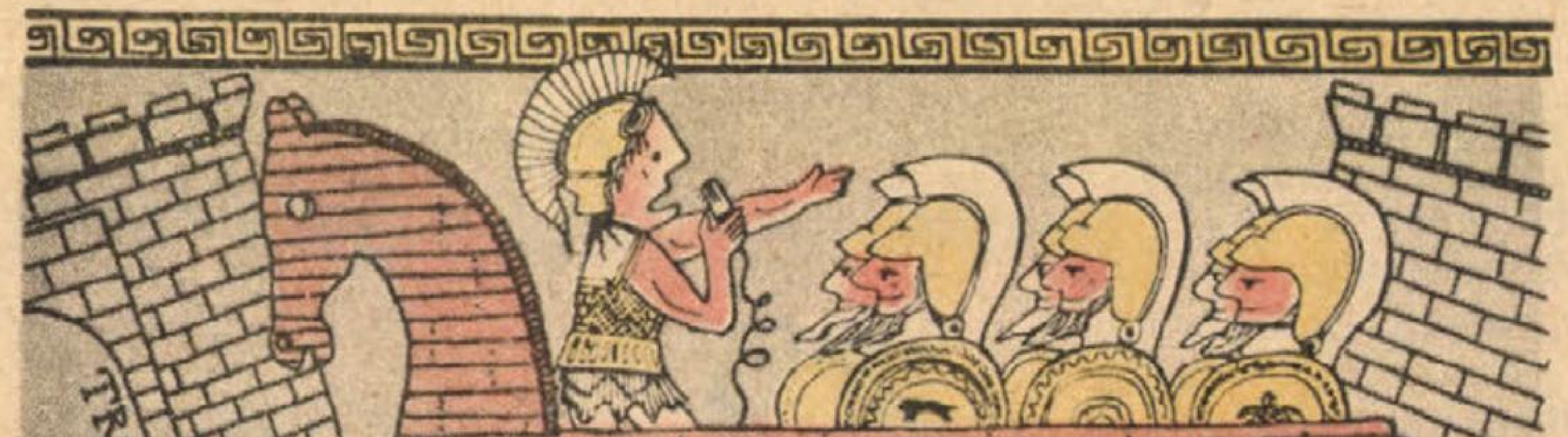
TROJA
VÁROSNÉZÉS

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335–718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100, *142–220 — 64.4012 — Kossuth Nyomda, Budapest — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850. INDEX: 25504